

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KÜRT RULETİ

NEBAHAT DERTLİ

SIYAH
BEYAZ

Ücret

KÜRT RULETİ

NEBAHAT DERTLİ

Okuma alışkanlığınıza renk katmak için...

Lucifer Kütüphanesi

Roman

Kürt Ruleti

Nebahat Dertli

Kasım 2010

ISBN: 978-605-5646-??-??

Genel Yayın Yönetmeni

Murat Kaplan

Editör

Zafer Köse

Redaksiyon

Barış Aydınol

Kapak Tasarım

Özlem Laçındağ-Mehmet Çakıcı

Sayfa Düzeni

Adem Şenel

Baskı ve Cilt

Ezgi Matbaacılık - Sanayi Cad. Altay Sk.

No:14 Yenibosna- İstanbul

Tel:(0212) 452 23 02

© Bu eserin yayın hakları Siyah Beyaz Basım Yayın Dağıtım'a aittir. Yayınevinin izni olmadan basılamaz. CD vb. şekliyle çoğaltılamaz. Kaynak gösterilecek yazılar dışında alıntı yapılamaz.

SİYAH BEYAZ KİTAP

Kayışdağı Mah. Baykal Sok. No. 50-1 Ataşehir-İstanbul

Tel: 0216 660 16 55 Faks: 0216 660 16 56

www.siyahbeyazkitap.com • siyahbeyazkitap@gmail.com

KÜRT RULETİ

NEBAHAT DERTLİ

Nebahat Dertli

Yazarımız Nebahat Dertli 01.02.1955 Trabzon /Arsin doğumlu olup evli ve iki çocuk annesidir.

Türkiyede sekiz yıl devlet memurluğu yaptıktan sonra 12 Eylül 1980 de siyasi nedenlerden dolayı görevinden ayrılmıştır.

Memuriyetten ayrıldıktan sonra yurtdışına çıkan ve o tarihten sonra yurtdışında yaşayan yazarımız Nebahat Dertli uzun yıllardır sosyal ve politik çalışmalar yürütmektedir.

Uluslararası insan hakları komitelerinde çalışmış, kadın ve çocuk hakları için mücadele etmiştir.

Ayrıca Uyuşturu bağımlıları rehabilite merkezlerinde sosyal danışman olarak çalışmıştır.

Nebahat Dertli şu an işletmecilik yapıp Astrolog olarak çalışmaktadır.

Teşekkür

Otuz yıla yakın bir zamandır benimle birlikte olan,yaptığım her işte benimle atışan ,ama yazdığım kitaplar karşısında bütün iyi dileklerini belirten, yazmayı sakın bırakma diye beni cesaretlendiren Eşim Hüseyin Dertli ye ayrıca sürekli benden desteklerini esirgemeyen canım oğullarım Kubilay ve Emrah Dertli ye ve aramıza yeni katılan güzel gelinim Döne Dertli ye ve bıkmadan kitaplarımı okuyan önerilerini sunan Ressam Ayşe Kazcı ya içten teşekkürlerimi sunarım.

Nebahat Dertli

Evrende hayat bulan her canlı türü, normal olarak açlık hissi duyar ve ana rahmine düştüğü andan itibaren beslendiği hortumu arar. Oysa aldığı beslendiği gıda onu yaratacak olanın ona verdiği kadardır. Ama esas sorun onu yaratanın değil yaşatanın Kim olduğundadır.

Bu dünyanın büyük bir çoğunluğunun parçası olan ve plan yapmadan yaratılmayı bekleyen insan türünün asıl sorunu da, beklenen zaman dolup her canlı türü gibi, içgüdüsel açlık güdüsüyle dünyaya gelmesinden sonra başlayacaktır.

İnsan denilen canlı türü ilkbaşlarda, ona verilenden memnun olsada, iler ki süreçlerde durumu değiştirecek ve yaratılma, yaratılmasına etken olan birçok şeyi yok edecektir

İnsan denilen canlının doğuştan gelen yeme duygusunu ve açlık korkusunu, en iyi anlayan yine insan türü denilen canlı olacaktır. Ayrıca da “insan türü” insan denilen canlının bütün aşamalarını kontrol altında tutan, onu ben yaşatırım ya da ben yok ederim diyen “Kapitalizm sistemini” kuracaktır.

Keşfetmenin ve Yaratmanın erdemine varan bu “Sistemin Efendileri”, daha canlı türü doğmadan, yaşama dair tüm haklarını kendi tekellerine alacak . Sömürdüğü geri bıraktığı türlü oyun ve hilelerle yok ettiği insan türünü hem kendisinin hemde evrenin katili yok edicisi haline sokacaktır.

Oysa ilk başlarda yapılanlardan habersiz doğal duygularla dünyaya gelen insan türü süreçte nasıl canavara dönüştüğünü anlayacak ve anladığında uzun süre susmadan ağlayacak ve yok oluşunu durduramayacaktır..

AZAD oturduğu siyah jipin ön koltuğunda elinde tuttuğu kitabın sayfalarını evirip çevirip anlamaya çalıştı pek birşey anlamayınca kitabı kapatıp arkasına yaslandı Tüm gücüyle sırtını koltuğun sert derisine dayatırken düşünmeye başladı .Bu kitap eline geçtiği andan beri içinde anlamadığı bir tedirginlik bir huzursuzluk oluşmuştu.

Bu tedirginlik ve huzursuzluğun nedenini de henüz kavrayamamıştı. Onu tedirgin eden şeylerin hayatında hiç doğru dürüst kitap okumaması mı ? yoksa kitabın içinde ne olduğunu henüz anlamamış olmaması mıydı.? Onu da bilmiyordu.?. Oysa ne tehlikeli badireler. ne olaylar atlatmıştı. Elinde patlayıcı madde varken bile bu kadar korkup tedirgin olmamıştı. şimdi ise bir kitaptan ürkek huzursuz oluyordu.

“ Nedir beni bu kadar huzursuz eden şey ? diye tekrar tekrar iç geçirip düşündü. Elinde sıkıca tuttuğu kitabın ön kapağına uzun uzun baktı. Kitabın başlangıç yazısını anlamak için defalarca okudu ama kitabın adı ile başlangıç yazısı arasında da bir bağlantı kuramadı

Gerçi biraz daha fazla düşününce onu esas kitabın adının da korkutup ürküttüğünü anladı. Her ne kadar Kürt sorunu konuşuluyor olsa bile hala kafalardaki tabular yıkılmamıştı. Zaten bunu gündeme getirenlerinde gerçekçi olduklarına inanmıyordu. Kendi kendine “Dikkatli olmak lazım “ diye düşündü. Bu devirde kimseye güvenmemek gerek boşuna

“Babana bile güvenme dememişler”

İçinden derin bir nefes aldı, Zaten oda babasına güvenmiyordu-
Tekrar elindeki kitaba baktı ilk sayfasını açtı. Bu sefer de kitabı yazan kadına kafayı takmıştı. Kadınla ilgili bir ip ucu aradı bulamadı. Kim bu kadın ne diye kitabın adını “KÜRT RULETİ” yazmış diye düşünmeye devam etti !.

Sonra

“Yoksa” dedi kendi kendine

“Acaba Kürtler daha başkamı yaşıyordu bu dünyaya gelme süreçlerini?”

Ama yine de kendi kendine sinirlendi niye kafasını böyle şeylere takıyordu.

Bir kere aklına takılmıştı işte ne yapsa kendini düşünmekten alamıyordu

Birden “acaba ben nasıl bir bebektim” ?

Diye bebekliği bebekliği geldi aklına Tabi ki bebekliğini hatırlayamazdı

Ama ya çocukluğu.?

Biraz düşündü. hatırlar gibi olmuştu.. İçten içe annesine hayıflandı.

Büyüdükten sonra hiç ona bebekliğiyle ilgili birşey anlatmamışdı

Gerçi annesi nasıl anlatsın ki?

Zaten dokuzuncu çocuktı. Evde ondan başka sekiz çocuk daha vardı. Babası üç kez evlenmişti. Annesi de babasının ilk karısıydı. Bir evin içinde onca nüfus. Annesiyle neyi ne kadar konuşabilmişti ki bebekliğini konuşsun?

Hem zaten ev dediği yere de sadece kalmak. akşamları uymak için girmiyormuydu.

Ne annesinin ne de babasının onu sevdiğini öptüğünü hiç hatırlamıyordu bile?

Ya kendi acaba üç çocuğundan herhangi birini kucağına alıp sevmişmiydi ?

“Sevmedim hatta onların bebekliğini bile doğru dürüst görmedim. Ben hep babama kızardım. Şimdi düşünüyorum da; demek ki bende babama benzemişim.”

Azad düşünmekten gerçeklerle yüzleşmekten sıkılmıştı. Elinde tuttuğu kitabı jipin torpito gözüne koymayı denedi olmadı, ayaklarının altına yere bıraktı. Bir ayağıyla üstüne basmaya başladı,

Aslında Azadın okuma gibi bir alışkanlığı yoktu. Sadece bu kitabı korktuğu

ve tedirgin olduğu için okuyacaktı. Niye birileri ona bu kitabı yollamıştı? Kitapta ne yazılıydı. Bu kitabı yazan kadın kimdi.? Yoksa durup dururken başına iş mi alacaktı? Azad düşündükçe sınırları bozuluyor var gücüyle kitabın üzerine basıyordu. Birden kitabın ilk sayfalarında okuduklarını hatırladı, kendi bebekliği takıldı aklına nasıl bir bebektir? Bu konuda hiçbirşey bilmiyordu. En iyisi anneme sorup öğrenmek diye geçirdi içinden ? Ama Nasıl? Soramaz dı ki, işte bu imkansızdı. Bunca zaman sonra annesinin karşısına çıkıp, Nasıl

“Bak anne, ben senin oğlunum“ diyecekti?

Annesi onu siyah saçlı, kara gözlü uzun burunlu doğurmuştu. Oysa şimdi sarı saçlı kalkık burunlu, gözlerine taktığı lenslerle mavi gözlü olmuştu.

Şimdi annemin yanına gitsem bu halimle acaba kadın beni kendi çocuğu diye kabul edermiydi .?

Hadi etti diyelim, annem : “Sana ne olmuş” demezmiydi?

Hem zaten gizli yaşamayı, Azad olmayı kabul etmemişmiydi? Ona sunulan bu yeni hayatında daha mutlu olmayacak mıydı? Şimdi ne oluyordu da, aklına annesi bebekliği takılmıştı?

Azad düşündüklerine inanamıyordu bu kitap daha şimdiden dengesini bozmaya başlamıştı.

Birden Azad içinde oturduğu Jipin ani bir fren yaparak durmasıyla. oturduğu yerden fırlar gibi oldu. Kemerli bağlı olmasa nerdeyse camdan dışarı uçacaktı.

Korku ve sinirle yanındaki şoföre,

“Ulan orosbu çocuğu doğru dürüst arabayı kullansana” diye bağırdı.

Şoför mahcup bir şekilde:

“Abi önümüzdeki araba aniden durunca, mecburen frene bastım” dedi,

Azad sert bir ses tonuyla:

“Ne demek aniden durdu. Biraz daha dikkatli ol. Çabuk o arabayı takip et, kim olduklarına bakalım”

Şoför:

“Abi arkadaki arabada bir gariplik yok. Normal bir aile var içinde. Arabanın arka koltuğunda bir kadın iki çocuk oturuyor.

Azad oturduğu yerden başını arkaya çevirip arkadan gelen arabaya bakmaya başladı. Arabadaki kadını görünce kendi karısını hatırladı. ve Korkuyla önüne döndü. Jipin arka koltuğunda oturan iki istihbaratçıdan rahatsız olmuştu İçinden,

“Acaba bunlar düşündüklerimi de anlıyorlar mı?” diye geçirdi.

Özel yaşantısıyla ilgili özellikle de karısıyla ilgili gerçekleri anlatmamıştı. Nasıl anlatacaktı ki karısının dağda olduğunu. Üç çocuğunu annesinin üstüne atıp dağa gerillaya gittiğini, savaştan tarafta olduğunu. nasıl söyleyecekti ?

Hem karısının yaptıkları öyle kolay yenir yutulur cinsten değildi ? Kadının yaptıkları ne erkekliğine, ne kocalığına, ne de aşıretine yakıştıramıyordu.

Birde kadın onunla son sefer öyle konuşmuştu ki hala kadının söylediklerini aklından çıkartamıyordu.

Ne demek kadınlığını anlaması, ne demek ti kadın özgürlüğü, ne demek ti kadının baş kaldırması. Hem sisteme, hem kendisine, hem de aşiretine. Bu bir kadına yakıştırmıydı?

Ona en çok koyan şeyde karısının gitmeden kendisini tehdit etmesiydi.. Kadınlığına bakmadan. Üstelik bu kadın korku nedir de bilmiyordu . Oysa Azadın ailesi o yörenin en sayılan korkulan aşiretiydi. Bu kadın Azad’a karşı gelerek tüm aşiretinede karşı gelmiş oluyordu

Azad’ın aşireti, Devletin en güvendiği aşiretti. Uzun yıllardır koruculuk ediyorlardı. Aşiretin tüm erkekleri devletle çalışıyordu. Ulan aklına geldikçe çıldıracak gibi oluyordu. Bu kadına mı kalmıştı karşı tarafa kaçmak?

Allahtan kaçtığını sadece aşiretin ileri gelenleri biliyordu. Onlarda olay duyulmasın diye ellerinden geleni yapmışlardı. Gerçi aşiret olayı önce nasıl örtbas edeceğini bilememiş, sonra toplanarak kendi aralarında kararlar almıştı. Alman karar öyle bir sonuç vermeliydi ki, hem devlet, hemde köylüler, olaydan şüphelenmemeliydi. Günlerce düşündüler, çareler aradılar. Sonunda aranan çareyi buldular.

Ve Aşirete bağlı tüm köylerin ileri gelenlerini çağırdılar. Artık senaryo hazırды. Onlara “Azad’ın karısının bir korucuyla yakın bir ilişkide bulunduğunu, suç üstü yakalandığını, kadının yaptığı bu ahlaksız işle, de Azad’ın namusunun kirletildiğini” - anlatılar. Bu olayın daha fazla dağılmaması için de,” kadının yakalanıp bir yere kapatıldığını. Bu yaşanan “namus” olayının temizlenmesini de töreler gereği Azad’ın yapması ve kadını öldürmesi gerektiğini bildirdiler. Ama vuku bulacak bu öldürme olayının kural gereği gizli olduğunu açıklayıp, katılanlardan “olur” istendi.”! Karar oy birliğiyle kabul edildi ve Azad’a görev verildi. İç-

lerinden sadece annesi: “Yapma oğlum birde kadını dinleyelim, çoluk çocuğu var” dediyse de, Azad ve aşiretin ileri gelenleri annesini dinlemedi ve “cinayeti” yani ” töre kurallarını” yerine getirmiş oldu.

Yapılmış gibi olan ve köylüye duyurulan bu namus temizleme cinayeti hadisesini, Azad istibarata da böyle anlatmıştı.

Şimdi bu kitabı okumaya başlayınca da içine yeniden bir korku girmişti. Köyünde olan olayların iç yüzünü bilen birisi ya varsa ya bütün diğer gerçekleri anlatırsa? Ya yalan söylediği bir duyulursa, ya kitabı yazanda bu olayları biliyorsa, ya kitabınada yazmışsa o zaman ne yapacaktı? En iyisi bu kitabı sonuna kadar okumaktı. Yoksa başka türlü işin aslını öğrenemiyecekti. Eğilip ayağının altındaki kitabı eline aldı.

Birden Jipin arka koltukta oturan istihbaratçılardan biri:

“Ne o Azad, sen hiç kitap okumazdın? Ne oluyor? Ne o elindeki kitabın adı?”

“Abi Kürt Ruleti”

“Ne demek ulan Kürt Ruleti? Biz Rus ruletini biliyorduk ama...! Peki kim yazmış?”

“Tanımıyorum abi, Karadenizli bir kadın.”

Istihbaratçılar gülmeye başlamıştı.

“Ha şu kahraman Trabzonlu hikayesi.”

“Ne demek o?”

Istihbaratçı: ” Hani komutan askerin birine, söyle bakalım Mehmet sen nerelisin demiş?

Mehmet de böbürlenerek, “Kahraman Maraşlıyım” komutanım demiş.

Sonra sıra Temele gelince, sen söyle Temel sen nerelisin?

Temel yanında böbürlenerek nereli olduğunu söyleyen arkadaşına bakıp,

bende “Kahraman Trabzonluyum” komutanım, demiş.

Demek ki Karadenizde Rus Ruleti, şimdi olmuş Kürt Ruleti.”

“Öyle abi ikiside de tehlikeli bir zamanlar Ruslar geliyor diyorlardı şimdi ise

Kürtler

ikiside tehlikeli birisi komünist diğeri bölücü yani birbirine benziyorlar..”

Istihbaratçı:

“Söyle bakalım Azad peki kadın kitapta ne yazıyor?”

Azad korkuyla, “Daha okumadım abi, roman işte.”

“Peki yazan kadın yazar kimdir, anlayabildin mi?”

“Daha anlamadım abi. Ne taraftan olduğu belli değil.”

Istihbaratçı: “Yine de dikkatli ol, beynini boş şeylerle doldurma. Kötü bir süreçten geçiyoruz. Her ne kadar Karadenizli de olsa onların içlerinde de taraf olanlar olabilir. Hatta kürt olanları bile vardır.”

Azad istihbaratçıların konuşmalarından rahatsız olmuştu.

İçinden “şu katillere bak “sanki kendileri bir bokmuş gibi konuşuyorlar. Bende Kürdüm, ne yapsan bunlara yaranılmıyor. Oysa ne bedeller ödüyoruz. Sinirlenerek elindeki kitabı kapattı.

Ulan bana ne oluyor anlayamadım, yoksa bu kitap daha şimdiden beni etkilemeye başladı nedir?

Insanoğlu bütün aşamalardan geçip, kapitalist sistemi keşfedince ilk olarak devlet teorisini yarattı, yarattığı devlet teorisinde tüm dünyaya yaydı.

Tabi devletleri yaratırken kapitalizmin devlet olma kuralları ve koşulları vardı;

Bazıları bu kuralları yerine getirip kolayca devlet olurken, bazıları kuralları yerine getirirse de devlet olma şansını yakalayamadı.

Kapitalizmin efendileri;

Yaratılmasına izin vermediği devlet olabilecek halkları kendi emrine ve tekeline aldı.

Bazılarını kendi içinde eritti, bazılarını ise koloni ve sömürge yaptı.

Bu arada kurulmasına izin verilen ve kendini devlet ilan eden; bu ulus devletlerinin. kimileri, aynı etnik kökenden ya da çok yakın ırk zincirinden oldukları için, kapitalizmin ulus devleti teorileri buralarda iyi tuttu.

Ama Kapitalizmin efendilerinin;

Kurdurduğu bazı devletlerde , var olan ya da yaşayan insanlar aynı kökenden ve ırktan olmayınca, Bu sefer Kapitalizmin efendileri onlar için önce bir devlet sonrada onlara yeni bir ırk yarattı.

Ve onlara “kökleriniz, ırkınız, diliniz, dininiz” ne olursa olsun hepiniz birsiniz yani aynısınız dendi.

Bilimlede ilimlede tarifi zor olan “yeni bir tez” yarattı. Ve insanlara bu “yeni ırkı” kabul etme zorunluluğu getirdi.

Ama bazı halklar vede insanlar Kendi ırklarını bırakıp bu yeni biçilen “ırk kefenine” sığmadı . Yani efendilerinin biçtiği “kefen kalıbı” onlara dar geldi. Yırtmaya çalıştılar, bazıları başarıp “kefeni” yırttılar, bazıları yırtamadılar.

Kefeni yırtanların bazıları öldüler, kimileri ise susup belediler.

Ve de sonunda isyanın zamanı geldi dediler.

Yıllar önce anneannem öldürülmeden birkaç gün önce an-neme gördüğü rüyasını anlatmış.

“Rüyasında birgün Sultanın adamları gelmiş demiş ki - ‘ey hatun siz Rumsunuz bundan sonra bahçenizde sadece elma ağacı bulunduracaksınız, başka bir meyve ağacı olmayacak. Eğer başka bir meyve ağacı görürsek tüm ağaçlarınızı dibinden keseriz. Elma ağaçlarınızın dışında ki tüm ağaçları derhal kesin.).”

Anneannem de Sultanın adamlarının emirleri karşısında ne yapacağı şaşırmış,

Onca emek, annesinin babasının yadigarları, onlardan kalan her tarafları onların anılarıyla dolan bu ağaçlara nasıl kıyarım, diye derin derin düşünürken , aklına bir çare gelmiş.

“Bir gece gizliden tüm ağaçlarının dallarını kesip elma fideriyle aşılamış , artık tüm ağaçlar elma ağacı olmuş. Uzun yıllar hiç yorulmadan bıkmadan gizlice ağaçlarda çıkan kendi fiderlerini budayıp sadece aşılanan elma dallarını bırakmış. Sultanın adamlarını da bahçenin elma ağaçlarıyla dolu olduğuna ikna etmiş.

Sultanın adamları da her geldiklerinde bahçenin elma ağaçlarıyla dolu olduğunu görünce kontrolü bırakmışlar.

Anneannem de ağacın dallarını kesmeyi bırakmış. Ağaçlar da yeniden kendi fiderlerini kendi meyvelerini vermeye başlamış. Ama daha önce anneannemin ağaçlara aşıladığı o elma fiderleri de her ağacın bir tarafında kalmış. Ağacın kökü gövdesi onları taşısa da kendi meyvelerine verdiği rengi ve tadı elmalara vermemiş . Zaten elma fideride elma ağacı olmayan köklerinde diğer meyveler gibi büyüyememiş, kendini güvende hissedememiş.”)

Anneannem rüyasını anlatırken kendini o elma ağaçlarına benzeterek; ‘ağaçlar’ bile isyan etti ,sonunda yine kendi meyve-

lerini verdi ama biz hiçbir şey edemedik yok yok olduk gittik da-
hada olacağız“ demiş.

Üzerinde yaşadığımız ülke olan Türkiye'nin yapısında bu
anneannemin rüyasındaki elma bahçesine benziyor.

Bu ülke yaratıldığında çok da tek ulus devlet modeline uy-
gunluk tanınmasada, içinde çok fazla farklı ırk ve kültürden, din-
den insan olsada,

Kapitalizmin efendileri

*Tek uluslu bir devlet kurmuşlar. Ve içinde bulunan tüm in-
sanları tek bir çatı altında toplamayı başarmışlardır. Bu başa-
rıyla insanlara zorla ve baskıyla kabullendirtselede tam özüm-
settiremediklerinden, bizi yöneten beyler bir türlü mutlu ve
bahtiyar olamamışlardır.*

*Türkiye kurulduğundan bu güne kadar sistem ve onun efen-
dileride, Türkiye'nin içinde yaşayan insanlarına güven duy-
mayan, onlardan sürekli şüphelenen, her şeyin altında bir bit
yeniği arayan bir paranoya yaşamaktadırlar.*

*Bir bu yaşadıkları paranoyanın dışına çıkıp, sorunları doğ-
ru analiz edip görseler, var olan sorunlara nasıl çözüm getirile-
ceğini bilirler. Halkların bir arada yaşayışlarının zenginlik ol-
duğunu kabullenirler di.*

*Oysa bu baskı; öldürme, sürgün etme, yok sayma, aşağıla-
malar olmasaydı. insanlarda, sorunları, bazen isyan etme , ba-
zen idolojik örgütlenme, bazen de silahlı mücadele etme başkal-
dırma, olarak devletin karşısına çıkmak zorunda kalmazlardı..*

*İktidarda olan güç, zamanının tümünü baskı ve zulüme
ayırır da, yok etme politikası izlese de, sindirme, tanımama,
yok sayma politikası gütsede, ne halkları, ne dilleri, ne dinle-
ri yok edememiştir.*

*Özellikle en büyük baskı yok etme dejenere etme, asimilas-
yon politikası gütmeye, tezini uyguladığı Kürtler üzerinde yapılan*

yürütülen politikası iflas etmiş. Bu zamana kadar geçen sürede de 29 Kürt İsyan ı baş göstermiştir.

Bunlardan bazıları; Koçgiri isyanı. Özellikle alevi Kürtlerin toplu biçimde katledilmesi.

Şeyh Said isyanında, Şeyh Said in teslim olduktan sonra idam edilmesiyle bitmiş.

Bu isyanlar bölgesel taraf bulsada tüm genele yayılmadan bastırılıp, teslim alınmıştır.

Bunlardan sonuncusu olan, PKK hareketi son isyandır. Ve 30 yıla yakın bir zamandır devam etmektedir.

Türk Devleti ve onu yönetenler uzun vadeli bir politika yapmadığı uzun vadeli strateji belirleyemediği ve geleceği iyi göremedikleri için, kuruluşundan itibaren milliyetçi ve dinci örgütlenmelere sarılmıştır

Sol'un ortadan kaybettirilmesi vede ortada kalanlarından gönüllü yok olmasından sonra son otuz yıldır süren Kürt Sorunu ülkenin asıl sahiplerine askerlere havale edilmiş, on yılda bir darbe yapan Generaller darbe yapma külfetinden kurtarılmıştır.

Artık askerler iktidar partisi görevinide üstlenmişlerdir .Askerler bir daha darbe yapmaya gerek duymayacaklardır; geldiler bir daha gitmeleri gerekmiyecektir .Devletin dışında Askeriyesini elli yıl yoran bir halk olarak da asil görevi yapıp kurtuluşu güvenilirliği askeri kurumda bulmuşken yeni dönem siyasetlere alışmamız biraz zor olacaktır.

Ama İş başına gelen hükümetler de kürt sorununu askeriye nin devralmasından mutludurlar. Zaten onlar sorunu görmek duymak, konuşmak istemek zorunda kalsalarda sorunun askeri çözümünden yanadırlar.. Hatta onlara göre sorun ne onların nede halkındır.Bu yüzden zaman zaman sorun var diyene de kızıyorlar.

Zaten Ülkenin Başbakanı, bu ülkede bakın ben 'sorun yok' diyorum, 'sorun yok' oluyor, Sizlerde öyle yapın.!)

Ashında bence yapılabilir, gelin hepimiz biraz (polyanacılık) oynayalım sorunları bitirelim.

Yiyemedik aç mı kaldık, önemli değil, oturalım televizyonun karşısına, yiyecekleri seyrederim.

Çocuğumuzu okutacak paramız mı yok, boşverin, Amerika-larda çocuklarını okutan büyüklerimizin çocuklarıyla övüne-lim.

Para yok çocuklarınız evlenemiyorlar mı, sorun yapma-yın, büyüklerimizin çocuklarının düşünleri televizyon da çıkı-yor, seyrederim.

Dubayi de balaylarında başlarına birşey gelmesin diye dua edelim.

Binlerce insan cezaevlerinde, aman önemli mi; zaten ev ve iş sıkıntısı var.

Hem devlet niye bunlarla uğraşsın, siz insanları iktidara getirirken onlardan bunları mı istediniz? Şimdi niye onları si-nirlendiriyorsunuz.

Kolay mı? Orada sinirlenmeden bağırmadan oturmak, ko-lay mı o kadar ekonomiyi ayarlamak.

Onlar kendi ekonomileriyle mi uğraşsınlar sizinle mi uğraş-sınlar, sizin ekonominizi allaha havale etmişler.

Ashındam onları seçerek bunu siz istediniz, çalışsın, allah rı-s-kınızı verir. Vermiyorsa bunlardan hesap soramazsınız, haşa onlar bunun cevabını size veremezler. Mahsulunuz yoksa dua edeceksiniz , oturup durmayın yağmur yağmıyorsa, su yoksa sizin sorunuz. Adresi yanlış veriyorsunuz.

Kadın sorununu mu? Devletin başına getirmeyeceksiniz.

Herkes kapanacak o zaman sorun kalmaz. Hem başımıza getirdiğimiz, erkekleri kızdırmayın, kadının kapanma sorunu, kadının sorunu değildir?

Erkekler bilir. Bu moda mı ki orada ki kadınlara sorsunlar. Onları sadece erkeklerin giyimini düzenlesinler diye oraya getirdiler. Yoksa kadın aklıyla ve kadın kimliğiyle milletvekili olacak değil ya?. Doğruyu erkekler bilirler. Kadının görevi erkek cinsini mutlu etmek.

Tabii düşünüyorum da;

Atatürk güya bize, kadınlara, cumhuriyeti hediye etmiş, bu halkta, bu adamlara, bu meclisi, düşünmek bile istemiyorum?.

Bence sizde düşünmeyin, iktidara yakın durun yaşamaya bakın. Eğer şansınız yaver giderse islami jet sosyeteye girer, altına bir araba çekersiniz, mısır tüccarı, yada televizyon sahibi olursunuz. Sakın olmaz demeyin.

Niye olmasın;?

Bak bukelemuna nasıl renk değiştiriyor.

"Siz de, batı da Demokrat, Kuba da Sosyalist, Mısırdaki İslamist, Paris'te Liberal, İtalya da muhafazakar, olabilirsiniz.

Sorun yok, Sol'un söylemlerinden birkaç tane kapun birkaç tanede solcu bulun sonra geçmişte solcu olan dünyaca tanınan ama kendilerinin ve devletinizin tanımadığı şairlerden şiir okuyun faşist darbelerin hunharca öldürdüğü yok ettiği insanlara medya önünde ağlayın, kurtarırsınız durumu, paranın ve reklamın açamayacağı kapı yoktur.

Ben neye kızıyorum, bir türlü kabulde edemiyorum biliyorsunuz, şu Osmanlı Devletini Yönetenlerine.

Şimdi karşımda olsalar da birkaç kelime söylesem.

Yahu desem, siz nasıl yaparsınız, nasıl bitirirsiniz koskoca imparatorluğu.

Nasıl zevke sefaya dalarsınız. nasıl kariyla kızla yersiniz tüm paraları nasıl emperyalistlerin oyununa gelip satarsınız koskoca imparatorluğuda da bizi böyle imparatorluksuz bırakırsınız, ne beceriksiz insanlarsınız.

Gelin birde şimdi görün ülke nasıl idare edilir, diye.

Hala Tarih öğretmenimi affetmiyorum... !

Sen ne diye anlattın, bak hala benim psikolojim bozuk, bu gi-dişatlara uyum sağlayamıyorum

Hala Osmanlı hayahyle yaşıyoruz. Tamam O büyük imparatorluğu bitirdiniz paraları yedinizde, niye gidip ordan burdan kadın alıp evlendiniz.

Birde saf ırkları karıştırdınız. Biz bir türlü kendimize gelemiyoruz. Hele batıyı

Bakıp onlarla anlaşmanızı bir türlü içimize sindiremiyoruz.

Bak şimdi öylemi, ne batı, ne Amerika artık hayatımızda yok.

AZAD elindeki kitabı yere atıp üzerine tükürdü;

“Ulan bu kadın kafayı yemiş, ne diye okuyorsam. Manyak mıyım neyim. Ya kadın manyak ya ben, bütün bu saçmalıkları okumak zorundamıyım? Bana ne ulan bu iktidardan, Osmanlıdan. Benim zaten cinlerim tepemde. Kesin bu kadın beni delirtmek istiyor. Hem bir konuyu niye doğru dürüst anlatmıyor. İnsan ne demek istediğini de anlayamıyor. Başlıyacağım şimdi Osmanlımın anasından.”

Birden arkasındaki istihbareçmin tokatıyla kendine geldi,

“Ne sövüyorsun ulan Osmanlıya?”

“Yok abi kadın öyle yazmışta.”

“Peki oku ulan ne yazmış bu kadın..?”

“Böyle anlamazsınız kitabı tam okumanız lazım.”

“Ver ulan şu kitabı birde biz okuyalım . Bizde bir görelim ne yazmış. Bu Şıllık ”

“Tamam abi bitirince veririm.”

Azad içinden; “Ulan bu pisliklerin yüzünden rahat bir kitap bile okuyamıyorum. Bu kitabı hayırlısıyla bir bitirip, ondan sonra atıp kurtulsam bu kitap sonunda benim başımı belaya sokacak.”

Birden çalan telefon sesiyle irkildi. Telefonu cebinden alıp kulağına getirdi. Arayan büyük abiydi.

-Yapacakları işin talimatını vermişti Azad

“Tamam abi, emrin olur, hemen abi” diyip telefonu kapattı. Sonra şöfere dönüp hadi hareket et hemen gidiyoruz dedi.

şöfer hareket ederken Azad tekrar elinde tuttuğu kitabın sayfalarını çevirmeye başladı. Bu arada arabanın arkasında oturan istihbaratçılar Azadın telefon konuşmasını merak etmiş ama Azad onlara bilgi vermeyip sadece gidiyoruz demekle yetindiği için sinirlenmişlerdi. İçlerinden biri Azada. “Hadi ulan kaldır şu kitabı sende, tipin değiştikten sonra, başımıza entel kesildin.”

Gülüşmeye başladılar.

Onlar böyle yaptıkça Azad sinirden deli oluyor ama korkudan sesini çıkartamıyordu.

Ama onlar Azadın bu haline aldırmadan şakalarına devam ediyorlardı.

“Ya Azad diyorlardı sen Türkçeyi zor konuşuyorsun. Gerçekten okuduğunu anlayabiliyormusun?

Azad arkasına dönüp “Ya abi bizde okula gittik.”

“Sahiden mi, okulda Türkçe mi okuyordunuz?

Azad iyice sinirlenmişti,

“Yahu abi bende Türküm.”

“Tamam öyle bu ülkede herkes Türktür, ama siz tuhaf sesler çıkartıyorsunuz.

Mesela şimdi senin verdiği adrese gideceğiz. Oradaki pislikleri göreceğiz. Sonra nasıl ses çıkartacak birlikte işiteceğiz. Bence sen o sesleri bizden öncede duymuşsundur.”

“Aman abi onlar hain - bölücü, ben onlardan biri değilim.”

“Tabi tabi biz seni biliyoruz.”

Istihbaratçıların şakaları bitmiş, araba dar sokaklarda ilerliyerek, caminin önündeki boş alanda durmuştu. Saat gecenin üçüydü görünürlerde kimsecikler yoktu. Arabayı park edip beklemeye başladılar. Çok geçmeden ağaçların olduğu taraftan sesler gelmeye başladı. Üçü birden nefeslerini tutup sesin geldiği yöne doğru korku ve heyecanla bakmaya başladılar. Şoför yavaşca arabanın kapısını açtı, arabadan indi. Sessizce, nefes bile almadan gürültünün geldiği yöne doğru yürümeye başladı. Birkaç metre yürüdükten sonra elindeki şişeyi çalılıkların üzerine sesin geldiği yöne doğru attı. çok geçmeden çalılıkların arasından ok gibi fırlayan köpek önce çöp kutusuna çarpıp boğuk bir ses çıkarttı. Sonra da caminin çeşmesinin yanındaki delikten geçerek son surat can havlıyla oradan uzaklaştı. şofer kaçan köpeğin arkasından bakarken rahat bir nefes aldı ve ulan

“it oğlu it ödümüzü patlattın diye küfürü bastı. Sonra da arabadakilerin yanma gelip kapıyı açtı.

“Abi merak etmeyin gürültü bir köpekten geliyormuş, it koddan kaçtı gitti” diye söylendi. Tekrar geçip şofer koltuğuna oturdu.

Bu arada Azad:

“Ulan bu köpekleri başı boş bırakmıyorlar mı sinir oluyorum, hepsini gebertemediler gittiler.”

Istihbaratçılardan biri Azad’a dönerek:

“Azad biliyormusun ? ben oldum olası köpeklerden korkarım. Küçükken beni bu itlerden biri bir kere kapmıştı, o gün bugün bunlara güvenmem, korkarım.”

Azad içinden sevindi, köpeğin ısırma anını görür gibiydi.

Sonra kendi kendine “Ulan bu istihbaratçıyı, it ısırıldığı günden beri bu adam it olmasın Demek ki itlik bulaşıcıymış adamın genlerine geçmiş. Yoksa ben bu adamdan itten daha çok korkmazdım.

Istihbaratçı:

“Ne o Azad sende köpekten korkuyor da söyleyemiyormusun?”

“Yok abi ben köpekten korkmam.”

“İyi o zaman inde bak bakalım bu çocuk nerede kaldı. Hala evden çıkmadı mı?”

Azad:

“Yok abi daha yarım saati var. Tahkikat yaptırdım. Birazdan kalkıp çıkar. Gazeteleri almak için her sabah bu saatlerde çıkıyormuş. Önce gidip depodan gazeteleri alıyor, sonra onları götürüp satıyormuş.”

Istihbaratçı:

“Bu çocuğun kimi kimsesi var mı?”

Azad:

“Bir annesi, bir ninesi ve de bir kardeşi var. Babası da hapis-te. Adam bölücü bir eylemde yakalanıp içeri atılmış. Birde yar-dım yataklıktan yatıyor. Çocukta çalışıp ailesine bakıyor. Sabah-ları gazete dağıtıyor. Öğleden sonra ara sıra kardeşiyle birlikte boyacılık yapıyor.”

Istihbaratçı:

“Peki daha çok hangi semtlerde dolaşıyor.”

Azad:

“Genelde eve yakın yerlerde duruyor. Birde bazen gazete bıraktığı yerlerde boya yapıyor.”

Istihbatarçı:

“Sakin bu başka şeylerin kuryeliğini yapmasın.”

Azad:

“Sanmıyorum abi ama alınca konuştururuz.”

Istihbaratçı:

“Tamam birazdan öğreniriz.”

Hava yavaş yavaş aydınlanmak üzereydi. Yağmur arabanın ön camına vuruyor, sonra

Kavisler çizerek aşağıya doğru akıyordu. Birden cami hoparlöründen gelen ezan sesi yağmurun sesini bastırdı. Gözler camdan kesilip kulaklar ezan sesini dinlemeye başladı.

Azad sabah ezanını duyduğunda etkileniyordu. Ona daha duygulu ve acıklı geliyordu. Diğer okunan öğle, akşam. İkinci ezanlarından. Bunun nedenini henüz çözememişti Ne zaman sabah ezanı duysa, ölümler geliyordu aklına. Ölümünden hep korkardı. Ama öldürmekten korkmuyordu.. Sanki ona göre suçlular onun korktuğu ölümle ölmüyorlardı.

Birden arka koltukta oturan istihbaratçı:

“Ne oldu nerdeyse hava aydınlanacak nerede kaldı bu Piçkurusu, yoksa bugün evden çıkmayacak mı? İçimizden bu orosbu çocuğuna, haber uçuranlar mı oldu nedir?”

Azad birden irkildi:

“Yok abi kim uçuracak. Bizden başkası bilmiyor, bence yağmurun dinmesini bekliyordur.”

Istihbaratçı:

“Ben bilmem dilerim sen haklı çıkarsın.”

SERHAT yattığı yerden doğrulmaya çalıştı. Bütün gece hiç durmadan yağmur yağmıştı. Evin damına yağın yağmur içeri damlamasını diye koyduğu tenekeden çıkan sesler yüzünden gözüne hiç uyku girmemişti.

Ama bu uykusuzluğuna rağmen bir taraftan da mutlu olmuştu. Artık evin içine eskisi kadar yağmur suları akılmıyordu. Komşuları Salman dayı vermişti bu akılı ona. O da tenekeleri kesip dama yerleştirmişti. Gerçi en iyisi evin üzerine saç çakmaktı. Ama henüz saç alacak paraları yoktu. Biraz daha idare etmeleri gerekiyordu. Zaten bu gecekonduyu da babasının asker arkadaşı bulmuştu.

Bir gün babasının asker arkadaşı gittiği kahvede “ben bir ev arıyorum asker arkadaşımın horantası köyden gelecek” demiş. O anda Kahvede oturan Salman Dayı da

“Bizim mahallede bir gecekondur var, yaşanılır gibi değil, ama ucuz isterseniz bir bakın” demiş.

Yaşadıkları ev gerçekten de pek yaşanılır gibi değildi. Fakat mecbur kalıp kiralamışlardı. Yoksa hepten sokakta kalacaklardı. Ev tek bir göz odadan oluşuyordu. İçinde kırık dökük bir raf altındada bir çift göz dolap vardı. Evin içinde mutfak ve su yoktu. Suyu avludaki kuyudan çekeceklerdi...Avluda kırık dökük taş duvarlarla örülmüş bir de hela vardı.

Helanın içi açılan duvar deliklerinden görülüyordu...Daha sonra Serhat o delikleri annesinin yardımıyla çuvallarla kapatmıştı.

Ama olsun bu kışta başlarını sokacak bir yerleri olmuştu. Ayrıca da babalarının yanma cezaevine ziyarete gidebileceklerdi. Annesi de yakında bir temizlik işi bulabilirse, Serhatla birlikte kardeşine, hem de hasta ninelerine daha iyi bakabilecekti.

Aile daha şehire de tam alışmamıştı. Gerçi Serhat parasızlık yüzünden bir çok yere yürüme gidip gelmek zorunda kaldığından. Yerleri kolayca öğrenmişti İlk zamanlar Serhattın ayaklarının altı yürümekten su bağlamış. Önce şişen sonra patlayan yaraları daha sonrada nasır tutmuş, tutan nasırlar sertleştikçe ayaklarının acıları azalmıştı. Eskisi kadar sıkıntı çekmiyordu. Birde yolları ezberlemiş sürekli kaybolup yolların uzamasıda son bulmuştu. Artık her yeri tanıyor biliyordu

Yavaş yavaş çevre edinmeye de başlamıştı. Geçen gün birinde gazete bıraktığı saatçılık yapan Mehmet Heval ona oğlunun ayakkabılarını hediye etmişti.

Mehmet Hevalın oğlu Almanya’ da çalışıyor. Her izine geldiğinde de kullanmadıkları eşyaları getiriyor, “ ihtiyaçı olan insanlara verin sebep olur” diye söylüyormuş. Onlar da getirdikleri eşyaları fakir fukaraya dağıtıyormuş.

Mehmet Heval Serhat’a,

“Ben yine de bizim hanıma birkere sorayım, eğer hepsini dağıtmamışsa kalan eşyaları versin. Sen annene getirirsin. Eski diysem de hala giyinilirler. Bizim oğlan Almanya’dan toplayıp getiriyor. Onun çocukları alıp bir kere giyinip atıyorlarmış.

Serhat: “Sağol emmi eksik olma, eğer kullanmıyorsanız olur. Bizim durum ortada. İşleri yoluna koyana kadar böyle idare edeceğiz. Yardımlarınız için sağolun.”

Torbayı alıp tam uzaklaşacaktı ki aklına annesinin iş aradığı geldi. Birden geri dönüp.

“Emmi sizin hanım uzun senelerdir burada yaşıyor. Şehirli kadın. Onun çevresinde temizlikçi kadın arayan varsa annem çalışmak istiyor. Temiz kadındır. Ben çalışmasını istemiyorum ama o ille de tutturmuş bende çalışayım diye. Aklınızda olsun. Bir yerde iş varsa bana haber verirsiniz çok iyi olur çok makbule geçer, annem fukara çok sevinir. Annemin Türkçesi iyi değil ama her

şeyi anlıyor. Biliyorsun babam içeride. Ninem çok hasta evden çıkmıyor kardeşime o bakacak Gerçi bakaçak dediysem bakamaz ama göz kulak olur işte. Başında bir büyük olsun yeter.”

“Tabi olur ben hanıma söylerim, çalışmak ayıp değil, yeter ki insan namusuyla hak ederek kazansın.”

Serhat yarı uyanık daldığı düşüncelerden annesinin sesiyle doğrularak kalktı.

Annesi: “Kalk oğlum bak sabah oluyor. Yağmur da kesildi. Tüm gece yağdı mubarek.

Ama iyi oldu. Berekettir, gerçi bizim evin her yeri akıyor ama tenekeler işe yaradı.

İlerid birkaç tane daha çakmak lazım.”

Serhat:

“Buluruz anne o kolay, bugün birde Mehmet hevalın yanma uğrayıp, senin için bir iş soracağım ”

Annesi “İyi olur oğlum herşey senin üstüne kaldı. Ninen de öksürüp duruyor. Paran olursa eczaneden bir öksürük şurubu al-san iyi olur. Belki biraz faydası olur.”

Serhat: “ Anne bugün olmaz, yarın komala gideceğim. Orada bir tanıdık var. Sağlık ocağında çalışıyor. Ona sormadan almyalım belki yaramaz.

Eğer bir yolunu bulurda fakirlik kağıdı çıkartabilirsem, nine-mi bir devlet hastahanesine getirebiliriz.”

Annesi:

“Ah oğlum ninen evden çıkmaz. Korkuyor. Son zamanlarda çok duygusal oldu. Aklı git gel oluyor. Hep köyde ki evi sayıklıyor. Ben,

Anne yasak devlet izin vermiyor. Birde izin verseler bile ne-reye gideceğiz ev mi var. Herşeyimizi yakıp yıktılar köyümüz sı-

nıra yakın diye mayın döşediler . Biz artık köye gidemeyiz diyorum. Önce olur gitmiyelim diyor Geçmişte yaşadığımız bir olayı anlatıyor Doğru diyorsun gelin çocuklar bilmez mayına basar . Hani bizim köyün aşağısında bir köy vardı.. Kayın baban oraya değirmene buğday öğütmeye giderdi. Hatırladın mı Hatırladım anne.diyorum oda İşte o değirmencinin torununları davayı güderken belkide koşup oynarken bilmiyorum görmeden mayına basmışlar. Zavalıların üçüde parçalandı- Zavalı değirmenci ve köylüler hemen Devlete haber vermişler ama devlet gelmemiş. Devletin savcısı bizim köyün muhtarına telefon açmış imamı bulun gidin diye. Tabi devletin savcısı koskoca adam canı kıymetli kalkıpta gidermi, gerçi gitselerde ne olacaktı ki en iyisi imam gitsin. Bak kızım benim işimde imama kalmış gel beni köye götür. Kayın babanın yanına yatır. Bak burada ben hiç bir işe yaramıyorum. Sizlere ayak bağı oluyorum. Dilini dinini bilmem yarın bir gün ölürüm. Beni götürür buralarda gömersiniz. Namus mamus kalmaz bende. Tek başına kalırım oralarda kimin yanında yatarım.

Uf anne neler söylüyorsun sen çok daha uzun yaşayacaksın. Bak torunun Serhat sana söz verdi. Biliyorsun kurana yemin etti. Biraz durumlar düzelsin oğlun hapisten çıksın hep birlikte döneceğiz köyümüze diyorum ama önce beni dinliyor kabul etmiş gibi yapıyor ama aradan birkaç dakika geçince unutup tekrar başlıyor. Ayrıca Babanada çok içerliyor.sürekli bunu bize yapmıyacaktı diyor. Ah oğlum Bizi yüz üstü bırakıp gitti, sen nasıl bu kadar horantaya bakarsın. Ne geldiyse iyi niyetinden geldi başına, bak davarlar da yok, hepsi kayboldu gitti .Onları satabilseydik birkaç kuruşumuz olurdu. Parasız pulsuz bende ne yapacağımı şaşırdım. Bir taraftan ninen diğer taraftan kardeşin. Okula da doğru dürüst gidemiyor. Dün kasabın çırağı gelmemiş tüm gün Velican çalıştı. Bıraksam hep çalışacak, yapma oğlum diyorum, ‘anne hep abim yapıyor, o bu yükün altından kalkamaz. Hem bu

yıldan sonra okumıyacağım bende çalışıp babama para göndereceğim' diyor.

Birde sen konuş kardeşinle böyle yapmasın iyi okuyor. Bende çalışırsam geçiniriz be oğlum."

"Olur anne sen canını sıkma daha zaman var. Ben onunla konuşurum. Daha çocuk akli herşeye ermiyor."

Serhat bir taraftan paltosunu giyerken,

"Anne yine işe geç kalıyorum. Her sabah beni lafa tutuyorsun." :

"Ah be oğlum yüzünü gördüğüm mü var. Geç geliyorsun. Erkenden de çıkıyorsun."

Serhat:

"Ne yapayım anne, keyfimden yapmıyorum, bende isterim sizin yanınızda kalmayı. Ama olmuyor."

Anne:

"Olsun oğlum ana yüreği işte senin bu kadar yorulmana dayanamıyor. Hem sen buraların yabancısıydın. Ah baban ah, ne hallere düştük."

Serhat:

"Anne yine babamdan başlama. Hadi ben çıkıyorum."

Anne:

"Git oğlum, bak yine birşey yemedin, iyice zayıfladın."

Serhat:

"Anne nineme iyi bak. Üstünü sıcak tut."

"Olur oğlum merak etme."

Serhat Mehmet hevalın verdiği ayakkabıları ayağına giydi. Ayakkabılar ayağına biraz büyük geliyordu ama olsun, artık ayakları sıcaktı.

Serhat dışarıya çıktığında yağmur hala yağmaya devam ediyordu. Tüm gecede hiç durmadan yağmıştı daha fazla ıslanmamak için koşarak yokuş aşağıya olan yolu inmeye çalıştı. Ama Her taraf çamur içindeydi. Koşarken zorlanıyor zaman zamanda ayakkabılar ayağından çıkar gibi oluyordu sonunda caminin önüne gelince duraksadı yolun kenarında biriken suda ayakkabılarının kenarını yapışan çamurları çıkarmaya çalıştı. Ama Geç kalıyordu. En iyisi minibüse binmek diye düşündü.. Birden gözleri ayakkabılarında kalan çamurlara takıldı. bu çamurlarla olmaz. Bunlarla münübüse binilmez dedi ve söylenmeye başladı

Burası güya şehir, bizim oralarda bile buradan az çamur var.

Serhat hem söylenerek hemde yürüyerek tekrar yolun kenarında biriken su birikintisine elini daldırdı, su buz gibiydi hemen buz gibi olan elini çekip ayakkabısının kenarındaki çamurun üzerine bastırdı, tarayarak çamuru avuçladı, tekrar elini suya sokarak yıkadı. Tam temiz olmuyordu, ama başka yoluda yoktu. En azından kaba çamur yok olmuştu. Tekrar iki elini yıkadı, parmakları buz gibi olmuştu. Ellerini paltosunun cebine soktu, hızla minibüs durağına doğru yürüdü.

Artık gün ışıkları iyice vurmaya başlamıştı. Minibüs durağında yavaş yavaş insanlar çoğalıyordu. Çok geçmeden eski püskü bir minibüs belirdi, muavin kapıyı açarak:

“Acele edin gün daha yeni başlıyor. Uyuşuk uyuşuk durmayın, hala kendinizi sıcak yatağınızda mı sanıyorsunuz. Ekmek parası, kolay kazanılmıyor.

Bak yine benzine zam yapmışlar. Elin memleketine petrol bize yağmur yağıyor. Bu mübarekte yağacağı yere yağmaz. Gece-den beri hiç kesmedi, bizim evin damı delik. Bizim karı söylendi durdu. Ulan villamız varda seni oturtmuyormuyuz. Bu bir gece-kondu işte. Islanmadan oturmayan mı var.”

Birden Serhat kendi gecekondularını düşündü akşam evin içine fazla yağmur suyu akmamıştı Tenekeler işe yaramıştı. Ama biraz daha çoğaltmak lazım diye düşünürken birden koluna yapışan muavinin acıtan elini hissetti.

“Abi ücret.”

Elini cebine soktu, parayı çıkartıp muavine uzattı. Sonra münibüsün camından dışarıya baktı. Artık gün tamamen aydınlanmıştı.

Gazeteleri alacağım depoda birazdan açılır diye düşünüyor-
duki arabanın deponun önünden geçtiğini anladı. Birden heyecanlandı.

“Şoför abi inecek var“ diye bağırmaya başladı

Şoför ani bir hamleyle durdu. Öyle bir frene basmıştı ki sanki herkes yerinden uçacaktı. Kapının yanında duran yaşlı adam zaten çoktan durduğu yerinden fırlamıştı. Serhat arabadan inerken yaşlı adam hala şöfere şu arabayı doğru dürüst kullansana diye bağırıyordu.

Serhat arabadan indikten sonra gazeteleri alacağı depoya doğru koşmaya başladı. Koşarken birara ayağına takılan teneke yüzünden tökezledi. Düşmemek için duvara tutundu. Teneke-
den çıkan sesden ürken kediler korkuyla etrafa kaçışmaya başladı.. Kediler Sabah sabah çöpte yiyecek arıyorlardı. Tüm gece yağ-
ğan yağmur artık dinmişti. Sabahın aydınlığı dallar da biriken su damlacıklarını parlatıyordu. Gökyüzü bembeyazdı.

Serhat yavaşca deponun kapısını çaldı. Gerçi her zaman bu saatlerde kapı açık olurdu. Bu sabah neden açık olmadığını anlamadı, yavaşca çaldığı kapıyı açan olmayınca bu sefer yumruklamaya başladı. İçeriden bir bağırma sesi duyuldu,

“Tamam vurma açıyorum.”

İçerideki kapıya yaklaştı kapının tokmağını çevirmeye başladı. Çıkan gıcırtı sesi insanın kulak zarını patlatacak gibiydi. Yaşlı adam,

“Bu kapıyı da bir yağlayamadık” dedi.

Serhat meraklı bir sesle.

“Ne oldu, niye kapı kapalı” dedi.

Yaşlı adam; “Oğlum bugün gazeteler gelmedi.”

“Niye apo”

“Dün gece gazeteyi bombalamışlar. İçerdeki bekçi ölmüş.”

Serhat şaşkınlıkla “Peki niye? Kim bombalamış?”

Apo “ Ne bileyim oğlum. Ben polismiyim. Birileri rahatsız olmuş. Bu kadar gazete binası varken, neden bizim ekmek yediğimiz gazeteyi bombalamışlar bilmiyorum. Başka gazeteler yıllardır gazete çıkarıyorlar, oraları bombalamıyorlar da bunu buldular. İnsan yazılardan korkar mı? Demek ki suçlular korkuyorlar, biz niye korkmuyoruz. Haber olmuyoruz, kimsenin malına, namusuna canına kasdetmiyoruz. Bunlar insan değil! Bak bir bekçide ölmüş. Zavalı adam kesin öldüğüyle kalır. Ben bu yaşma geldim bu katillerin hesap verenini de, bunların vicdani sızlayanda görmedim. Hem bunlardan

Öbür tarafta da hesap sorulacağından emin değilim. Baksana parayı, dini, gücü tekeline almışlar ne oluyorsa bizim gibi garibanlara oluyor. Artık sende boşuna gelme. Burada sana iş yok. Bu gazete kolay kolay çıkmaz. Hem çıksa ne olacak. Bunların ne korkması ne utanması var. Ben hala o bekçiye üzülüyorum. Birsürü yetimi kaldı.”

“Peki apo ben nasıl iş bulurum, zavalı annem ne yapacak. Nitem de çok hasta.”

“Bilmiyorum yeğenim, benim durumumu da biliyorsun.

Elimde olsa yardım sana yardım ederim. Ama sen arada bir benim yanıma uğra. Ben kahvedekilere sorarım belki inşaatlar da iş vardır.”

Serhat ne yapacağını şaşırmıştı, Ama bu yaşlı adamın elinden de birşey gelmeyeceğini biliyordu.

“Tamam apo ben gideyim bir iş olursa haberim olsun dedi.

Yaşlı adam yavaşca kapıyı Serhat'ın yüzüne kapattı. Serhat olduğu yerde kıpırdamadan duruyordu adım atacak morali kalmamıştı. Daha doğrusu ne yapacağını şaşırmıştı, çok az para kazanıyordu ama yinede elinde bir iş vardı. Şimdi ne olacaktı. Nasıl eve geri gidecekti.

Birden annesinin söyledikleri aklına geldi 'bugün mutlaka nene ilaç alman lazım' demişti.

İçinden isyan edesi geldi. Ah anne, ne ilacı, iş mi kaldı da ilaç alayım. Üzgün bir şekilde sokak kapısını açtı, kendini dışarı attı.

Serhat'ın asıl üzüldüğü şey işini kaybetmesi olmuştu. Yoksa gazetenin neden bombalandığı arkasında kimlerin olduğu konusunda fikir telakisinde bile bulunmamış, daha doğrusu bombalanma olayına kafa bile yormamıştı. Tek düşündüğü şey nasıl iş bulacağıydı.

Yaşlı adam bir sigara yakıp yanan sobanın başında ayakta kalakaldı. Çocuğun ne kadar üzüldüğünü anlamıştı, ama elinden birşey de gelmiyordu. Bu zamanda bu işi bu koşullar altında kimse yapmazdı, diye düşündü, oysa genç yaptığı işin tehlikesinin bile farkında değildi.

Allahım bu insanlar ne hale gelmiş köyünden kökünden sökülüp atılmışlar. Bu gencecik çocuğun sırtına koskoca ailenin yükü binmiş. Baba hapiste. Bu koca şehirde bunlar ne yapacaklar. Allah kahretsin, boşuna üzüliyorum, elimden birşey gelmiyor, hangi birine yardım edeceksin. Devlet devlet değil ki. Gelen kendi ailesinin çevresinin cebini dolduruyor. Hepsi

aynı, hepsi kan emici gibi insanların sırtında. Eskiden insanlık vardı. Şimdi kimse kimseyi tanımıyor, zaman geçtikçe insanlık ölüyor, doğa ölüyor. Herşey yavaş yavaş yok ediliyor. Geri ne kalıyor, bunlar olmazsa ? koskaca bir hiç. Bu kadar hırs damahkarlık niye, oysa kefenin cebide yok, kimse o tarafa birşey getiremiyor.

Serhat kapının önüne çıkınca işini kaybettiğini iyice anladı, önce inanmak istememişti, ama apo yüzüne kapıyı kapayınca emin olmuştu. Etrafına bakındı. Sabahın bu saatinde daha her yer kapalıydı. Birde eve gidip annesinide üzme istemiyordu. Birden aklına ona kullanılmış eşyaları veren Mehmet heval geldi. Adam zengindi. Uzun yıllardır bu şehirde oturuyordu. Mutlaka çevresinde işçi arayan biri vardır. Anneme iş bulması daha zordur. Ama belki bana bulabilir. Gidip bir konuşayım. Gerçi saat daha çok erken, heval dükkanını biraz geç açıyor. Yürüyerek gidersem zamanda geçer o zamana kadar heval de işyerini açmış olur. Hem adam iyilik sever biri. Durup dururken kendiliğinden ayakkabıları getirip vermemişmiydi. Hemde çevreli biri, mutlaka yardım edecektir. Birden morali yerine gelir gibi oldu, içini bir sevinç kapladı. Dikilip durduğu demir kapının önünden uzaklaşmaya başladı. Ayağına takılan pet şişesine bir tekme attı, şişe uçup yolun kenarında duran siyah bir jipe yandan çarptı. O ana kadar Serhat yolun kenarında duran jipi farketmemişti, birden yolun kenarında duran jipin kapıları açıldı.

Azad hızla arabadan aşağıya indi, “hey sen gel buraya” dedi.

Serhat:

“Özür dilerim abi ben öyle rastgele vurdum, Jipi görmemiştim” dedi.

Azad:

“Yok, yok, özür dileme bir naylon şişe bu arabaya birşey yapmaz, rahat ol heval” dedi.

Azad gülümseyerek kapana sıkışmış bir ceylan yavrusuna bakar gibi avına yaklaşıyordu

Serhatda ona gülümseyerek bakan üstelik heval diyip Kürtçe konuşan Azaddan hoşlanmıştı.

“Ben yanlış anladım birşey mi istiyorsun abi?” dedi.

Azad konuşmuyor sadece durup bakıyordu. Avını korkutmadan yakalamalıydı.

Serhat şaşırmıştı, birden hazırola geçti. Bende ne biçim konuşuyorum. Adam mutlaka önemli biridir diye iç geçirdi.

Azad bir adım daha yaklaştı:

“Sen buralarda mı çalışıyorsun” diye sordu.

Serhat:

“Evet abi, depodan gazete alıp dağıtıyordum ama iş kalmadı”

Azad:

Yumuşak birazda meraklı bir ses tonuyla “Niye?” Dedi

Serhat:

“Abi gazeteyi bombalamışlar.”

Biran Apo amcanın bu tehlikeli iştir, sözünü hatırladı,

“Keşke söylemeseydim, boş bulundum” diye kendi kendine söylendi.

Ama hala işin ciddiyetini tam olarak kavrayamamıştı.

Azad laubali bir şekilde

“gel önemli değil bizde iş çok, sana bir iş verimiz, elin biraz para görür.”

Serhat:

“Sağol abi elimden her iş gelir senin yüzünü kara çıkartmam.”

Azad:

“İyi o zaman bizimle gel.”

Serhat hiç tereddüt etmeden, Azad’ın peşine takılıp araba-

ya bindi. Azad ön koltuğa oda arka koltuğa iki adamın ortasına oturdu.

Azad şoföre,

“Hadi gidiyoruz” emri verdi.

Arabada tüm sesler kesilmişti. Bir ara Azad arkasındakilere baktı. Av kapana çok kolay takılmıştı, gülümsedi.

Artık tüm gözler Serhat’ın üzerindeydi. Serhat arkasına yaslandı. Hayatında ilk defa böyle konforlu bir arabaya biniyordu. Biran aklına kardeşi Velican geldi, acaba şu anı görse ne söylerdi. Anlatacaktı. Heyecanla akşamı bekliyordu ama kesin Velican buna inanmayacaktı. Birden ellerinin sımsıcak olduğunu farkettiler. Dışardaki soğuktan üşüyen vücudu yavaş yavaş gevşemeye başlamıştı. Göz kapakları kendiliğinden kapanıyordu. Sanki vücudu bu sıcak anların hiç bitmesini istemiyor gibiydi.

Birden gür bir sesle uyandı. Yanında oturan adam Azad’a

“Ulan bu Kürdü niye bizim yanımıza oturtun, bu it kokuyor” dedi.

Azad gülümsüyerek,

“Tamam az kaldı birazdan duracağız.”

Serhat neye uğradığını anlayamamıştı. Birden adamların bakışlarından ürktü. Durumu daha yeni farkediyordu, adamlar ona hakaret ediyorlardı. Hemen kendine çeki düzen verdi. Biraz toparlandı. Küçük zayıf vücudu iyice üst üste katlanmıştı. Adamları rahatsız etmemek için kıpırdamıyor nerdeyse nefes bile almıyordu. Birden gözü önde oturan sarı saçlı mavi gözlü Azad’a takıldı.

Onunla ilk başta Kürtçe konuşmuştu, ama artık konuşmuyordu. Tuhaf bir tipi vardı, daha önce hiç böyle havalı bir Kürt tanımamıştı. İçinden herhalde Kürtlerin önemli adamları böyle oluyor diye geçirdi. Hem zaten nerden bilecekti ki şehre gele-

li çok olmamıştı. Salman dayı,' sen daha neler görüp tanıyacaksınız' demişti.

Demekki bunları kasdediyormuş. Hem köyde yabancı olarak sadece ilkokul öğretmenini görmüştü sonra da okul kapanmıştı. Diğer köye de babası bırakmamıştı, davarlara gidecek kimse yoktu. Diğer kardeşide kendinden küçüktü. O nedenle okuyamamıştı. Ama mutlaka kardeşini okutacaktı. Hem kardeşi Velican da iyi okuyordu. Akşamları birlikte gazete okuyup konuşuyorlardı. Önceleri babalarına kızgındılar ama sonraları gazeteleri okuyunca babalarına hak da veriyorlardı. Velican ben okuyup avukat olacağım diyordu.

Serhat bencede okur, diye düşündü. Ben hem eve hem babama bakarım. Galiba kismet ayağıma geldi. Hiç iş bulamam diyordum bak çok da zor değilmiş. Hem adamlar belkide haklı. Korkuyor olabilirim. O çamurlu suyla elimi yıkadım. Köpekler işeyip duruyorlardır suya, tabiki kokar, nasıl düşünemedim, keşke dikkat etseydim böyle olmazdı, bence adamlar az söylendi. Yoksa vücudum iyi kokar, annem ne zaman boynuma sarılsa 'benim oğlum davarın içinde yatsa bile mis gibi kokar' derdi. Birde annem iyi koku alır.

Serhat jipi kullanan şoföre baktı. Adam çok suratsız birine benziyordu. Birden ürktü bu lüks jipin içinde ne işi vardı? Adamlar durup dururken niye kendine iyilik yapıyorlardı. Tam abi ben ne iş yapacağım diye soracaktı ki, sormadı. Zaten gidecekleri yere de gelmişlerdi. Araba kocaman bir binanın önünde durdu. İç tarafta demir kapının arkasında duran İki adam koşarak demir kapıyı açtı. Arabanın içerisindekilerine selam verdi. Araba içeri girip binanın arkasında durdu. Malikanenin kapısını açan adamlar koşarak arabanın yanına geldiler. Eğilerek jipin kapılarını açmaya başladılar. İlk önce Azad ve istihbaratçılar indi. Serhat en son arabadan indi.

Arabadan inen Serhat meraklı gözlerle etrafına bakmıyor, nereye geldiklerini anlamaya çalışıyordu.

Malikanenin iki tarafında betondan yollar, beton yolların kenarında özenle dikilmiş güller, güllerin etrafında da korunmaları için yerleştirilmiş, çiçek citleri, geniş bir avlu, avlunun ortasında kocaman bir havuz. Malikanenin ön tarafında ise kocaman bir aslan büstü vardı. Malikanenin arka tarafı ise ormanlıktı. Kısacası hem evin hem de bahçenin görünüşü muhteşemdi.

Azad ve yanındakiler korumalarla birşeyler konuştuktan sonra, ön tarafa doğru yürümeye başladılar. Azad bir an durup, korumaları tekrar yanına çağırdı. Serhat'ı göstererek:

“Onu arka tarafa getirin sonra hesaplaşırız” dedi.

İri cüsseli iki koruma.

“Emrin olur abi, biz hallederiz.”

Sonra korumalar hızla Serhat'ın yanına gelerek ani bir hareketle Serhat'ı kolundan yakaladılar, sürüklüyerek onu arka taraftaki kapının önüne kadar taşıdılar. Serhat'ın kolları yerinden kopacak gibi olmuştu. Serhat acıyla,

“Ne oluyor abi, ben buraya iş bulmaya geldim.”

Korumanın biri “ne işi lan geri zekalımısm. burası iş bulma kurumumu. Seni ele geçirmişler. Sen buradan nasıl kurtulacaksın onu düşün. Gerçi daha buradan kurtulan olmadı ya... Burada adamın annasını bellerler.” Diyerek Serhatı demir kapının önünde yere fırlattı. Serhat fırlatıldığı yerde hala mahcup bir şekilde acaba bir hatamı yaptım düşüncesindeydi. Tam konuşacaktı ki adamlar tekrar önüne kadar gelmişti. İçlerinden biri tekrar Serhat'ın kolunu yakaladı. Diğeri de ayağıyla itip yere yatırdı. Ve Serhat'ın kafasına basmaya başladı. Serhat kafasına basan ayaktan kurtulmaya çabılıyor aniden başına gelen bu olay karşısında doğru dürüst tepkide veremiyordu derken bir diğeri geldi eğilip yerden Serhat'ı kaldırdı Serhat ne olduğunu anlamadan ken-

dini açılan garaj kapısından içerisine doğru sürüklenircesine götürüldüğünü odanın yada mahzenin içersine bir futbol topu gibi atıldığını gördü.

Kısa bir sürede cereyan eden bu olaylar karşısında Serhat afallamıştı Serhat hala ne olduğunu, ne suç işlediğini anlayamamıştı. Ağrıyan kolu bacağı, yere çarpan kafası, söylenen sözler, hala başına neler gelebileceğini anlamasına da yetmemişti. İyi niyetli oluşu mu, daha önce böyle bir durumla karşılaşmaması mı, yoksa iş bulma ümüdü taşıması mı bilinmez, içine düştüğü durumu bu kadar geç anlamasına kavramasına neden oluyordu.

Serhat kısacası birazda saflığının kurbanı olmuştu . Onlar bu kadar saf bir kurban beklemiyorlardı. Hatta Serhat kadar onu oraya atan korumalarda duruma şaşırmıştı, Gerçi içlerinden biri bu it numara yapıyor demişti. Ama Serhat onun dediğine anlamamıştı.

Serhat düştüğü yerden doğruldu.

“Abi ben bir hatamı yaptım? Ne oluyor?” dedi.

Iri yarı adam,

“Sen ne yapabilirsin ki, varlığın hata senin.”

Serhat suçluluk duyuyordu. Mutlaka bir hata yapmışımdır. Yoksa bu kadar adam niye benimle uğraşsın. Bunlar belliki büyük adamlar, söz sahibi insanlar. Ben kim oluyorum ki. Yoksa bunlar babamı mı tanıyorlar. ? Serhat tam başına gelen olayları anlamaya çalışıyordu ki, korumalarda biri geri gelip kapıyı açtı. Serhat ayağa kalkarak

“Buyur abi bir emrin mi var” dedi.

Koruma

“Hadi sallanma toparlan gidiyoruz” dedi.

Serhat önce gidiyoruz demesinden ümitlenmiş ama sonra korumanın ses tonundan korkmuştu. Bunlar insana iş verecek birilerine benzemiyorlardı. Babası aklına gelince iyice telaşlanmışdı. Şehirde onlara yardım eden Resul emmi babandan her-kese bahsetme' demişti. Resul amca 'Buradakiler PKK' lilere yardım edenlerden hoşlanmazlar. Baban nerede diye sorarlarsa biz bilmiyoruz, yurt dışına çıkmış olabilir' diye onu uyarmıştı. Şimdi ya bunlar sorarsa ne diyecekti? Yalan söylemekte istemiyordu. Doğruyu mu söylese? Ya bu adamların niyeti kötüyse? Acaba ne yapmalıyım. Benden ne istiyorlar? Birden ensesine inen tokat sessiyle sersemledi. Ensesi ateş gibi yanıyordu.

Koruma, " Hızlı yürü sahilde gezmiyorsun." dedi

Artık durumu anlamış, korkuyordu. Iri yarı korumanın peşinden hızlı adımlarla koşmaya başladı. Garajın içi kapkaranlıktı. Yürüdüğü yolu tam göremiyor, zaman zaman tahta kutulara çarpıp sendeliyordu. Önde giden koruma Serhat 'a dönüp,

"Doğru yürü it, sana yürümeyide mi öğretilmediler" diye söyleniyordu.

Bilinçli ışıkları açmamışlardı. Adamın elinde taşıdığı el feneri sadece kendi önünü aydınlatıyordu. Zaman zamanda ışığı tavana tutuyordu.

Garaj epey uzundu. Garajdan daha çok eski bir fabrikanın deposuna benziyordu. Deponun içerisinde iki sıra halinde dağ gibi yığılmış paletler vardı. Bazılarının üzerleri siyah naylon muşambalarla örtülmüştü.

Serhat daha önce böyle bir yeri hiç görmemişti, koruma cebinden çıkarttığı anahtarlarla ikinci bir kapıyı açtı. Önlerine bir merdiven çıktı, Merdivenden yukarı çıkmaya başladılar. İkinci katta tekrar bir kapıdan salona girdiler. Önlerine gelen ilk kapıyı koruma yavaşça çaldı. İçeriden bir ses.

"Tamam gelin" dedi.

Koruma kapıyı yavaşça açtı. Serhat tam ayağını kapıdan içeri atacaktı ki arkadan gelen koruma onu iterek ta odanın ortasına kadar fırlattı. Odanın içerisinde masa başında oturan üç adam vardı. Serhat ortada oturan Azad'ı tanımıştı. Biraz içi ferahladı. Adam kendisiyle Kürtçe konuşmuştu, nede olsa memleketlisiydi. Gerçi tipi hiç Kürtlere benzemiyordu ama herhalde Kürdün okumuşu, şehir görmüşü böyle oluyor diye aklından geçirdi.

Azad birden ayağa kalktı.

“Bak Serhat” dedi,

“Seni buraya bildiklerini bize anlatman için getirdik. Kimlerle çalışıyorsun, kimler size yardım ediyor? Kim size para veriyor? Partililer genelde nerede toplanıyor? Komaldekilerin ev adreslerini tek tek bize vereceksin! Eğer konuşur herşeyi anlattırsan seni ödüllendireceğiz, hatta sana iyi bir iş de bulacağız. Annene nine-ne kardeşine bakarsın, onları kimseye muhtaç etmezsin herşey senin iki dudağının arasında. İyi düşün taşın. Yarın tekrar geleceğiz hiç bir şeyi unutma. Yazılıda verebilirsin. Bu gece dersine iyi çalış.”

Serhat sadece söylenenleri dinliyordu. Azad tekrar,

“İyi düşün unuttuğun şeyler için ekstra muamele göreceksin.”

Azad korumalara dönüp,

“Şimdi alıp kaldığı yere götürün yarın tekrar huzurumuza çıkartırız.”

Serhat Azad'ın söylediklerinden hiç bir şey anlamamıştı. Konuşmasına da izin vermemişlerdi. Tekrar iki korumayla birlikte geldiği yoldan aşağıya indirilmişti. Odanın kapısına geldiklerinde korumanın biri, iyice dikenip bir elinide ileri doğru uzatarak parmağını Serhat'ın gözüne doğru yaklaştırıp,

“Biz seni gelip alana kadar burada kalacaksın, bağırayım diye düşünme, sesini bizden başkası duymaz, otur dersine çalış. Bizde sesini duyar gelirsek senin için hiç iyi olmaz.”

Adam hem konuşuyor hemde elini indirmiyordu. Sanki der-sin Osmanlı ordusunun başındaki komutan Hırvatistanı yenmiş, Viyana kapılarına dayanmış, Avusturyayı zaptetmiş, sarayın bal-konundan halka konuşma yapıyor.

Konuşma bitip adamlar kapıyı kitleyip uzaklaşmışlardı. Ser-hat yavaş yavaş durumu anlamış olayın şokuna girmeye başla-mıştı. Belli ki bu adamlar dost değildi! Serhat “acaba bu insanlar benden ne istiyor?” diye düşünüyordu.

Sorduğu anlatacaksın dediği şeylerden birşey anlamamıştı. Birden aklıma İstanbul’a ilk geldiğinde kendilerine yardım edip gecekonduyu bulan babasının askerlik arkadaşının söyledikleri geldi.

Adam onlara ‘burada sakın yanlış birşey yapmayın. Yerin ku-lağı var. Her ne yaparsanız görürler -duyarlar. Kimseye güven-meyin. Devletin gözü kulağı sizin üzerinizde, birde baban hapis-te, teröristlere yardımdan yatıyor, sizde devletin gözünde aynısı-nız. Adamların yatıracak yerleri yok, yoksa hepinizi, ellerinden gelse içeri tıkacaklar. Dua edinki yerleri yok. Yoksa onların gö-zünde hepiniz suçlusunuz. Ama yinede dikkatli olun, en ufak bir olayda sizide içeri sokarlar.’

Serhat adamın anlattıklarını annesine, ninesine anlatmış on-larada sıkı sıkı tembih etmişti. Aslında çok dikkat ediyorlardı. Mahallede hiç kimseyle ilişkileri yoktu. Sadece kasabı tanıyorlar-dı. Onun adresimde babası bırakmıştı. Başıma birşey gelirse on-dan haber alabilirsiniz demişti. Güvenilir biriydi. Okuldan sonra kardeşi Velican da kasap bölümünde ona yardım ediyordu. Te-mizlik yapıyor, arada telefonla et istiyenlere küçük paketleri taşı-yordu. Sanırım çok işe yaramıyordu. Ama adam harclığını çıkart-sın diye iyilik yapıyordu. Ondan onlara zarar gelmezdi. Birden aklıma galiba bu hatayı ben yaptım. Ben kendimi annemleride yaktım. O tenekeleri bakkalın hurdalığından almayacaktım. Sor-madan aldım, tabiki adam çaldığımı söylemiştir. Oysa iki kere

bakkala gidip tam isteyecekken vazgeçtim. Demek ki adam alırken beni görmüş. Niye yaptım ki, bu da hırsızlık, şimdi işin içinden nasıl çıkacağım. Niye bu salaklığı yaptım, keşke gidip sorsaydım. Korkacak, utanacak ne vardı. Ama adam astığı Türk bayrağının önünde öyle dik duruyordu ki korkudan soramamıştı. Hele bir keresinde.

‘Bu bilmem ne ettiğimin Kürtleri doluştu İstanbul’a. İstanbul’un huzuru muzuru kalmadı.’

diyince korkudan dili tutulmuş, alacaklarını bırakıp hemen oradan uzaklaşmıştı. Yoksa adam Kürt olduğunu anlamış ondan mı yapmıştı? Aman bende manyağım mahallenin muhtarı çoktan kim olduklarını anlatmıştır. Bakkalın yan tarafı muhtarlık. Sürekli onları tavla oynarken görüyordum. Herhalde herkes hakkında konuşuyor. Bilgi sahibi oluyorlardır. Ama işte annesinin yalvarmalarına dayanamamıştı. Yağmur suları direk evin içine akıyordu. Nineside çok ağır hastaydı. Kardeşi ikide bir grip olup yatağa düşüyordu. Sigortaları yoktu. Henüz fakir kağıdıda çıkar-tamamışlardı. Yeşil kart almaları uzun bir zaman alacaktı. Devlet hastahanesinde de çok zorluk çekiyorlardı. Nineside iyice yaşlanmıştı. Uzun süre ayakta duramıyordu. Sıra gelene kadar saatler geçiyordu. Üstelik çok da kalabalıktı. İtiş kalkış içinde muayene sırası geliyordu. İçeri girmeleriyle dışarı çıkmaları bir oluyordu. Muayene eden doktor alın gidin yaşlılık iyi bakılmamış kendini üşütmüş, röntgen için randevu alın, üç dört ay sonra sıra gelir. Tekrar röntgen filmlerini alıp gelirsiniz. Röntgeni olmadan birşey söyleyemem demişti.

Ama röntgen için para lazımdı, o da yoktu, tekrar eve dönmüşlerdi., Nineside “ölürüm ama bir daha hastahaneye gitmem” diyordu.

Komalde sağlık ocağında çalışan bir heval onlara bir keresinde öksürük şurubu getirmişti.

“Ninenizi sıcak tutun” demişti.

Anneside belki evin içi sıcak olursa ninen iyi olur diyordu.

Doğup büyüdüğü yer çok soğuk bir yerdi. İstanbul o kadar soğuk bir yer değildi. Ama burada da hiç yağmur kesmiyordu. Tüm kış yağmur yağıyordu. Oysa dün gece dama tenekeleri çakınca ne güzel olmuştu, içeriye çok az yağmur suyu girmişti. Annesi sabah onu yolcu ederken çok seveciydi. Birden aklına eve gitmediği geldi.

Zavallı anam deli olmuştur. Gece yarısı oluyor, üstelik ninemde çok hasta ona ilaçta alamadım, birde üstelik işimi kaybettim. Eve çok az bir para giriyordu şimdi oda yok oldu. Bundan sonra ne olacak bilmiyorum. Bunlar eve haber vermeme de izin vermezler. Annem çok merak etmiştir. Ne uğursuz bir gün. Bunlar nerden karşıma çıktı aklım almıyor. İnşallah yarın beni bırakırlar.

Hem ben önemli biri de değilim, kimseye bir zararımız yok. Hem babam da insanlara yardım etmiş. Ne kötülük var bunda anlamıyorum. Başımızda bir büyükte kalmadı. Şimdi evdekiler yalnız başına ne yaparlar bilmiyorum?

Artık ayakta duracak gücüde kalmamıştı. Pencereden sızan ışıktaki iyice kaybolmuştu. Bir ara ellerini duvara dayadı. İçerisi kapkaranlıktı. Elleriyle duvarda priz yerini buldu bir eliyle bastı, ama lamba yanmadı.

“Kimse yokmu”

Diye bağırmaya başladı. İyice sıkışmıştı. Olanca hızıyla kapıya vurmaya başladı. Acele tualete gitmesi gerekiyordu. Ama ne gelen ne giden vardı. Kapı bir türlü açılmıyordu. Olduğu yere çöktü ellerini başının arasına aldı, sessizce ağlamaya başladı. Çok uzun süredir ağlamamıştı.

Sadece bir kez dedesi öldüğünde bir kezde kardeşini dövdüğünde sinirlenip ağlamıştı. Ama çok uzun yıllardır kardeşiy-

le kavga etmiyor dayakta atmıyordu. Biran ağladığı için utan-
dı, gözyaşlarını ceketinin koluyla sildi. İyice olduğu yere büzüş-
tü, betonun soğukluğu tüm vücudunu sarmıştı, yavaşca gözleri-
ni kapattı.

Birden vücudunu saran hoş bir sıcaklıkla uyandı, bacakların-
dan aşağıya sıcak su akıyordu. Belliki vücudu artık daha fazla da-
yanamamıştı. Biran uyku sersemliğiyle ne olduğunu anlamamış-
tı .Elini pantolonunun önüne dokundurdu. eli ıslanmıştı O anda
altına işediğini anladı. Öylece uzun süre donup kaldı.

Ama önce hoşuna giden sıcaklık yavaş yavaş soğumaya başla-
mışdı, yavaşca yana doğru tutunup sürünerek ıslak yerden uzak-
laştı. Birden tavandan yüzüne doğru sızan ışıkla iyice gözlerini
açtı. Uyandı. Artık sabah olmuş etraf aydınlanmıştı, gözlerini ta-
vana doğru çevirdi ölünün bir noktaya baktığı gibi tavana baki-
yordu. Başına neler gelmişti. Hatırlamaya çalıştı, hala pantolo-
nu ıslak ve etraf sidik kokuyordu. Koskoca delikanlıydı, çocuklu-
ğunda bile altına işediğini hatırlamıyordu. Ayağa kalktı, her tara-
fı buz tutmuş gibiydi. Beli ağırıyordu. Tüm geceyi betonun üze-
rinde geçirmişti. Midesinden acayip sesler geliyordu, aklıma tüm
gün hiç birşey yemediği geldi. Biran sendeledi, soğuktan her ta-
rafı tutmuştu, ayakta duracak halide yoktu, sidiksiz tarafa geçip
tekrar yere oturdu, yapabileceği hiç birşey yoktu, beklemeye baş-
ladı.

Birden dışarıdan gelen sesleri duyunca olduğu yerden fırladı.
Birileri geliyordu. Ne yapacağını şaşırmıştı. Birde kocaman adam
altına işemişti. Bu durumu nasıl izah edecekti. Suçluluktan elle-
rini başının arasına aldı, kapı açılıp içeri giren adamlara bakama-
dı. İçeri girenlerden birisi,

“Tüh it oğlu it korkudan altına kaçırılmış. Allah belanı versin,
böyle huzura nasıl çıkacaksın. İt oğlu it.” dedi

Diğeri,

“Dokunma ite, bunlar bulaşıcı hastalık taşırlar ayağınla it iti.”

Serhat özür dilerim der gibi adamların yüzüne baktı. Ayıp etmişti gerçekten kokuyordu. Dün sabah gelirkende adamlar bunlar kokarlar demişlerdi. Ağzını açmaya çalıştı ama ses çıkartamıyordu, korkudan mı, sıkıntıdan mı nedir, sesi çıkmıyordu.

Korumalardan biri,

“Kalk yürü huzura çıkacaksın.”

Ne huzuru anlamamıştı? Demek ki iyi bir yere çıkacağım yoksa adı huzur olurmuydu?

Tabii bunlarda oyun çok, ama kelimeler yok, bazı kelimelerin anlamlarında duruma göre pozitif yada negatif oluyor.

Örneğin, “evlenme yazılan yerde evlenmeye gidersin. Boşanma denen yerde boşanırsın. Huzura çıkma yerinde de Susdur olursun. Aslına bakarsan bu huzur yeri de ne huzurudur bilinmez. ?

Zaten ona da huzur değil “ Sus Dur “denir. Kendini senden daha yüce kılanlar, insan olarak kendini kendisinden başka herkesden daha üstün sanan zavallı yaratıklar, makamlarına yada yanlarına çağırdıkları, yada zorla çıkarttıkları, çıkmak zorunda bıraktıkları biçarelere, huzura çıkacaksın derler Huzur o insanlar için, aşağılanma, yok edilme, dövülme sövülme katıdır!

Peki bunda huzur nerede?. Tabiki çağıranın elinde . Onun aşağılık duygularını tatmin, senin huzursuzluğun onun huzuru olacaktır. ?

Gerçi insanların büyük bir bölümü de bunu yutmamış olacak ki çoğu “yaşarken değil, öldükten sonra makamsız bir yerde huzur bulunacağına inanır.”Her ölenin ardından şimdi huzur içinde yatsın der.”

Serhat verilen emri yerine getirmek için ayağa kalktı. Gösterilen rotayı takip edecekti. Korumanın birisi önde diğeri de Serhat'ın arkasından yürüyerek koridor gibi bir yere çıktılar. Birgün önce yürüdükleri deponun içinden geçiyorlardı. Bu sefer ışıklar yanıyordu, etraf daha derli topluydu. Besbelli akşamdan düzeltilmişti. Epeyce yürüdükten sonra merdivenlere geldiler, koruma anahtarlarla kapıyı açtı. Arkadaki koruma,

“Sallanma yürü” diye bağırdı.

Serhat yürüdükçe ayakkabılarının içersinde biriken sidik suyundan ses çıkıyor. Zaten büyük olan ayakkabaları durmadan ayağından çıkıyordu. Bir taraftanda kayıp düşmemek için büyük bir çaba harcıyordu., Birde kendi kendine kızıyor, işemenin utancını yaşıyordu. Tam merdivenler bitmiş büronun kapısının önüne gelmişlerdi ki, öndeki koruma geri dönerek,

“Sen burada dur” dedi.

Serhat söyleneni yaptı. Koruma kapıyı çaldı. İçeriden gülme sesleri geliyordu. Gir sesinden sonra kapıyı açtı.

“Abi adamı getirdik, içeri alalım mı? It oğlu it altına işemiş.”

Azad sinirle ayağa kalktı,

“İçeri sokmayın iti. Aşağıya getirin biz geliyoruz” dedi.

Tekrar korumalar Serhat'ı geri döndürüp alt kattaki depoya indirdiler. Peşlerinden Azad'la yanmdakilerde alt kattaki depoya geldiler. Azad Serhat'ın yanma yaklaşarak,

“Söyle bakalım kimlerle çalışıyorsun?” dedi.

Serhat: “Abi kimseyle çalışmıyorum, dün işim sona erdi. Gazeteyi bombalamışlar. Herhalde uzun süre çıkamaz. Bende işsiz kaldım.”

“Ha işte bende onu soruyorum. Kimden emir alıp gazeteyi dağıtıyorsun, hangi adreslere bırakıyorsun?”

“Abi emir almıyorum, bizim köylülerden biri babamın asker arkadaşı buldu bu işi.

Ama şimdi iş arıyorum.”

“Ulan it, bizimle dalga mı geçiyorsun? Biz sana işi sormuyoruz. Kimlerle çalışıyorsun? Örgüttekileri soruyoruz? Bize kalkmış masal anlatıyorsun.”

Serhat şaşırmış ne diyeceğini anlamamıştı.

“Abi inan ben kimseyi tanımıyorum, bu şehire yeni geldik.”

Azad sinirle ayağa kalktı, elinde tuttuğu çubuğu Serhat'ın suratına doğru salladı. Serhat biraz uzak duruyordu, isabet etmemişti. Yanına yaklaştı, eliyle saçlarından tutup döndürmeye başladı. Serhat sendeledi, kafasından gelen sızıyla,

“Abi kölen olayım ben kimseyi tanımıyorum.”

Azad sinirle Serhat'ı fırlatıp yere attı. Ayağıyla kafasına tekme vurmaya başladı.

“Ulan orosbu çocuğu, hiç kimseyi tanımıyorsun da, dağdan gelip hemen gazete satmaya mı başladın. Biz aptalmıyız, bu numaraları yutarmıyız, gerçi biz zaten biliyoruz. Ama o vatan hainlerinin isimlerini birde senden duyalım dedik. Sen bilirsin eğer konuşmazsan buradan ölü çıkarsın. Tabi sadece senin değil, buradan hepinizin ölüsü çıkacak, akıllı ol konuş. Yoksa biz seni koşturmasını biliriz.”

Serhat yattığı yerde ağzından akan kanı elinin tersiyle silmeye çalışarak,

“Inan abi bokunu yiyim ben birşey bilmiyorum. Ben iş aramaya gidiyordum”.

Azad'ın arkasında oturan istihbaratçı Azad'a dönerek:

“Ne biçim insansın, hani bülbül gibi konuşacaktı, sabahtan beri iş arıyorum diyip duruyor. Olmadı, bu köpeğe birde iş verelim de, hainleri besleyelim, ne iş anlayamadık gitti. Ya bu it iyi bir

militan, yada bizi salak yerine koyuyor, yoksa senin onlardan olduğunu anladı da kan mı çekti?”

Azad sinirli ve gür bir sesle

“Biraz sabredin. Biliyorum sabrınız tükendi ama ben bunu konuşturmadan gebertmiyeceğim.”

Tekrar Serhat'ın yanına gidip ayağını kafasının üzerine koydu.

“Hadi konuş! Ta baştan başla, siz bu şehirde ne arıyorsunuz?”

Serhat ağzında biriken kanları sildi, ayağa kalkmaya çalıştı, konuşacağını anlayan Azad ayağını çekti,

“Abi köyde evimizi askerler yaktıktan sonra...”

Azad bağırarak tekrar bir yumruğu suratına patlattı . Bağır-
maya başladı.

“Ulan it askerler ev yakar mı? Kim sana böyle konuş diye emir veriyor? O evleri gerillalar yaktı. Söyle gerilla yaktı de.”

Serhat korkudan konuşamıyordu, ne diyeceğininide bilmiyordu, acıdan gözlerinden akan yaşada engel olamıyordu.

Azad:

“Anladın mı ulan, kalk konuş!”

Serhat evet der gibi kafasını salladı.

Azad Serhat'ı kolundan tutup,

“Aslında evinizi örgüt yaktı. Sizlerde ,askerler yaktı’ öyle söyleyin diye tembih ettiler, sizde öyle yapıyorsunuz. Birde yemek yediğiniz kapıya utanmadan, arlanmadan düşmanlık ediyorsunuz, hainsiniz. Kanınız bozuk. Nankör itler sizi.”

Azad bağırmaktan ve Serhattı dövmekten yorulmuştu, geçip masanın başına oturdu. Kendi kendine söylenmeye başladı.

“Ulan işimiz gücümüz var. Birde bu itlemi uğraşacağız. Bilsem birşey bilmiyor, öküzün biri, iki kurşun sıkarım kafasına.

Ama bunu konuşturmadan öldürmiyeceğim, eninde sonunda bu köpek çözülecek.“

Birden arkada oturan istihbarat elemanlarından biri ayağa kalktı; “Yeter!” diye Azad’a bağırdı, “Rahat bırak çocuğu, bak bana nasıl anlatacak. Hadi söyle bakalım, günde ne kadar gazete dağıtıyordun?”

Serhat adamın ses tonunda bir yumuşaklık hissetmişti. Bu Azad kadar sert de görünmüyordu, konuşur bildiklerimi söylersem belki beni bırakırlar diye düşündü,

“Abi tam sayıyı bilmiyorum, bana bir liste birde adresleri veriyorlardı. Dağıtıyordum.”

“Peki hangi adreslere gidiyordun?”

“Adresleri aklımda yok.”

“Peki sen üç dört ayda bu yerleri ezberleyemedin mi?”

“Yerleri biliyorum ama isimleri aklımda tutamadım”

“Peki listeyi kimdem alıyordun.”

“Depodaki yaşlı adamdan.”

“Onu nerede tanıdın?”

“Komale gitmiştik, bize ev bulan köylümüzle, işide o buldu.”

“Yani derneğe gidip geliyorsun?”

“Yok abi komale gidiyordum.”

“Ulan it! Orası dernek.”

Serhat dernek ne demek bilmiyordu, ama bilmediğini adama anlatamamıştı. Adamın ses tonu gittikçe kalınlaşıyordu. Adam Azad’a dönüp;

“Bu it bizimle dalga geçiyor. Kesin birşeyler biliyordur.”

Azad yerinden kalktı.

“Doğru söylüyorsun. Ben örgütü iyi tanırım. Onlar önüne gelene bu işi yaptırmazlar, mutlaka bunu önceden eğitmişlerdir, bu kesin onların çalışanlarındandır.”

Serhat:

“Yok abi bana yardım olsun diye o işi verdiler, annemle kardeşime destek olmak için.”

Istihbaratçı:

“Konuşma yeter artık. Orası hayır kurumumu, onlar kime yardım etmiş şimdiye kadar da, bize utanmadan yalan söylüyor-sun orosbu çocuğu.”

Istihbaratçı sinirlenip Serhat'ın boğazına yapıştı.

“Bu it belli ki eğitilmiş. Bu çoktan benliğini ruhunu partiye teslim etmiştir. Bizde bunun canını alalım. Birazdan canını bize teslim etsinde görsün anasınınkini.”

Azad oturduğu yerden ayağa kalktı;

“Söyle ulan o zaman gazete bürosunu kim bombaladı?”

“Söyledim abi, bilmiyorum. Ben de dün duydum. Hem işten-de onun için ayrıldım.”

Birden Azad Serhat'ı tekmelemeye başladı.

“Ne işi ulan, gazete dağıtmak iş midir? Niye diğer gazeteler değilde bu gazete? Piçin dölü orosbu çocuğu. Sen bizi salak mı sanıyorsun, puştun çocuğu.”

Hınçla Serhat'ı düştüğü yerden kaldırmaya çalıştı.

“Size ne kadar daha bu devlet dayanacak, gazete çıkarmak kim siz kimsiniz.”

Serhat ayakta durmak için masanın kenarına tutunmaya çalıştı.

“Vallahi abi bizimkiler de Türkçe yazıyorlar.”

Yanda duran istihbaratçı hızla Serhat'ın yanına gitti.

“Az önce tanıımıyordun, şimdi bizimkiler diyorsun, seni itin dölü”, diye üzerine saldırıp silahın kabzasını var gücüyle Serhat'ın kafasına indirdi.

Serhat'ın ağzından boğuk bir ses geldi, yüz üstü yere düştü. Azad oturduğu yerden kalktı Serhat'ın yanına gitti ayağıyla başını çevirmeye çalıştı.

“Galiba bu it öldü” dedi.

Diğerleri hiç oralıklı değildi. Serhat’ı dövmekten yorulmuşlardı. Konuşturamadıkları içinde keyifleri kaçmıştı. Azad dışarıda bekliyen korumaları çağırdı;

“Bu iti alıp kaldırın eğer kendiliğinden ölmezse sabah kafasına sıkar diğerleri gibi yok edersiniz” dedi.

Korumalar yerde yatan Serhat’ı ayaklarından tutup sürüklemeye başladılar tam o anda dışarıdan sesler gelmeye başladı. Kapılar olanca hızıyla dövülüyordu. Azad pencereye doğru koştu.

“Ne oluyor ulan basıldık mı?”

Birden istihbaratçılar gülmeye başladılar.

“Ulan manyak devlet niye bizi bassın, mutlaka yeni mal gelmiştir, yada bizimkilerin acelesi var.”

Tam o anda Azad’ın telefonu çaldı, hemen heyecanla telefonu açtı. Hızırola geçer gibi,

“Tamam abi, emredersin abi, sen merak etme abi, bizim için çok kolay abi, saygılar, hürmetler abi” diyip telefonu kapattı.

Korumalara dönüp;

“Hadi çabuk olun, bu iti aşağıya getirip atın. Kapıyı açın kaçakları bizim depoya getirmişler. Gece yarısına kadar kalacaklar. Kaldıkları yeri gazetecinin biri ihbar etmiş, o orosbu çocuğunun işi de tamam. Hadi durmayın!”

Korumalar hızla Serhat’ı ayaklarından sürükleyerek merdivenlerden aşağıya indirdiler tam deponun ortasına gelmişlerdi ki kapılar tekrar vurulmaya başladı. Korumalar heyecanlanmıştı geç kalmaktan korktukları için, biri diğerine:

“Bu adam herhalde öldü, bundan bir bok olmaz. Bu yarma kadar kendine gelemez, hem oraya odaya kadar taşımaya gerek yok. Şu paletin arkasına atalım, yarın işini bitiririz bu itin.”

Biri ayaklarından diğeri ellerinden tutup Serhat'ı paletlerin arkasına doğru fırlattılar.

Serhat kendine geldiğinde ne olduğunu anlamaya çalıştı. Başı taş gibi ağırlaşmıştı. Gözünün biri kapanmış diğeri de tam görüyor mu görmüyor mu anlayamamıştı. Eliyle yüzünü tuttu. Etraf yarı aydınlık gibiydi, ağzının içi kan doluydu, kırılan dişinin yarısı ağzında sallanıyordu. Ama acı da duymuyordu. Her tarafı kaskatı kesilmişti, ellerini üzerinde yattığı yerdeki kağıtlara dokundurdu. Bir parça kopardı, ağzına götürdü, pislikler nefesini tıkadı. Bir an nefes alamadı. Hızla parmağını ağzına soktu, kağıt kanla birlikte kucağına düştü. Her tarafı kan olmuştu ama nefesinde geri gelmişti. Sürünerek paletin yanına kadar gitti. Sırtını palette dayayıp oturmaya çalıştı. Artık sabah ki kadar üşümüyordu. Üzerine oturduğu kağıtlar onu ısıtmıştı. Düşünmeye başladı. Artık onu niye buraya getirdiklerini anlar gibiydi.

Bunlar belliki Kürtlerden nefret ediyorlardı. Ama Azad henüz onu anlamamıştı.? Adam birde Kürtçe konuşuyordu. Ama Kürtler bir gazete çıkartıyor diye niye bu kadar sinirleniyorlardı.

Aklı pek almamıştı, tam sonum ne olacak diye düşünmeye başlamıştı ki, salona yeni birileri girdi.

Azad'ın sesini hemen tanımış, ama karşısında konuşanı tam anlıyamamıştı. Oturduğu yerden kalkmaya çalıştı, başaramadı, sürünerek paletin yan tarafına geçti. Geçtiği yerden deponun içi daha rahat görünüyordu. Birden demir kapıların sesi duyuldu. Ambarların kapıları açılmıştı. İçeriye korumalar birilerini getiriyordu. Ayak seslerinden çok fazla oldukları anlaşıyordu. Gelenler sırayla depoya girdiler, geçip karşısındaki boşlukta toplandılar. Başlarındaki adam onlara anlamadığı bir dilde birşeyler anlatıyordu. Epey konuştuktan sonra birden yere oturdular. Bir kıs-

mı Serhat'ın yattığı paletin önünde oturdu. İyice yakına geldiklerinde bazılarının siyah olduğunu gördü.

İlk defa siyah birilerini bu kadar yakından görüyordu, hep onları televizyonda görmüştü. Acaba dedi,

“Kürtlerin siyahlarında mı var? Gerçi bu Azad sarışındı, ama sanki her şeyi takma gibiydi. Ama siyahlar sahiciydi. Onları niye getirmişlerdi? Yoksa bunlarda gazetemi satıyorlardı? ama Kürtçe’de konuşmuyorlardı.”

Birden Azad'ın sesi iyice yakına geldi.

Bir adamla tartışıyordu, anlaşılın canlarını sıkan birşeyler vardı.

Bir an korkudan geri geri gitmeye başladı. Görünmek istemiyordu. Konuşanlar iyice yakınına gelmişti. Sanki diğer takım elbiseli adamda bir yerlerden tanır gibiydi.

Düşünmeye başladı, merakını bir türlü yenemiyordu, aslında çok meraklı biriydi de bu yüzden babasında ona kızardı.

‘Babası

Herkesin işine burnunu sokma köyde ne olsa önce sen duyuyorsun . birgün başın bu yüzden belaya girecek göreceksin’ derdi.

Korkuya kapıldı. Gözlerini önünde yerde oturanlardan ayıramıyordu. Sadece dört beş tanesi siyahtı, diğerleri beyazdı ama onlarıda tam anlıyamıyordu.

Bazen Kürtçe bazende Arapça konuşuyorlardı. Tam o anda korumalardan biri Azad’a

“Abi Albay geldi” dedi

Azad heyecanla “alın buraya gelsin görsün” dedi.

Anlaşılın Azadın yeni misafirleri geliyordu. Azad kapıya doğru yöneldi, takım elbiseli adam oturanların yanına geldi. Başlarındaki adamla birşeyler konuşuyordu. Serhat konuşulanları daha iyi duymak için iyice paletin köşesine kadar süründü.

Artık ayakta duran adamın yüzü görünüyordu. Birden şok oldu. Bu adamı tanıyordu. Her sabah işyerine gazete bırakıyordu. Ama adam her seferinde.

“Bir öncekini al giderken çöpe at diyordu.”

Adamı birkaç kez de komalde görmüştü. Galiba zengin bir iş adamıydı. Komalde herkes etrafına toplanmış elini öpüp hatırını soruyorlardı. Oda mağrur bir şekilde gülümsüyordu.

Ama Serhat'ın bu adamda haz etmediği bir şeyler vardı. İnsana hiç güven vermiyordu.

Önceleri ‘gazeteleri al çöpe at’ diyeşine içerlemişti. Ama sonraları bu duruma sevinmişti.

Artık kendiside gazete okuyabiliyordu. Akşamları gazeteyi eve getiriyor kardeşine annesine okuyordu.

Adamın dükkanından çıktığı gibi gazeteyi kazağının altına saklıyordu. Gerçi her haberi birgün gecikmeyle okuyordu ama olsun çok şeyler öğreniyordu. Gazeteleri okumadan önce babasının yaptıklarına çok bozuluyordu. Ama gazetelerde yapılanları, kayıpları okuduktan sonra babasına hak veriyordu. Kürtler neler çekiyorda kendi hiç bir şeyden haberdar olmuyordu. Artık babasına kızmıyordu. Beş yıl ceza yemişti. Nasıl olsa bitecekti. Ya kaybedilseydi. Onu bir daha hiç görmeyecekti. Birden arkasına yaslandı duygusallaştı.

Belki bir daha babamı hiç göremiyeceğim dedi. Bunlar beni kesin öldürecekler. Adamların hepsi söyledi buradan kimse kurtulamaz diye. Aniden eli cebinde duran kağıda takıldı, onlara yardım eden adamın telefon numarasını yazmıştı. Ama kendisinin bir cep telefonu yoktu. hatta daha Evlerinede telefon bağlatamamışlardı. Birgün Parası olursa hem kendine, hem annesine cep telefon alacaktı. Şimdi telefonu olsa annesini arar haber verirdi. çaresizdi içini çekti. Annem beni ne kadar çok merak etmiştir. Kadının gidecek soracak kimsesi de yok. Kimseden yardım da

isteyemez. Nedir allahım başımıza gelenler,. Daha İstanbul'a gelmeli altı ay oldu- hala kendisi annesi babasının ziyaretine bile gidememişti. Oysa İstanbul'a gelmeyi onca sıkıntıya katlanmayı, babasına yakın olmak için kabul etmişti. Annesinin duygularını pek belli etmediğini ama babasını çok özlediğini onun yokluğunu hissettiğini biliyordu. Annesi sabırlı ve güçlü kadındı. Başında ninesi birde çocuklar vardı. Sorumlulukları çoktu. Doğru dürüst dilide bilmiyordu. Ama cesaretliydi. Hep Serhat'a 'Biz birlik olursak tüm zorlukları yeneriz' diyordu. Ama şimdi durum farklıydı. Benden haber alamazsa mahvolur, ben onun dayanma gücüyüm, hayatta kalan tek destekçisiyim birde beni kaybederse mahvolur ama şimdi elimden birşey gelmez. Bunlara yalvarsamda beni bırakmazlar, bunlarda hiç insanlık kalmamış.

Birden yere düşen tahtanın gürültüsüyle kendine geldi, farkedememişti, yaslandığı tahta düşmüş, Serhat dengesini kaybedip yuvarlanmıştı, kendini tutmaya çalıştı ama, başaramadı. Gidip korumaların ayağının yanında durdu, bütün başlar onun tarafına dönmüştü, gürültüyü duyan Azad bağırarak;

“Ne oluyor orada?” diye sordu. Korumalardan biri,

“Abi herhalde bizimki kendine gelmiş, o düştü.”

Azad tekrar dışarı gitmek için uzaklaşırken,

“Şimdi onunla uğraşamayız, yarına saklayın” dedi.

Korumalar Serhat'a yaklaştığında Serhat korkudan kafasını ellerinin arasına gömmüştü, birazdan gelecek tekmelerden kafasını korumak istemişti. Birisi, “bu adam tekrar sızmış,” Diğeri, “boşver o kadar dayaktan sonra kolay kolay kendine gelmez. Gerçi bunlar it soyundandır, ama boşver, bak diğer kaçaklarda uyuyor, şimdi gürültü çıkarmayalım” diyerek uzaklaştılar.

Serhat önünde yatan adamlara baktı. Kimdi bunlar? Kendi aralarında konuştukları dili anlamamıştı. Başlarında bulunan adama korumalar sandalye vermişti, ama bunlara vermemişti. Hepsi Serhat gibi yerde yatıyorlardı, altlarında sadece kağıt kartonlar vardı.

Serhat yerde yatanların yüzlerini görebilmek için iyice yaklaştı. Ama yüzlerinde iz yoktu, demek ki bunlar daha dayak yememişti. Ama neden hepsi leş gibi kıpırdamadan yatıyorlardı?

Yorgunlukları, uykusuzlukları her hallerinden belli oluyordu. Sonra birden korumaların kendi aralarında konuştuklarını duydu, dinlemeye başladı. Konuştuklarının hepsini anlayamamıştı.

Basılan bir yerden bahsediyorlardı. Birileri ihbar etmişti. Bazıları yakalanmıştı. Küfürlü konuşmalarından sanki ihbar edeni tanıyorlardı.

Biri yerinden kalktı, gidip ışıkları kısıtı, diğerine dönüp;

“Hadi ön tarafa geçelim. Bu gece tır gelip bunları alacak, bırakalım uyusunlar.”

Korumalar kapıları kitleyip çıktıktan sonra, Serhat paletin önüne doğru sürünerek gidip sırtını palete yasladı oturdu. Yanında yatan adam sadece horluyordu, hiç birşey duymuyordu. Serhat yavaş yavaş vücudunun ağrılarını hissetmeye başlamıştı., kırılan dışından gelen kanda kesmemişti. Kan ağzına doldukça gömleğinin koluyla ağzını silmeye çalışıyordu.çektığı ağrılardan daha fazla oturmaya dayanamadı, açlıktan ve yediği dayaklardan gücü tükenmişti, yavaşca gözleri kapandı, o da diğerleri gibi uymaya başladı.

Serhat omuzundan tutup onu çeken bir elle olduğu yerden ayağa fırladı. Gözlerini açıp görmeye anlamaya çalıştı. Ne oluyor-

du? İçinden kim bunlar dedi. Etrafına bakındı. Bir grup insan hiç durmadan emir yağdırıyordu.

Kendisi gibi diğerleride uykudan uyanmış ne olduğunu anlamaya çalışıyorlardı. Ama sanırım hiç biride Serhat gibi ne olup bittiğini ilk anda anlayamamıştı.

Grubun lideri;

“Hadi oyalanmayın gidiyoruz, sallanmayın, birazdan gün açar kimseye görünmeden arabaya binin, gün aydınlanmadan sizi şehirden çıkarmamız lazım.”

Herkes aniden uykudan uyanmanın sarhoşluğuyla, önce ne yapacağını şaşırması ama kısa zamanda toparlanmıştı. Kimi torbasını kimi bavulunu kapmıştı.

Ama Serhat şaşkınlıktan derdini anlatmaya zaman bile bulamamıştı. Onu arabaya doğru iten adama ‘ben bunlardan değilim’ bile diyemedi.

Gerçi onu arabaya iten adamlarıda daha önce hiç görmemişti. Yapılanlarıda tam anlayamamıştı. Adamlarsa sadece durup durup,

“çabuk olun, gidiyoruz! “diyorlardı.

Serhat’ın yapabileceği birşey yoktu. Onlarla gidecekti, zaten nereye gideceklerimde bilmiyordu.

Üst üste dar bir kapıdan deponun arka tarafına çıktılar. Hızla yerde üst üste duran ve merdiven görevi gören kasalara basarak tırın içine atladılar.

Arkada dışarıda duran adam:

“Hadi önce binenler ileri gitsinler, herkes binecek, sallanmanın tatile gitmiyorsunuz.

Sizin yüzünüzden kaç gündür uyku bile uyumadık. Ulan bu beladan bir kurtulsam bir daha bu itlerle uğraşmayacağım. Nedir sizin yüzünüzden çektiklerimiz. Hadi, hadi birazdan kapılar

kapanacak kimsenin gözünün yaşına bakmam. Acele edip binemeyen burada kalır.”

Serhat hızla tırın uç tarafına doğru yürüdü çok geçmeden tırın kapıları kapandı, araba ani bir hızla olduğu yerden kalktı.

Herkes bulunduğu yere çöktü arabanın kapı tarafına atılan torbalar, bir kişi tarafından dağıtılmaya başlandı. Serhat verilen torbayı avuçlarının arasına aldı. İçerisi karanlıktı, küçük bir fenerle aydınlatılıyordu. Torbalarda ne olduğunu daha sonra anlamıştı Torbanın içersinde Ekmek ve zeytin vardı. Birde boş naylon torbalar verilmişti. Başlarındaki adam;

“Çişi gelen bunlara işer, sık sık su içmeyin, burası beş yıldızlı otel değil” dedi.

Serhat korkulu gözlerle etrafa bakıyor, hala başına gelen bu olaylara bir anlam veremiyordu.

Sadece hissettiği bir tırın kasasında bilmediği bir yöne doğru gittiği idi.

Yorgunluktan ve uykusuzluktan çöktüğü yerde anlamsızca etrafına bakıyor ona sırtını yaslayan adama yorulduğum bile diyemiyordu. Ara sıra konuşulanları dinliyor, ne dediklerini nece konuştuklarını, anlamaya çalışıyordu.

Bir ara başını dik tutmakta zorlanmaya başladı yavaşca kenara çekildi, elindeki torbayı başının altına koydu, elleriyle kalısörün kenarındaki tahtayı tutarak destek aldı.

Uyandığında araba hala gidiyordu. Belliki gündüzdü. Zaman zaman arabanın kalısöründen içeriye ışık sızıyordu. Ağzına bir damla yiyecek koyamamıştı. Kısacası yememiş içmemişti. Etrafına bakındı, herkes verilen torbalardakileri yemiş gözlerini Serhat'ın torbasına dikmişti. Serhat durumu anlamış tedirgin olmuştu.

“Yok vermem bunlar benim hissem “ demeyede utanmıştı, yavaşca torbayı açtı. Hepsini birden üzerine çullandı. Üzerinden kaktıklarında ortada torba ekmek denilen hiçbirşey kalmamıştı.

Başlarında duran adam bile sinirlenmişti, birtanesinin elinden ekmeği alıp geri Serhata vermek istedi, ama adam yere yatarak ekmeği altına almıştı. Serhat neye uğradığını anlamamıştı. Geri geri gidip sırtını kalısöre dayadı. Çok sıkışmıştı, açlıktan çok nereye tuvaletini yapacağını düşünüyordu. İşaretle başındaki adama anlatmaya çalıştı, oda torbayı uzattı.

“Al buna yap” dedi.

Serhat torbayı aldı, buna nasıl yapılır diye düşünürken yanında duran adam elinden torbayı kapıp içine işemeye başladı. Yarısı torbanın içine yarısı dışarı akıyordu, etrafı pis bir sidik kokusu sardı. İşini bitiren adam işediği sidik torbasının ağzını bağlamaya kalktı. Becermedi torba elinden düştü etrafa dağıldı. Yarısı Serhat'ın pantolundan ayağının içine sıçramıştı. Kızgın bir şekilde yerine oturdu. Karsıkları ağrıdan çathyordu. Biraz daha dişimi sıkabilirmiyim diye düşündü olmuyordu.

Ayağa kalktı, elindeki torbayı açtı. Yüzü utancından kıpkırmızı olmuştu, ama yapacak başka bir yol yoktu. Karşı koyma gücü, direnci bu kadardı Zaten olan olmuştu. İşediği torbanın ağzını özenle kapattı, atacak bir yer yoktu yavaşca yanına indirdi. Görülmesin diye de üzerini kağıtla örttü, yerine oturdu. Şişesinde kalan sudan bir yudum aldı, açlığını bastırmaya çalıştı.

Düşündükçe kendi kendine kızıyordu. Bir parça ekmeği becerip yiyememişti. Aç kalmış, hakkını bu adamlara kaptırmıştı. Başlarında duran adamın tavrıda hoşuna gitmişti, içinden iyi bir insan dedi.

Birden araba ani bir fren sesiyle durdu. Dışarıdan sesler geliyordu. Çok geçmeden kasanın kapısı açıldı, başlarında duran adam inmişti. Kapı arkasından tekrar kapandı.

Araba tekrar gitmeye başladı. Tahminen çok uzun saatler yoldaydılar, ne saat, ne gün, nede nereye getirildikleri yer hakkında hiç bir bilgisi yoktu

Asıl anlayamadığı arabanın içinde bulunan ve farklı bir dil konuşan bu adamlar kimdi?

Bunlarıda sorguyamı çekecektiler. Bu adamları nereden bulmuşlardı?

Kendisinin her tarafı kan revan içindeydi ama bu adamlar hiç dayak yemişe benzemiyorlardı?

Kendini döven tehdit eden, Azad takımına ne olmuştu? Yoksa onlar bizi gideceğimiz yerde mi bekliyorlar?

İçinden “ Ah bir ellerinden kurtulursam bir daha gazete işine de girmem” dedi.

Birden yanındaki adam üzerine doğru kusmaya başladı, eli yüzü pislik içinde kalmıştı.

Kokudan ve havasızlıktan boğulacaktı. Herkes kusan adama bağırmaya başladı.

Serhat olduğu yere çöktü. Elinden birşey gelmiyordu,

‘Herhalde bu lanet olası pislik yerde geberip gideceğiz. Bu yol bir bitsede buradan kurtulsak Ne yapacaksa yapsınlar. Yeter ki bu iğrenç yerden bizi kurtarsınlar. İsterse öldürsünler. Hertaraf pislik içinde birazdan bende kusacağım adam ne yapsın dayanamadı kustu. Burada hayvan bile oturmaz. Biz saatlerdir oturuyoruz.’

Tam yere çökecekken araba birden durdu. Herkes susmuştu. Dışarıdaki konuşmalar, ayak sesleri arabanın içinden duyuluyordu. Belliki aşağısı kalabalıktı, çok geçmeden kapı açıldı.

Grubun lideri aşağıdaydı, arabada bulunanlara,

“hadi hepiniz aşağıya inin. Geçmiş olsun geldiniz, yolculuğunuz buraya kadar ”Kazasız belasız geldik. Bundan sonrası size ait herkes başının çaresine baksın içinizden yakalanan olursa bizi tanıyıyorsunuz dedi.

Açılan kapıdan içeriye vuran güneş ışığı insanın gözlerini kamaştırıyordu. Temiz hava ta insanın ciğerlerine kadar giriyordu.

Hepsi birden hızlı hızlı nefes almaya başladılar, sanki kaçacakmış gibi temiz havayı yakalamaya çalışıyorlardı.

Serhat içeriye vuran güneş ışıklarından rahatsız olmuştu. Gözleri acıyordu, gözlerini açmaya çalıştı, patlayan göz kapağından akan kan gözünün birini iyice kapamıştı.

Elini tükürüğüyle ıslatıp gözünü sildi. Kırılan dişinin yerini gömleğinin ucuyla temizledi. Önünü kapatmaya çalıştı ama düğmeler yerinde yoktu. Bir eliyle gömleğin yakasını tuttu, Herhalde korumalar onu mahzene çekerken tüm düğmeleri koparmışlardı.

Arabanın etrafını yeni insanlar sarmıştı, el işaretiyle herkese birşeyler anlatmaya çalışıyorlardı.

Araba yavaş yavaş hareket ederek uzaklaştı. Onlar ı oraya getiren adamda giden arabayla geri gitmişti.

Serhat hala durumu anlayamamıştı. Uzun süre giden arabayı izledi. Araba gözden kaybolunca dönüp yanlarına yeni gelen iki adama baktı.

Herkesi bahçe içinde duran hotele benzer binaya doğru çağırıyorlardı. Onları oraya getiren adamların hiçbirisi aralarında yoktu. Demek ki onların görevleri bitmiş ayrılmışlardı.

Serhat beraber geldikleri adamların dilini anlamadığı gibi bu yeni gördüklerinin dilini de anlamıyordu. Hala şoktaydı.

“Acaba burası Türkiye’ nin neresidir” dedi.

Birde Türkiye’ de bu kadar farklı dil var mıydı?

Azad Türkiye’ de herkes Türkçe konuşuyor demişti. Ama bu yolculuktaki herkes başka bir dil konuşuyordu.

Gerçi İstanbul’ a gelmeden köyün muhtarı ‘ orada Kürtçe konuşmayın anlamazlar’ demişti. Ama köyün muhtarı başka dil konuşacaklar siz anlamayacaksınız diye söylememişti.

Birden bahçeye doğru yürürken tırla gelenlerin yüzlerine baktı herkes sevinçten uçuyordu, bu mutluluğun nedenini anlamadı.

Ama temiz hava güneşte olmaktan kendiside çok mutluydu. Etrafa bakındı ne güzel yerdı.

Anıden gözü karşıdaki dağlara ılıştı. Gözlerine inanamadı, gözlerini ovuşturdu görmeye çalıştı. Ne kadar güzel dağlardı.

Sanki tual üzerine çizilmiş gibiydi. Daha çok tablolarda gör- düğü resimlere benziyordu.

Yemyeşil ormanlar. Uzaktan görülen tarlalar bu kadar mun- tazam bir şekle nasıl koyulmuştu.

Burası neresiydi?

İlk defa bu kadar güzel ve yeşil ormanlıklar görüyordu. Oysa Serhat o kadar dağlarda gezmiş, dağların eteğinde bir köyde doğ- muştı ama böylesini hiç görmemişti.

Gözlerini uzaklardan alıp bahçenin etrafında gezinen atlara doğru çevirdi.

Atlar kendi aralarında oynaşıyorlardı. Bir at çiftliğiydi, ama atlar onların oralardakilere hiç benzemiyorlardı. Nasıl koca- man ve besiliydiler. Bu atlar. Birden köydeki . Komşuları Ape Musa´nın atını getirdi gözlerinin önüne, Ape Musa´nın bir katı- rı birde atı vardı. Köye yol yapılmadan tüm köyün yükünü o za- vallı hayvanlar taşırdı.

Hayvanlar zayıflıktan bir deri bir kemik kalmışlardı. Ama sanki onlar daha sevimliydi. Ayrıca köyün tüm çocukları o atla- rın peşlerine takılır, onlara yapmadıklarını bırakmazlardı.

Hatta kuyruklarına boncuk bağlarlardı. Hayvanlar çocuklara bakar hiç ses çıkarmazlardı. Boş olduklarındada komşuları Ape Musa köyün çocuklarını taşır onları sevindirirdi.

Bunlar galiba öyle değildi. Etrafları tamamen çitlerle örül- müştü. Üstelik başlarındada kimse yoktu, çevrede hiçbir çocukta görülüyordu. Acaba bunlar çok yük mü taşıyacaktardı. Yük atı miydılar. Herhalde. Gerçi çok iyi beslenmişler nasıl beslenme-

sinler ki her yer yemyeşil otlarla kaplı. Burası galiba bu hayvanlar için bir cennet, çok şanslılar.

Serhat böyle yerlerin olduğunu hiç bilmiyordu gördükleri karşısında nerdeyse küçük dilini yutacaktı. Birde Serhat nereden bilsindi, köyünden sonra ilk gördüğü yer İstanbul du. Onada kendisi karar vermemişti, babası aranmaya başlandığında kendisi daha onbeş yaşındaydı.

Birkaç kez köye Jandarma gelmişti. Birkez babasını sorduklarında

“Bilmiyorum komutanım hiç haber yok “ dediğinde okkalı bir tokat yemişti. Ondan sonraki seferler annesinin ikazıyla jandarmayla hiç konuşmamıştı. Oysa gerçekten babasının yerini bilmiyordu. Babası gerillaya yardım ve yataklıktan aranıyordu. Bu suçunda ne olduğunu hala bilmiyordu. Kendisi hayatında bir defa gerilla görmüştü. Oda gece yarısı evlerine gelmişlerdi, yattığı yataktan merakla kalkıp babasıyla sohbet eden gerillanın yanına gitmişti. Babası ona bağırarak,

“Git yat. Gece yarısı ne işin var burada. Bak görmüyormusun misafirlerimiz var” demişti.

Babasının sert ses tonundan korkup hemen gidip yatmıştı. Sabah uyandığında ilk işi annesinin yanına koşup akşam bize gelenler kimdi diye sormak olmuştu.

“Ne bileyim oğlum tanrı misafiri.”

“Anne tanrı misafiri ne demek?”

“Oğlum tanımadığın misafirlere kapı açmak onları ağırlamak.”

“Ama ben onları tanıyorum onlar gerillaydı.”

Annesi “bak oğlum sen kimseyi tanıyorsun, hatta bize tanrı misafiri bile geldi diye demiyorsun, yoksa jandarma gelir seni alır gider. >Ben bu dağın başında bir başıma kalırım sen kendine mukayit ol olur mu güzel oğlum.”

Annemin söylediklerinin doğru olduğunu biliyordum, çok akıllı bir kadındı., Birşey sorduğumda beni ciddiye alır anlayana kadar anlatırdı,

Düşünüyorum da ;Bazen

Annemi dağdaki ceviz ağacına benzetiyordum,

hepimiz üzüldüğümüzde yada sevindiğimizde onun eteğine toplanırdık. Başımızı dizine koyar öyle saatlerce dururduk. Yorulsada sesini çıkartmazdı. Ellerimizi yüzünde saçlarında gezdirdik. Saçları sanki ceviz ağacına dolanan sarmaşık gibiydi. Bazen dereден karşıya geçerken suya düşmeyeyim diye korkudan tutunduğum dal gibiydi. Bazı geceler rüyalarımда tam uçrumun kenarından düşecekken yakaladığım ip gibiydi. O yumuşacık vücudu, bazen davarları güttüğümde yorulup üzerinde yattığım toprak gibiydi. Dinlendirici, rahatlatıcı. Yüzündeki sıcaklık sabah cama vuran ve yakan güneş ışınları gibiydi, güneşe baktığımda gördüğüm parlaklıkta annemin yüzünden saçılan ışıklar gibiydi. Kuçağı zaman zaman Askerler köyü basınca, vede şimşek ve yıldırımlar çıktığında korkup saklandığım mağara gibiydi. Birde O hep korktuğum yıldırımlar sanki köye gelen askerler karşısında sessiz başı öne eğik annemin patlamaya hazır hali idi.

Ama burada gördüğüm ceviz ağacı anneme benzemiyor. Burada herşey durgun ve sessiz, biraz da sanki KIMSESİZ.

Serhat daldığı hülyadan kolunu çeken yabancının,

“dışarıda durma, kapıdan içeri gir” işaret ve sesiyle uyandı.

Birlikte evin içine girdiler. İçeride guruplar halinde insanlar oturuyordu. Oturdukları yer kahve yada lokanta gibi bir yerdi. Onu içeri çağıran adam arka tarafta koltukta oturan bir kadın ve çocuğun yanına kadar götürüp

“burada otur” diye işaret edip gitti.

Serhat çekine çekine yavaşça koltuğun uç tarafına oturdu. Daha sonra başını kaldırıp, koltukta oturan genç kadına doğru baktı. Biran annesini hatırladı. Kadın annesine de benziyordu. Gerçi kadın annesinden daha gençti ama başındaki beyaz tül-bentle annesini görür gibiydi. İçinden sevindi.

“Bu kadın inşallah bizim oralı olur” dedi.

Kadının yanında üç dört yaşlarında bir çocuk vardı. Sürekli ağlayıp huysuzluk ediyor, bir türlü sesini kesmiyordu. Sonunda kadın bir parça ekmek çantasından çıkartıp çocuğa uzattı. Çocuk nazlanarak ekmeği aldı. Avucunun içinde sıkıttı sonra hızla Serhat’ın önüne doğru fırlattı. Ekmek Serhat’ın yüzüne çarparak önüne düştü. Kadın hızla ayağa kalkıp çocuğu yakaladı. Elin-den tutarak koltuğa taşıdı. Çocuk ağlamaya başladı. Kadın oturanların çocuğun ağlamasından rahatsız olabileceğini düşünüp, çocuğu kucağına yatırıp avutmaya başladı.

Bu arada Serhat önüne düşen ekmek parçasına pür dikkat bakıyordu. Birden aç olduğunu hiç birşey yemediğini hatırladı. Hızla yerdeki ekmeği aldı. Tam ağzına getireceği an kafasını kaldırdı, gözleri kadına takılmıştı. Kadın da dikkatle ona bakıyordu. Hemen suçlulukla elindeki ekmeği bıraktı. Kadın aç olduğunu anlamışdı. Kısık bir sesle “Birçina” dedi.

Kendisine Kürtçe “ açmısın “ diyen bu güzel yüzlü kadının o an boynuna sarılıp ağlamak ‘ konuştuklarınızı anlıyorum kabus bitti. Çektiklerimin hepsini tüm acılarımı açlığımı yorgunluğumu siz konuşunca unuttum “ demeyi geçirdi içinden ama söyle-yemedi. Daha yeni görmüştü utandı. Sadece, “açım hiç birşey yemedim” der gibi başını salladı.

Kadın kalkıp koltuğun kenarında duran torbadan bir simit çıkarttı. Serhat’a doğru uzattı. Serhat simiti almak için ayağa kalktığı anda düğmeleri koptuğu için eliyle kapatmak zorunda kaldığı

göğsü açıkta kalmıştı utandı ama açlık artık utancını bastırmıştı,.

Kadın simiti Serhata verdikten sonra geçip yerine oturdu çocuğunu kucağına aldı. Bir taraftan çocuğu uyutmak için sallıyor, bir yandan da altan alta Serhat'ı izliyordu. Serhat aldığı simiti hızla ağzına getirdi. Isırdı ama bir haftalık olan simit iyice sertleşmişti. Kırılan dişinden kan akmaya başladı. Serhat acıyla yüzünü buruşturdu, her şeye rağmen yemeğe devam etti.

Kadın da bu arada bir eliyle kucağındaki çocuğu sallıyor, boş olan eliyle de çantasını karıştırıyordu. Zorla ve binbir zahmetle uzandığı yerden gazoz şişesini çıkarttı,

“Bunu da al heval o simit çok bayattır” dedi ve devam etti:

“Ama başka birşeyimiz yok. Tüm içeceklerimiz bu yolculukta tükendi. Ama yinede sen Gazozla ıslatarak ye o zaman simit yumuşar dişini zorlamaz birde dişinin kanı kesilir.

Serhat gazozuda aldı. Kadın çantayı karıştırmaya devam ediyordu. Sonunda çocuk uyumuştı. Yavaşca koltuğun üzerine yatırdı. Artık iki elide boştu. Ayağa kalktı yanında duran ikinci valizi kucağına aldı, içinden bir kazak çıkardı.

“Al heval hava soğuk bu benim kocamın kazağı temizdir, giyin üşüyorsun” dedi.

Serhat ne diyeceğini şaşırılmış iyice mahcup olmuştu.

“Yok sağol böyle idare ederim” dedi ama kadın ısrarla;

“Al heval benim adamın başka kazakları da var. Biz yola temkinli çıktık, bir kazağın lafı mı olur. Al giyin hem burası Avusturya bizim oralara benzemez. Bugün biraz sıcak buranın yazı bile soğuk ve yağmurluymuş bizim adam söyledi.”

Serhat kadının burası Avusturya dediğinde ne demek istediğini anlayamamıştı. Kazağı giyerken heyecanla,

“Nasıl yani biz Türkiye de değilmiyiz?” dedi. Bu sefer kadın şaşırılmıştı,

“Heval ne Türkiye’si sana şebekedekiler, seni Avusturya’ya getirdiklerini söylemediler mi?

Herhalde siz bizim arkamızdaki tır ile gelmişsiniz. Dün bizim akrabaları getiren şebekenin biri yakalandı. Zavalılar rezil oldular. Düyanın parasını ödemiştiler hepsi boşa gitti.

Biz yinede şanslıyız. Zor oldu ama o ülkeden kurtulduk. Şimdi biz Almanya daki akrabamızı bekliyoruz birazdan gelip bizi alıp oraya geçirecekler. Telefon açtı arabayla geliyor yakındaymış kocam dışarıda onu bekliyor.”

Serhat duyduklarına inanamamıştı, aval aval kadının yüzüne bakıyordu.

Kadın da susup başını pencereden dışarı çevirmişti Artık Serhatın yüzüne bakmıyordu. Söylediklerinden huylanmıştı. Bir eliyle de çocuğunun saçını okşuyordu.

Serhat bir an başına gelen olayları tekrar düşünmeye başladı. Demek ki o” tır “ dakiler yurt dışına kaçak olarak çıkıyorlardı. Niye sevindiklerini şimdi daha iyi anlıyordu.

Ama galiba yanlışlıkla gece yarısı depoda sakladıkları kaçakları almaya gelenler onuda kaçaklardan biri sanmış yanlışlıkla onuda tıra bindirmiştiler. Çünkü şebeke ihbar olunca kaçakları geçici olarak Serhat’ın kapatıldığı depoya getirmiş. gece yarısı da kimse görmeden alıp yola çıkartmışlardı. Serhat’ı da korumalar depoda bırakınca, oda bilmeden kaçakların arasına karışmıştı. Bütün bu tasadüfler Serhatı taa Avusturyaya kadar götürmüştü. şimdi Serhat artık neden Avusturyada olduğunu anlamıştı.

Birden kadına dönüp;

“Bu şebekedekiler beni yanlışlıkla kaçaklarla karıştırıp tıra bindirip buraya getirdiler. Yani anlıyacağım ben nereye getirildiğimi bilmiyordum. Bunuda sizden öğrenmiş oldum ” dedi.

Bu sefer kadın birşey anlamamıştı konuyu değiştirdi,

“Aman Avrupası batsın, rahat vermediler kendi ülkemizde, kaç gündür yollardayız.

Biz neysede şu çocukeğiz mahvoldu yollarda. Yoksa çok sakin bir çocuktur. Bu yollarda o da iyice huysuz oldu. Şu akrabamız gelsede kurtulsak. Üstümüz başımız pislik içinde. Bir haftadır yatak yüzü görmedik. Hem iki gün önce burada olacaktık ama bizi getirecek şebeke yakalanmış. Gitti bizim paralar, bir akrabadan borç para aldık, ödedik. Çok masraf oldu tüm parayı yollarda yemek zorunda kaldık. Bilmem sonumuz ne olacak?”

Sonra dönüp Serhat’a,

“Heval sen şebekeye ne kadar para ödedin?”

Serhat:

“Ben hiç ödemedim.”

Kadın:

“Nasıl yani, şebekede tanıdığın mı var, akraban mı vardı?”

Serhat biraz utanarak, birazda çekinerek,

“yok, yok kimseyi tanımıyorum. Hem ben Avusturyaya geleceğimi de bilmiyordum. Yanlışlıkla tıra bindirdiler az önce söyledim ya.”

Kadının birden suratı asıldı. Serhat’ın verdiği cevaplardan hoşlanmamıştı.

İçinden “bu adam yalan söylüyor ” diye geçirdi. Kendine kızdı, ne diye konuştum. Oysa kocası o kadar tembihte etmişti, ” kimseyle konuşma” diye ama bir türlü çenesini tutamıyordu. Kendi kendine konuşmaya başladı. “Bak yine hata yaptım elin oğlu bir kelime bile konuşmuyor.”

Serhat sesizlikten faydalanıp derin düşüncelere dalmıştı. Kessin bu içinde bulunduğu durumda bir yanlışlık vardı. Yoksa onu niye yurt dışına yollasınlar, mutlaka beni diğer kaçaklarla karıştırdılar. Adamlar beni öldürecekti.

Düşündükcede bir türlü aklı almıyordu. Peki bu şebeke kimlerden para aldığını bilmiyormuydu? Kafası almıyordu, tekrar

tekrar başa geliyordu. Jipe almışını, daha sonra sorguya çekilişini, yediği dayakları. Sorguda sorulan soruları son olarak albay dedikleri adamın korumalara, “yarın konuşturmaya çalışırız yine ağzını açmazsa temizlersiniz” dediğini, peki bu neydi?

“Acaba Kürtleri tek tek ülke dışınımı bırakıyorlardı? Yok ama bu kadın, birsürü para ödedik diyor.

Niye beni parasız yurt dışına yollasınlar ? Olmaz bu mümkün değil. Kesin bunda bir iş var. Gerçi anlayamadığım nasıl pasaportsuz buraya kadar geldiğimdi ?

Aslında tırın içine yol boyunca kimse de bakmamıştı. Demek ki Şebeke herşeyi ayarlamıştı.

Serhat olayın içinden bir türlü çıkamıyordu. Kadın da “yalan” diyor diye bozulmuştu, oysa iyi bir insandı. Serhat’a yardım etmek istiyordu.

Tam kadına tekrar durumu izah edeyim derken kocası kadının yanına geldi. Aralarında konuşmaya başladılar. Kadın olayları kocasına anlatıyordu. Kocasını birden kadına bağırmaya başladı. Kadın:

“Sus heval Kürt bizi anlıyor. İnsanlık öldümü ?, Bir parça simitin lafımı olur.”

Adam kafasını diğer tarafa çevirmiş karısına.

“Yeter sus” diyordu.

Kadın “ zaten zavallı çok da üşümüştü senin bir kazağında verdim.” Adam sinirle kafasını çevirip Serhat’ın üzerindeki kazağa bakmaya başladı.

Serhat utanmış mahcup bir durumda elleriyle üzerindeki kazağı kapatmaya çalışmıştı.

Aniden adam hızla Serhat’a doğru yaklaştı,

“gardaş sen beş dakika benimle dışarı gelirmisin” dedi.

Serhat telaşla oturduğu yerden kalktı.

“Tamam abi geliyorum” dedi ve adamın peşinden dışarıya doğru yol aldı.

AZAD jipin önüne kurulmuş elindeki telefondan gelecek haberi bekliyordu.

Tam da sinirleri tepesindeydi, iki gündür işler ters gidiyordu. Arabanın arkasında oturan istihbaratçılarda huzursuzdu. Ne zaman bir aksilik olsa Azad’ a yöneliyorlardı oysa tüm planlamaları Azad yapıyor ilişkileri o kuruyordu. Ne zaman bir tehlike olsa taşın altına ilk elini uzatan da Azad’ tı.

Arkada oturan istihbahratçılardan biri,

“Ne oluyor Azad, bu aralar hiç birşey yolunda değil.”

Azad:

“Ne bileyim bu şehirde bizden başkaları da var, akşam büyük abi ile görüştüm.

Büyük abi, “ Siz merak etmeyin herkesin alanı bellidir. Bizim alana girenlerle ben uğraşırım siz emirleri bekleyin: dedi

“Hem bu olaylar bizi aşar biz emir kuluyuz büyük abi ne derse o olur.”

Istihbahratçı:

“Ben bilmem, sen hesap verirsin.”

Azad iyice sinirlenmişti,

“niye tek ben, sizde hesap vereceksiniz benimle aynı işi yapıyorsunuz. büyük abinin yanında korkudanda da it gibi oluyorsunuz.”

Tam tartışma kızışıyordu ki telefon çalmaya başladı. Azad heyecanla telefonu cebinden çıkardı arkasına yaslandı. Şoföre el işaretiyle kenara çek dedi.

Telefon açan yurt dışındaki şebekenin adamıydı.

“Tamam abi kuşlar yerine teslim edildi. Ama bir kuş fazlaymış bizim patron bir dahaki sefere onunda parasını ödesin dedi.”

Azad:

“Ne kuşu ne fazlası?”

Telefondaki adam.

“Abi bilmem bir Türk kuşu.”

Azad,

“Yahu ne diyorsun hepsi Arap ve siyahtı.”

Azad sinirden ve korkudan olayı tam anlayamamıştı.

“Bana bak bir yanlış anlaşılma olmasın.”

Telefondaki adam,

“Yok abi hepsi sizin depodan alınmış. Hiçbir yerde kapı açılmamış. Ne inen ne de binen varmış.”

Azad bir türlü olayı anlayamıyordu en iyisi patronu arayıp onunla konuşmaktı, yoksa bu aralar

işler gerçekten arpa sarıyordu.

Azad son olarak telefonu kapatmadan kaygılı ve birazda kuşkulu bir tonla,

“Peki kuşlar ne oldu.”

“Hiçbiri kafeste yok hepsi buradan ayrıldı.”

Azad telefonu kapattı, Türk kuşu kafasına takılmıştı. “Acaba aralarına bir ajanımı girmişti. Yoksa kaçakların yerini ihbar eden gazeteci aralarına birini mi sokmuştu. olabilirdi. Niye olmasın geçen yaptıkları iş neredeyse duyulacaktı,. Allahtan polis onları erken haberdar etmiş, onlarda gereken tedbiri almıştı.. Birde polis gazeteciyi almış. ve sanırım bu da gazetecinin sonu” olmuştu

Azad telefonu kapattıktan sonra istihbaratçılara döndü,

“İş tamam kuşlar yerine uçmuş.”

Istihbaratçılar geviş getirir gibi bir ses çıkartarak,

“Hadi hadi çabuk daha kahvaltı yapmadık karnımız zil çalıyor, yeni bir lokanta açılmış taksimde. Onun hesabını görmedik bir bakalım tadı nasıl.”

Şoför arabayı taksime doğru kırdı. Azad arkasına yaslanmış istihbaratçılara söylemediği olayı düşünüyordu, aklma takılmıştı.

Kimdi bu Türk kuşu? Azad birden arkadan gelen seslerle irkildi. Restorana geldiklerinin bile farkında değildi.

Istihbaratçılardan biri:

“Ne oluyor Azad, daldın gittin! Hani işler yolunda idi, sanki karadenizde gemilerin batmış havasındasın ne oluyor anlamadık. Hadi in lahmacunların tadına bakalım.”

Hep beraber Jipten indiler bir anda etraflarını 10-15 kişi sardı.

Lokanta çalışanların hepsi Azad ve adamlarının karşısında el pençe duruyorlardı,

“Buyur abi” demekten sanki nefesleri duracaktı. Eğilmekten kısa sürede bel fıtığı olacak gibiydiler. Kapılar açıldı masalar hazırlandı. Tabaklar bardaklar havada uçar gibi sıralandı, lahmacunlar çeşit çeşit dizildi, arka tarafta duran gelenleri tanımayan bir garson içinden,

“Ulan kim bu aylar, sabahın köründe bu kadar yemeği nasıl yiyecekler” diye iç geçirdiysede anlaşılmasın diye kendini fi renledi.

Oysa konuşmak değil düşünmek bile tehlikeli idi. Mekan sahibi evden haber alınca apar topar gelmişti. Heyecanla içeri girdi, ellerini iki yana açarak;

“Nasıl geleceğinizi önceden tahmin edemedim özür dilerim. Bizleri şereflendirdiniz, aman efendim burası sizin yeriniz sayılır. İnşallah ben gelene kadar bir kusur işleyen olmamıştır. Sizleri kesin hemen bırakmam”

Bir taraftanda garsonlara bağırarak “ ulan kapıları kapatın. Hemen bir çiğ köfte yoğurun. Maho bir dakika sen dur ben kendi ellerim ile yoğuracağım”

Azad oturduğu masadan.

“Yok bugün olmaz birazdan kalkacağız.”

Mekan sahibi.

“Nasıl olur, biz sizi bırakmayız bu ağırlama inan zorumuza gider.”

Azad:

“Tamam uzatma, büyütme bir gece gelir kalanı tamamlarız bize borcun olsun.”

“Olur abi, borç ne demek emriniz olur.” Masadakiler yemekleri bitirmiş keyifle ayağa kalkmışlardı.

Azad:

“Hadi söyleyin çocuklar arabayı getirsin” diye emir verdi.

Mekan sahibi Azad’a doğru yaklaşıp iki büklüm bir halde,

“Abi herhangi bir emriniz varmı? Bir paket yapalım mı?”

Azad:

“Yok istemez. Bu kadar yeter artık” dedi.

Mekan sahibi:

“Yok abi yine bekleriz bu seferki sayılmaz bir dahaki haberi olsun, hürmetler.”

Azad ve istihbaratçılar Jipe bindi, mekan sahibi ve tüm personeli resmi bir geçitte durur gibi Jipin uzaklaştığına emin olunca kadar oldukları yerde kıpırdamadan beklediler

Jipin tam uzaklaştığından emin olunca da, Mekan sahibi dönüp garsonlara bağırmaya başladı.

“İnşallah beni utandıracak, misafirlerimin canını sıkacak, birşeyler yapmamışsınızdır”, garsonların başı öne eğik içeri gir-

diler. Hızla boşalan masaların üzerindekipleri toplamaya başladılar. Garsonun biri.

“Patron kapıyı açıp müşteri alalım mı?” diye sordu.

Patron:

“Ne diyorsunuz orospu çocukları, herhalde alacaksınız, bu çark nasıl dönüyor sanıyorsunuz?”

Garsonlar duyguları belli olmasın diye, topladıkları tabaklarla mutfağa doğru yollandılar. Yoksa bu ne üdüğü belirsiz soysuza daha fazla tahammül edilemezdi

Garsonlardan biri,

“Boşverin canınızı sıkmayın onun ne mal olduğunu kendide halkıda biliyor.” dedi.

Azad oturduğu koltukta, sabah sabah midesine indirdiği lahmacunlar yüzünden diş temizliği yapıyor, eline aldığı diş çöpünü diş diplerine sokup çıkarıyor, diş diplerinden çıkan et parçalarını diliyle çeviriyor sonra yutuyordu. Zaman zaman ağzındaki çöp kırılıyor, bazende ağzının içinde kalan parçaları arabanın camından dışarı tükürüyordu.

Arkadaki istihbaratçılar:

“Azad keyfin yerinde. Nereye gidiyoruz?” diye sordu.

Azad şoföre dönerek,

“Hadi depoya şu pis Kürdü bugün konuşuralım.” Arkada oturan istihbaratçılar dalga geçerek;

“Azad dün bizim Kürt kuşu hiç ötmemiş, hani sen herkesi bülbul gibi öttürürdün, ne oldu kan mı tuttu yoksa, kan gurubunuz uyuşuyormuydu?”

Azad bu ikisinden nefret ediyordu, sürekli böyle yapıyorlardı.

İçinden: “birgün kafamın tası atacak ikisinidi oldukları yere mihlayacağım. It oğlu itler. Ne yapsam bunlara yaranılmıyor, ci-

billiyetsiz köpekler. Devletin sayesinde adam olmuşlar, tabiki adam sayarsan.

Azad sinirle torpido gözünü açıp bir sigara yaktı. Bu arada da deponunu kapısına gelmişlerdi.

Korumalar koşarak kapıyı açtı. Demir kapı gürültüyle yana doğru kayd.

Arabadan inen Azad:

“Hadin depoya” diye inenlere eliyle işaret yaptı.

Arabadaki konuşmalar sinirini bozmuştu. Birazdan kendini rahatlatıyordu. Korumalar elinlerindeki anahtarlarla deponun kapısını açtı.

Azad korumalara dönüp;

“Mahzene tıktığınız o iti huzurumuza getirin” dedi.

Korumalar bir birine baktı geçen akşam depoda yaşanan kaos dan sonra yorgun düşüp yatmışlardı. Adamı da unutmuşlardı. Adam hiç akıllarında yoktu.

“Tamam abi hemen getiriyoruz.”

Azad yanındakilerle birlikte koridordan yürüyerek bürosunun girdi. Arkasında yürüyen istihbaratçılardan biri “ Bu hiddet ile Azad adamı parçalar” dedi.

Azad oturduğu masada sabırsızlanıyordu. Av arayan çakal gibiydi, folunda bekliyordu. Beş on dakika geçti ama henüz korumalar görünmemişti. Sinirle ayağa kaktı,

“ne oluyor bu orospu çocukları bir adamı hala getiremediler?”

İstihbaratçılar gülmeye başladı.

“Belki adam altına sığınmıştır? Bu seferde onu temizliyorlardır. Senin karşına öyle çıkaracak halleri yok ya.”

Azad hızla odadan dışarı çıktı. Koridorun bütün ışıklarını yaktı. Korumanın birini koridorda paletlerin arkasında birşey ararken gördü.

“Ne oluyor orda ulan, ne yapıyorsunuz hani adamı getirecektiniz.”

Korumalar:

“Abi adamı bulamıyoruz.”

Kan Azad m beynine sıçramıştı. Gözleri dönmeye başladı. Paletlere doğru koştu. Korumayı yakasından tuttu:

“Ne demek adamı bulamıyoruz, onu hücreye kapatmadınız mı?”

Korumalar bir birine baktı.

“Abi o gün sorgudan sonra bu paletlerin arkasına atmıştık. It kendinde değildi içeri kadar taşımamıştık.”

“Ne demek içeri taşımadık.”

“Abi gün birden grup gelince şaşırdık. Hem gelenler görmesinler diye buraya bıraktık.

Siz çıktıktan sonra kapıyı iyice kapatık. Ta ki “Tır” gelip kaçakları alana kadar burda bekledik. Onlar gitikten sonra iyice çevreyi gezdik. Abi buradan çıkmış olamaz. Burada kaçacak yer yok. Demir parmaklıklar sağlam. Bu nasıl oldu, buradan nasıl kaçtı bizde anlayamadık.

Üstelik o kadar dayaktan sonra nasıl kendine gelip kaçır aklımız almıyor.”

Azad sinirle tekneyi paletlere indirdi.

“Sizin aklınızı beyninizi sikerim” dedi. “Bir adama sahip çıkmadınız iyice etrafı arayıp bulun getirin iti bana.”

“Bu itler cin gibidir. Deponun arka taraflarına bakın. Korkak köpek nereye saklandı kimbilir?”

Azad büroya geri döndü. Bir sigara yaktı. Diğer istihbaratçılarda huylanmıştı. Azad’a dönüp,

“Nasıl olur, daha önce buradan kimse kaçamamıştı. Mutlaka buradan biri yardım etti.”

Azad:

“Sanmıyorum, ben korumalara güveniyorum. It bir yere kaçmamıştır, saklanıyordur.

şimdi bulup getirirler.”

Korumalar tüm deponun altını üstüne getirdiler. Her tarafı idik didik aradılar. Depoda birçok kaçak mal vardı. Paletlerin çoğu battal gibi ağırdı, kaldırdıkça terliyor, terledikçe sinirlenip sövüyorlardı.

Eğer Serhat’ı bir ele geçirseler Azad’a bırakmayıp orada öldürecek gibi iç geçiriyorlardı.

Azad delirmişti, yerinde duramıyordu. Zaman ilerledikçe kan beynine sığıyordu. Hala korumalar da görünürde yoktu. Yerinde de sıkıntıdan duramıyordu.

“Dışarı çıkıp, bir nefes alayım” dedi.

Olanlara inanamıyordu. Yürüyerek Malikanenin önüne geldi. Ormanlığa giden yola doğru bakmaya başladı. “Acaba kaçmış olabilir mi?” diye düşündü. “Eğer kaçmışsa yandık mahvolduk. Bizi anlatıp deşifre edebilir, yerimiz öğrenilir. Ayrıca üstle başım belaya girebilir. İnşallah öyle değildir. İnşallah it bir köşede geberip kalmıştır.”

Azad’ın arkasından istihbaratçılarda dışarı çıkmıştı. Onlarda artık telaşlıydı, üste hesap verme korkusu sarmıştı,

“Ne oluyor Azad, bu adam nasıl kaçtı?” Azad sinirle,

“Ben nereden bileyim, bütün gün birlikteydik. Birazdan öğreniriz” korumalara seslendi. Ses tonundan korumalar ürkmüş-tü koşarak geldiler,

“Abi her tarafa baktık, adam yok. Sanki yer yarıldı bu it de içine girdi.”

Azad delirecekti. Bütün bu olanlara bir anlam veremiyordu.

Korumalara da güveniyordu. Onun için az iş yapmamışlardı. Öl dese orada ölürlendi bunlar yapmış olamaz.

Bir ara korumanın biri heyecanla,

“Ya abi bu o akşam gelen kaçakçılara katılmasın , büyük şef, onu bıraktığımız tarafta oturtmuştu. Bizde o yüzden onu oradan alamamıştık Sonra da gece yarısı alacaktık tam o sırada kaçakları almaya geldiler bizde o telaştan onu orada unuttuk. Sakın buda onlara katılmasın.”

Azad daha korumanın lafi bitmeden beyninden vurulmuşa dönmüştü. Biran sabah gelen telefonu hatırladı, tabii bir tane fazla Türk kuşu parası istiyorlardı. Azad durumu şimdi anlıyordu. İstihbaratçılara dönüp ulan,

“şu işe bak adamı kendi ellerimizle parasız pulsuz, pasaportsuz, yurt dışına gönderdik. iyi mi ? Bir gün karşımıza hesap sormak için çıkarsa bu it hiç şaşırman” dedi.

“Adam hin oğlu hinmiş hepimizi salak yerine koydu. Şerefsiz, hiç birşey bilmiyor numarasını yaptı. Nasıl onu dün öldürmedim. Şimdi şefe ne diyeceğiz?”

“Ne diyorsun Azad, delirdin mi kafayımı yedin.”

“Ne delirmesi adam gitti. Dinini eylediğimin adamı parasız pulsuz, yani beleşe adamı ödüllendirdik. Kaçaklarla beraber o da yurt dışına kaçmış.

Zaten bu sabah telefon aldım. Şebekenin şefi, bir kaçak fazla çıktı diye söyledi. Ama inanmamıştım, demek ki bu it aralarına sızmış.”

İstihbaratçılar sinirli bir şekilde: “ Azad bunu bize niye sabah söylemedin?”

Azad:

“Ben ne bileyim, inanmadım. Fazla para almak için yapıyorlar sandım.”

İstihbaratçılar:

“İyi sen öyle san. Bunun hesabını nasıl olsa sen vereceksin. Sakın bu it bizi ihbar etmesin”

Azad:

“Kime ihbar edecek. Bildiği ne var. Bu it tüydü, şimdi avrupada hayatını yaşayacak. Vallahi deli olacağım, adam bize iş istemeye geldi, bizde onu avrupada işçi ettik.”

Azad sinirle bürosuna girdi, cebinden telefonu çıkardı. Diğer istihbaratçılar dışarıda kaldı.

Artık büyük abi aranacaktı, odada bulunan hiç kimse ne Azad'ın durumuna ne de konuşulanlara tanık olmak istemiyorlardı.

Azad konuşurken titriyordu. Her duyduğu küfürde yüzü kıpkırmızı oluyordu. Yaptığı hatanın bedelini ödüyordu. Büyük abisi,

“Bu duydukların neki bunu çok daha pahalıya ödeyeceksin” diyordu.

Serhat daha bir saat önce tanıdığı Kürt ailesine bütün başından geçenleri anlatmış, onlarda,

“biz seni bırakmayız, hadi bizimle gel sende bizdensin. Bizimkiler sana yardım ederler. İnsanlık öldümü, zaten gidecek yerinde yok, yalnız başına buralarda kalamazsın.” demişlerdi.

Serhat mahcup bir şekilde teklifi kabul etmişti. Onlarla birlikte Almanya'ya doğru yola çıkmıştı.

Eğer onlar bu teklifi yapmasalarda Serhat ne olacağını, ne yapacağında bilmiyordu. “İçinden herhalde tanrı benimle, biri bana yardım ediyor. Yoksa bu aile olmazsa ben Avusturya da ne yapacaktım. Parasız pulsuz. Ne yapardım? İyiki karşıma allah bunları çıkardı. Hem başıma gelen olaylar inanılacak gibi değil, allahtan aile iyi kalpli, yoksa “bize ne diyip çekip gidebilirlerdi.” Ama yapmadılar. “

Serhat oturduğu minibüs koltuğunda arabayı kullanan şoförle ülkeden gelen ailenin konuşmalarını dinlemeye başladı. Akra-bası:

“biz avukat ayarladık. Sizin ailece hemen gidip iltica etmeniz gerekiyor. Çocukla kaçak yaşayamazsınız. Sizin kaydınızı yaptıktan sonra size kalacak bir yer verecekler. Ev gibi yerler, bunlar biraz büyük evler. Birkaç aile bir arada kalıyor. Daha sonra mahkeme çıkacaksınız eğer pasaport alırsanız istediğiniz yerde kalabilirsiniz.”

Yeni gelen aile,

“Peki Serhat ne olacak?. Hiç kağıdı filan yok, adamlar her şeyini almış.”

Şoför olan akraba:

“Olsun daha iyi. Biz avukatla konuşuruz, o bize ne yapacağımızı anlatır.”

Serhat sohbetten hiç birşey anlamamıştı. Almanya’da nasıl kalınır onla ilgili hiçbirşey bilmiyordu. Köylerinden bazıları almancıydı, bazıları da sonradan gidip iltica etmişti. Ama onların ailesinden hiç kimse Almanya’ya gitmemişti. Zaten kalabalık bir sülale değildiler. Ekonomik durumları da kötüydü, hayvancılıkla geçiniyorlardı. Dedeside babası da çobanlık etmişti. Değil Almanya’yı Türkiye’nin hiç bir yerini görmemişlerdi.

Sadece babası askerlik yaptığında köyden gitmişti. Küçükken hep onun askerlik anılarını dinlemişti. Gerçi babası şehirleri anlatırken “ oralar çok rahat yerler herşey var. Ama orada doğup büyümek lazım yoksa bizim gibiler orada yaşayamaz.” derdi. Gerçi dedesi aynı kanıda değildi.

“oralarda yaşanmaz, çok büyük yerler insan kaybolur gider. Her şey orada insanın üstüne geliyor, nefes alamıyorsun, kimseyi tanıımıyorsun, dilini bilmiyorlar, bizim gibi giyinmiyorlar. ben gitmem yaşamam” diyordu. Ailece dedeye gülüşüyorlardı. Oysa şimdi dedesi hayatta yoktu ama annesi ninesi ve kardeşi İstanbul da yaşamak zorunda kalıyordu. Gerçi onlarda hiç İstanbul’a gelmek istememişlerdi. Ama köyleri askerler tarafından yakılınca evleri yerle bir edilince, göç etmek zorunda kalmışlardı. Anne-

si çocuklarına birşey yaparlar diye korkuyordu. Birde baba ceza evinde olunca artık yapacak birşey yoktu. Hem de babası ceza evine gitmeden annesine, “ bana birşey olursa çocukları ve babamı annemi al İstanbul’a asker arkadaşımın yanına gidin, o size yardım eder diye tembih etmişti.”

Serhat İstanbul’a taşınmadan birkaç yıl önce babasının asker arkadaşının onları ziyaret etmek için ilk köye gelişini hatırladı.

Onu ilk orada tanımıştı. Babam o gelmeden bir hafta önce heyecanlanmaya başlamıştı. Uzaktaki tek arkadaşı hatta tek akrabası gördüğü insan oydu. Şimdi düşünüyorumda bu kadar sevdiği güvendiği insanı da asker ocağın da tanımıştı. Hem askerlere kızıyor, hemde insanların ölünceye kadar dost kalabilecekleri ilişkileri orada kurduklarını anlıyamıyordum. Bizim köyü basan askerlerde hiç insanlık yoktu. Koskoca dedem ağlayıp onlara yalvardı, “beni topraklarımdan atmayın, ben anamı babamı bu topraklara koydum. Hergün onları ziyarete giderim, onları görmesem, bu havayı teneffüs etmezsem yaşayamam, bizim oralar da kimsemiz yok.

Aha tüm aile bu kadarız. Birde o topraktakiler, anam babam, kardeşlerim hep orada. Bu dünyada bir oğlum, bir gelinim ikide torunum bir de hasta bir avradım var. Biz şuraya şu küçük eve sığınır yaşarız. Kimseye bir kötülüğümüz olmaz. Biz buralardan gidemeyiz, bizim kanadımızı kırmayın, biz oralarda yaşayamayız. Bak gelinim benim avrat da dili bilmiyor, zavallılar oralarda ne yapar” dediysede anlatamadı. Asker elindeki tüfeğin dipçığıyle kafasına vurdu.

“Yeter artık insan olsan Türkçe öğrettirdin. Burası Irak sınırı-na yakın emir üstün geldi, hemen şimdi toplanın defolun” dedi.

Dedemi son kez o haliyle hatırlıyorum. Başına aldığı darbe-lerle önce sendeledi sonra uzun uzun hiç konuşmadan kafasına

silahının dipçiğiyle vuran askerin yüzüne baktı. Annem koşarak yanına geldi

“ baba birşeyin varmı diye sordu. Dedem kafasını önüne eğmiş hiç konuşmadan yerde çömelmiş bir şekilde duruyordu. Annem

askerlere

“yaşlı insandan ne istiyorsunuz sizin hiç vicdanınız açmıyor mu diye söylendi. Asker önce birşey söylemedi toparlanıp gitmeye hazırlandı. Sonra anneme dönüp.

” Fazla dırdır etmeyin yarın bu köyden defolup gidin sizleri buralarda bir daha görmek istemiyoruz dedi.

Annem hiç cevap vermedi dedemi yerden kaldırdı çadırda yatan ninemin yanına kadar koluna girip yürümesine yardım etti. Dedem çadırda yatan ninemin yanına kadar gitti onu alnından öptü

“ ben son bir kez gitmeden annemin babamın mezarını ziyaret edeyim dedi.

Önce annemle ninem itiraz ettiler “ yol uzak sen başından yaralısın “ dediler ama dedemi ikna edemediler. Dedem ikna olmayınca annem “

“ iyi o zaman Serhatta seninle gelsin dedi.

Ama dedem onu da kabul etmedi. Benim başımı okşayarak

“Serhat burada sizin yanınızda kalsın dedi. Siz kadın başınıza yalnız kalmayın burada.

Sonra bana doğru geldi.önce eliyle yüzümü okşadı.alnımdan öptü.şimdi hatırlıyorumda dedem genellikle herkesi alnından öperdi. Ve oradan uzaklaştı.

Bu benim dedemi son görüşüm oldu. O gittiği günün akşamı dedem kaldığımız yerdeki çadıra dönmeyince annemle ninem meraklanmaya başladı. Korkudan gece dışarıyada çıkama-

dılar banada birşey olur diye izin vermediler. Tüm geceyi ağlayarak geçirdiler ninem sürekli “ başına bir iş geldi o yoksa bizi yalnız bırakmazdı diye söylendi. Durdu . Tabii kara haber sabah erken duyuldu. Muhtar bir kaç askerle kaldığımız çadıra gelmişti. Dedemin mezarlığın yakınının da mayına basıp öldüğünü tanınmaz bir halde olduğunu, imam efendiye haber verdiğini gömülme işlemini yapacaklarını haber veriyordu. Annem ilk anlarda şok olmuştu ninem ben söylemedim mi “ o ölüme gitti. Buradan gitmektense ölümü tercih etti diye feryat etmeye başlamıştı. Sonra annem yapacak hiçbir şeyin olmadığını anladı, “ Bizde mezarlığa geleceğiz “dedi, Muhtar dönüp askerlere sor-du. Onlar sadece genç bizimle gelsin Kadınların işi yok dedi.. Annem kabul etmek istemiyordu ama askerlerdende bana birşey yaparlar diye korkuyordu. Mecburiyetten kabul etti. .Bende muhtarla ve askerlerle mezarlığın yanına kadar gittim.. Mezarlıkta köyden üç beş kişi , askerler birde imam vardı., Açtıkları çukura dedemi koydukları çuvala indirdiler. Benim yanına yaklaşmama izin vermediler. Muhtara yaklaştım kullağına “ emmi son kez dedemi görebilirmiyim “ diye söyledim. Muhtar “ yok oğlum görünecek gibi değil “dedi. İki üç kişi birlikte dedemi çukura indirdiler sonra bana dönerek “gel ilk toprağı üzerine sen at “dediler. Birden beynimden vurulmuşa döndüm ayaklarım geri geri gitmeye başladı. Dedemin öldüğünü kabul etmek istemiyordum. Kesinlikle o mezara toprak atmayacaktım hızla geri dönüp koşmaya başladım. Avazım çıktığı kadar bağıryordum. Dedem ölmüş olamazdı. Biz onsuz nasıl yaşardık. Çadıra ulaştığımda hala ağlıyordum. Nefesim kesilmiş sesim kısılmaya başlamıştı. Annem boynuma sarıldı. Ninem yattığı yaktan kalkmıştı, hep beraber ağlamaya başladık...Başımıza gelen onca olaydan sonra annemde, sürekli “evimizi yaktı yıktılar. Şimdi yaz çadırda yaşıyoruz. Kışın ne yapacağız. Anne gitmemiz lazım her tarafı mayın yaptılar. Ya çocuklar, ya da sen, gör-

mez basarsan ne olacak, ya öleceksiniz, yada sakat kalacaksınız. Hem artık burada hayvanda olmaz her şeyi yok ettiler. Sen diyorsun şehirde nefes alamam ama artık burada da nefes aldırıyorlar.” Ninem ikna olmamıştı, ama mecbur kaldığını da biliyordu. Toparlandık muhtarın tuttuğu arabayla şehre geldik. Zaten eşyamızda kalmamıştı. Hepsi evin içinde yanmıştı. Otobüs biletlerini muhtarın adamı aldı. Bizi otobüs kalkana kadar bekledi. Otobüs kalkınca adam gitti. Sonra biz İstanbul’a doğru yola çıktık. Tüm yol boyunca gözlerimi ninemden ayırmamıştım. Ninem hiç konuşmuyor, yemiyor içmiyordu. Bir ara kulağıma eğildi Kürtçe bana, “ bak torun sana hakkımı helal etmem, ben bu İstanbul da ölürüm sen beni köye geri getir dedenin yanına yatır, o bensiz orada yapamaz. Bak bu gece ne ağlıyordur, gittiğimi anlamıştır. Ben ona ihanet ediyorum. Sen benim gibi korkak olma, cesur ol. Beni oraya götür. Namusumu kurtar Bak bizi köyden kovdular onurumuzu gururumuzu kaybettik. Beni ölünce sakın oralarda bırakmam beni köye geri getir. Bana şimdi söz ver. Nine yapacağım de de içim rahat olsun.”

Ninemnin konuşmasından hem etkilenmiş, hemde onu kaybedeceğim diye korkmuştum,

“Tamam nine söz veriyorum yeterki sen yaşa. Bak sende bana söz ver ölme. Babamda yok başımızda tek sen varsın.”

Ninem gülümsedi sonra gözlerini kapatıp uyumaya başladı.

Arkama yaslandım şu an dışarıya baktığım gibi yolu seyrediyordum, biran ürktüm gittiğimiz yer babamın asker arkadaşıydı artık askerlerden korkuyordum. Uzun ve yorucu bir yolculuktan sonra İstanbul’a vardık.

İstanbul’da otobüsten indiğimizde babamın asker arkadaşı ve eşi bizi bekliyordu.

Garajlardan alıp bizi evlerine götürdüler, uzun süre iki odalı evde onca insan birlikte yaşadık. Her şeylerini bizimle paylaş-

tilar. Korktuğum gibi çıkmamıştı, demek ki sorun askerlerde değildi, onlara emir verenlerdeydi

Daha sonra bize küçük bir gece kondu bulup kiraladılar. Baştan altı aylık kirasında onlar ödemişti, düşünüyorumda, babam bizi doğru yere göndermişti.

Aslında köylerinde onlardan başka yirmi aile daha vardı. Çoğu köyden gitmişti, koruculuğu kabul edenlerde daha güvenli yerlere taşınmıştı. Babası koruculuğu kabul etmediğinden kaçmak zorunda kalmıştı. Annesine, “ önce ben bir İstanbul’a gidip ev yer ayarlıyayım gelip sizi alırım” demişti.

Ama daha İstanbul da garajlarda iner inmez ihbar sonucu yalananmıştı. Köye haberi bile üç ay sonra gelmişti. Köyün muhtarı bir gün eve gelip,

“kocan İstanbul da hapiste yatıyor” demişti.

Annem bütün gece ağlamıştı. Bizde ağlamaya başlayınca annem susup, “Bana bakmayın, ben sevinçten ağlıyorum, babanızı öldürüp bir yere atsalar daha iyimi olacaktı. Bakın bizim aşağı köylüleri öldürüp ormana atmışlar. Kimse onların hesabını vermez. Baban birşey yapmadı, inanıyorum yakında çıkar. Bizde o zamana kadar evi tutmuş oluruz. Sende bir işe girer çalışırsın kardeşlerinde okula gider.”

Aslında annem çok güçlü bir kadındı. Bütün bu başımıza gelenlerin karşısında dimdik ayaktaıdı.

Oysa dedem şimdi düşünüyorumda o daha duygusal davranıyordu. Dedem Doğduğundan beri köyünde yaşıyordu, sanırım başka yerler onu çok korkutuyordu. Birde sevdiklerinden ayrılmak istemiyordu. Babamın ceza evinde yattığını muhtardan duıduktan sonra önce babama söylendi, bağırdı sonra çıkıp dağlara doğru yürümeye başladı. Ağladığını görelim istemiyordu, ama biz biliyorduk dedem ağlıyordu.

Daha sonraları muhtar sürekli geldi “ siz artık mimlendiniz. Komutan iki sefer haber yolladı. Onlar o köyden gitsinler dedi.” dedi.

Ama dedem inat ediyordu. Babamın yakalanıp içeriye atılmasında çok içlerime sığmıyordu. Bir sabah erkenden kalktı benide kaldırdı. “ Kalk oğlum kazaya gidip kaymakamla konuşalım. Birde dilekçe yazdırıp evimizi yakıtılar kaymakam bey diyelim. O koskoca devletin kaymakamı bizi dinler ve birşeyler yapar. Bunlar eşkiya gibi evimizi yakıtılar.”

Dedemle birlikte kazaya indik arzuhalciye bir dilekce yazdırdık. Sonra kaymakamlığa gittik. Dilekçeyi alan başkatip dedemle dalga geçmeye başladı,

“Aptamanınız mı vardı, bak buraya, evin sokağının adını yazmaya unutmuşsun, oh numarasıda yok. İhtiyar sen bizimle dalgamı geçiyorsun? Kaymakamın işi yokta senin gibi yardım dilenenlerle mi uğraşsın. Ne demek kolluk kuvvetleri yakıtı. Gerilla yakıyor, onlarla anlaşıyorsunuz, gelip para alıp onlara yiyecek getiriyorsunuz. Senin oğlun daha geçenlerde yakalandı. Senide içeri tıktırmadan defol buradan, vallahi ak sakalına acımam çağırırım komutanı, eşşek sudan gelene kadar dayak yersin. Aslında yanmdakini o çocuğu almak lazım, sen yakında onu dağa da gönderirsin.”

Dedem söylenenler karşısında şok olmuştu bir hamleyle elimi sıkıca tuttu, korkmuştu. Bana birşeyler olabilir diye hızla geri döndü, koşarak merdivenleri indi. Öyle hızlı gidiyorduki ben ona yetişemiyordum. Bir taraftanda memurun hakaretleri onurunu incitmişti sinirden ağlıyordu. Kendi kendine konuşuyor,

“it oğlu it, beni eşşek sudan gelene kadar dövecekmiş, ulan eşşek suya eskiden giderdi, şimdi eşşekler memur olmuş. Adam utanmadan bana bağılıyor. Ama suç bende onda değil, ben bu devletin eşşeklerini tanıyamamışsam eşşeklik bende yürü oğlum

yürü. Vara vara ben kafayı yedim. Ulan bizim eşşeğin ne suçu var. Niye ben bu soysuzlara eşşek diyorda bizim sarı eşşeğe hakaret ediyorum.”

Dedem asıl eviyle dalga geçilmesine üzülmüştü. O evde tüm yaşamı geçmişti. Orada doğmuş orada yaşlanmıştı. Orada evlenmişti. Babam, ben, hepimiz o evde dünyaya gelmiştik. O ev hepimizin yuvasıydı.

Onu yıktıklarında hepimiz açıkta kalmıştık, korunmasızdık, sanki annesi ölen köpek yavruları gibiydik, yağmurda çamurun içinde kalmıştık. Sığınacak bir yer arıyorduk. Her taraf suyla ve çamurla doluydu, çırpındıkça batıyorduk, her yer bataklık gibiydi. En kötüsünde, dedemin ve anneminde çabaladıkça küçük köpek yavruları gibi batmasıydı.

Oysa korktuğumuzda, üşüdüğümüzde sevmek istediğimizde onlar bizi koruyordu. Onların sıcacık kucığına giriyorduk. Şimdi ninemin isyanında görüyorum, evi kaybettiğimiz yetmiyormuş gibi birde dedemi kaybetmiştik.. Ninem o evi evdeki anılarını koruyamadığından yok oluyor kahroluyordu. Ama biz olduğumuz sürece onlar yok olamayacaklardı.

Tabi bende evimizi çok özliyorum. O küçücük iki odayı, yeri topraktan olan salonumuzu. Duvardaki ocağımızı, annemin ateşin üzerindeki kazanda pişen sıcak yemeğini. Daha tutuşmadan tüten odunlardan çıkan dumanı, közlerin arasına anamın atıp pişirdiği patatesleri. Tüm gün ocağın kenarındaki postun üstünde kıvrılıp yatan kedimi. Annemin ıslatıp süpürdüğü topraktan gelen kokuyu. Duvarda yanan lambadan gelen gaz kokusunu. Herşeyini özliyorum. Evimizin yok oluşunu düşündüğümde.

*Yok oluyorum, kayboluyorum, nefes alamıyorum.
 Ellerimi uzatıyorum, boşluğu tutuyorum,
 çıkan alevlerin kızgınlığında,
 yanıyor yanıyor kavruluyorum.
 Bağırıyor imdat istiyor yalvarıyorum.
 Ama bize uzanan elleri.
 Bizi ateşlerden kurtaran kimseyi göremiyorum.*

Birden ani bir sesle uykudan uyandı. Hala gördüğü yada düşündüğü şeylerin etkisindeydi. Önce nerede olduğunu anlamadı. Rüyada gibiydi. Yanında oturan adama baktı şaşırmişti. Sonra kendine geldi, öksürmeye başladı. Öksürdükçe ağzından kan geliyordu.

Bu arada o uyurken ona yardım eden Kürt ailesinde herhalde durumu onları almaya gelen akrabalarına anlatmışlardı, akra-ba şoför kullandığı arabanın önce aynasını arkaya ayarladı, sonra konuşmaya başladı.

“Heval geçmiş olsun, merak etme seni yarın doktora getiririz. Bizim bir doktor tanıdığımız var. Seni bir muayene etsin, her tarafın yara bere, birde rapor alırız. İşkence etmişler deriz. İleride işine yarar. İltice edince “bak bana bunları yaptılar” dersin. Belki buradan rapor aldın diye kabul etmezler, ama biz bir deneyelim. Olmasada yaraların iyileşir. Daha sonra gider iltica başvurusu yaparsın. Burada kaçak kalamazsın. Kalanlar var, ama senin için iyi olmaz. Bunun doktoru var, kalma yeri var... Ayrıca sana para da lazım olacak. Burada da yaşam kolay değil, birde sana bir avukat tutmamız lazım.”

Serhat anlatılanları gözleri yarı kapalı dinliyordu, arabanın rahatlığı ve sıcaklığı onu mayıştırmıştı. Bir türlü kendini toparlayamıyordu. Ayıp oluyor diye geçirdi içinden, adamlar bana o

kadar yardım ettiler onları doğru dürüst dinliyemiyorum. Niye uyuyorum anlamadım son bir hamleyle doğruldu. Önde oturan kadına, “heval bir yudum su varmı” dedi.

Kadın:

“Tabii heval sen uyurken benzinlikten aldık, istersen yiyecek şeylerde var.”

“Yok yok sağol şimdilik su yeter.”

Aldığı su şişesini kafasına dikti. İçi yanmıştı. Su boğazını serinletti. Biraz midesi bulanmıştı. Su içince ağzının kenarlarına yapışan kanlar dilinde acı bir tat bırakmıştı. Kırılan dişinin yeri şişmişti. Bir an dilini vurduğu noktada acı hissetti, ama kendini toparladı dayanmalıydı. Bu insanlara yeteri kadar yük olmuştu.” birde şuram buram ağırıyor diyemezdi.” Susup arkasına yaslandı. Annesi aklma geldi bir yeri ağırdığında hep ona koşardı. Ama şimdi yanında yoktu. Buna alışkında değildi ama dayanmalıydı. Birden annesinin ne durumda olduğunu düşündü. Kaç gündür eve gidememişti. Kadın deli olmuştur. Ya ninem ona ne oldu acaba,? Annem benden ninem için ilaç bekliyordu. Şimdi ne olacak?

İnanamıyorum herşey karıştı. Nerden nereye, ben ne yapacağım, nasıl altından kalkarım bunca şeyin, keşke ölseydim. Ayrıca bu insanlarada yük oluyorum. Ben Almanya’da nasıl yaşarım, dil bilmiyorum. Hiç bir akrabam yok, korkuyorum. Nasıl geri döneceğim onuda bilmiyorum.

Birden gözleri camın dışında gördüğü manzaraya ilişti. Gördüklerine inanamıyordu, yollar gördüğü yerler harikaydı. Herşey ne kadar düzenliydi. Gördüğü evler yada uzaktan görünen köyler hiç ülkesindeki gibi değildi. Adamlar bunları nasıl yapmışlar diye düşünürken arabayı kullanan tekrar konuşmaya başladı.

“Bak şimdi Bremen’den geçiyoruz Hamburg’a az kaldı. Bir saat sonra orada oluruz. Görüyorsun dimi amcaoğlu elin adamları ne yollar yapmışlar.

Yağ gibi akıyor, geçen sene Türkiye'ye geldiğimizde ailece rezil olduk. Çoluk çocuk yollarda kaldık.

Hepsi birden bir daha arabayla gitmeyelim diyorlar. Çok az yerde otoban vardı. Benzinciler rezaletti. Bir yerde de arabaya benzin yerine su koymuşlardı. Nerdeyse arabadanda oluyorduk. Allahtan araba yeniydi de kurtardık. Denetim yok. Şikayette etmedik. Gerçi kime gideceksin, anlıyacağın rezil olduk. Burada öyle şeyler yapamazlar. Burası hukuk devleti, insanın yakasına yapışırılar,”

Uykudan uyanan çocuğun ağlamaya başlamasıyla şoför susmuştu. Annesi çocuğu avutmaya çalışıyor ama çocuk susmuyordu. Artık yorulmuştu. Annesi:

“Bir haftadır çocuk yollarda, biz dayanamadık bu yavrum yinede iyi dayandı” dedi,

Şoför “ merak etmeyin, yarım saatlik bir yolumuz var, geldik sayılır. Bizim hanım iki gündür hazırlık yapıyor, sizi inşallah rahat ettiririz. Çocuk yıkanıp paklanırsa kendine gelir.”

Serhat oturduğu yerde toparlandı, üstü başı leş gibiydi. Yaraları kabuk tutmuştu. Kırılan dişinin yeri hem ağrıyor hemde ara sıra kanıyordu. Şoför az önce,

“bizim tanıdığımız doktor var sen i ona getiririz” demişti.

İçinden “ne iyi insanlar. Bu kadar şanssızlığın üstüne onları tanımak şanstı. Allah bana yardım etti bu insanları karşıma çıkarttı.”

Artık otobandan çıkmış şehrin içine doğru girmişlerdi. Çok geçmeden bir evin önünde durdular. Araba park yerine girmişti. Heyecanla aşağıya indiler. Şoför:

“Hadi hepinizin kazası mübarek olsun, hepinize geçmiş olsun, kazasız belasız kurtuldunuz. Buyrun eve girelim.”

Önden yürüyerek apartmanın kapısını açtı.

“İkinci katta oturuyoruz, asansörlü ama yürüyerek çıkalım bizim hanım sabırsızlanıyordur.”

Ev sahibi olan adam kapının zilini çaldığında içeriden çocuk sesleri gelmeye başladı. Çok geçmeden kapı açıldı. Kapıyı açan çocuklar koşarak geri kaçtılar bir taraftanda.

“Mama mama” babam geldi diye bağırmaya başladılar.

Babası:

“Bizim çocuklar biraz utangaçtırlar.”

Sesi duyan anne mutfaktaki işini bırakarak heyecanla geldi.,

” O hoş geldiniz, gözlerimiz yollarda kaldı. Inan bizde iki gündür bekliyoruz. Başınıza birşey gelmeden geldiniz ya, televizyonlardan duyuyoruz. O şebekeler insanlara neler yapıyorlar.”

Ev sahibi adam:

“Aman hanım bırak bak sağ salim geldiler. Allaha şükürler olsun”

Kadın, “ doğru söylüyorsun bey” diyip akrabası olan birlikte büyüdükları teyzesinin kızının boynuna sarılıp ağlamaya başladı.

Erkekler müdahale etti,

“yeter ağlamayın baksanıza çocuklar size bakıyor. Korktu-lar.”

Ev sahibi,

“hanım sen yapma bari. Bak misafirlerimiz kaç günlük yoldan geldiler, banyo yapsınlar. Bu hemşerimizde yaralı önce ona yardım edelim bir banyo yapıp yıkansın.”

Kadın o an dönüp yabancı olan Serhat'ı farkettti.

Kürtçe, “kim?” diye sordu.

Eşi:

“yabancı değil bizim oralardan. Kürtçe konuşuyor, dediklerini anladı.”

Kadın hızla,

“banyo bu tarafta heval. Siz girin ben sizin için çamaşır hazırlarım bizim bey banyoya getirir. Çekinmeyin kendi eviniz gibi davranın, sizde benim bir kardeşim gibisiniz. Hem benim kardeşim gerillada öldü. Onun yerine siz geldiniz.

Birden ağlamaya başladı.

“Inan rahmetliyede benziyorsun.”

Biran Serhat'ın içindende ağlamak gelmişti. Koşup kadına sarılmak doya doya ağlamak istiyordu. Ama yapamadı, hızla banyoya girdi kapıyı kapattı. Aceleyle soyundu, bir an önce suyu açıp ağlamayı düşünüyordu. Küvetin içine girdi hayatında ilk defa böyle bir yerde yıkanacaktı. Sadece böyle banyoları filmlerde görmüştü. Köydeki evlerinde banyoları yoktu. Annesi suyu kazanlarda kaynatır onları teştin içine koyar yıkardı. Saatlerce sırtını keselerdi. Arada bir sıcak suyu başından aşağıya boşaltırdı. Her banyo günü evde kıyametler kopardı. İstanbul daki gece kondularında o imkan bile yoktu. Kardeşi ninesi leğende yıkanıyordu

Ama kendisi, annesi leğende yıkanmıyorlardı.. Tuvaletin kapısını kapatıp bir korz koyup onun üstünde yıkanıyorlardı. Orası daracık bir yerdi. Hep köydeki genişliği temizliği arıyorlardı. Eskiden köyde her banyo günü onları ninesi ikna ederdi, İstanbul'a geleli durum değişmişti. Artık ninede yıkanmak istemiyordu. Annesi, kendisi saatlerce nineye yıkanması için yalvarıyorlardı.

Ah koca çınar, sevgili ninem nasılda yavaş yavaş yıkılıyor. Şimdi bende yokum buna dayanamaz. Birden uzun süre küvetin içinde olduğunu hatırladı. Hala suyu açamamıştı. Hangisini çevirse su soğuk akıyordu, birden heyecanlandı. Acaba

bunları nasıl kullanacaktı. Ev sahibide nasıl kullanacağını anlatmamıştı.

Gerçi adam nerden bilsin benim daha önce böyle bir yerde yıkanmadığımı, birden elini ortadaki düğmeye bastı. Elinde tuttuğu hortumdan su gelmeye başladı. O arada kırmızı mavi noktaları gördü. Sıcak ve soğuk olduklarını tahmin etti, biraz daha uğraştı, artık su işi tamamdı.

Demek ki bilmesemde yapabiliyorum dedi. Mutlu olmuştu. Ama su vücuduna değdiğinde derisi acımaya başlamıştı. Mutluluğun yerini ağrıları aldı. Ama dişini sıkmalıydı. Leş gibi kokuyordu, hala üzerinde sidik kokusu var gibiydi. Birden tırın pisliği aklıma geldi sabunluğu vücuduna bastırmaya başladı. Bıraksalar böyle günlerce yıkanırdı, yıkadığı vücudu değil kirlenen aşağılanan onuruydu. Bir an Azad gözlerinin önüne geldi. Rüya gibiydi, o ne biçim Kürttü. Bunlar da Kürt, anlayamamıştı. Birden banyonun kapısı vurulmaya başlandı.

Ev sahibi,

“Serhat bak yıkanman bitti ise, aynalı dolabın içinde temiz misafir havlusu var. Benim hanım çıkarmaya unutmuş, al kullan. Birde kapıyı açarsan yeni çamaşır getirdim, seninkileri orada bırak, zaten onlar artık kullanılmaz” dedi.

Serhat hem dinliyor hemde camlı dolaptan havlu çıkarıyordu. Havluyu alıp vücuduna sardı. Bir adım daha atıp kapıyı açtı. Ev sahibinin verdiği çamaşırları aldı.

” Sağol abi” dedi.

Serhat giyinip aynaya baktı. Sanki karşısında yeni bir Serhat vardı. Banyonun kapısını açıp salona geçti. Tüm ev e fradı salondaydı. Çoktan yemek masası kurulmuş, yemek için Serhat'ı bekliyorlardı.

Serhat hazırlananları kendisi için yapılanları görünce yüzü kızardı. Ev sahibine dönüp,

“abi size çok yük oldum,” dedi.

Adam ayağa kalkıp oturacağı yeri gösterdi;

“Tamam bir daha duymayalım, insanlık öldümü” dedi.

Serhat geleli bir hafta olmuştu. İkinci gün ev sahibi onu doktora getirip tedavisini yaptırmıştı. Ayrıca dişçiyede götürüp kırılan dişleri çektirtmişti. Diş doktoru durumdan şüphelemiş, ona da mecburen durum anlatılmıştı. Adam Almandı, anlatılanlardan çok etkilenmişti. Tanıdığı bir psikoloğun adını vermişti ama Serhat gitmek istememişti. Ev sahibide onu zorlamadı.

Ev sahibi daha sonra iltica başvurusu için avukattan alınan randevuya Serhat’la birlikte gidecekti.

Ev sahibi, “avukattan önce bir derneğe uğrayacağız” demişti.

Serhat dernek lafından ürkmüştü, o kelimeyi artık kolay unutmayacaktı. Bilmiyorum dediğinde üç dişini birden kırmışlardı. Ev sahibine döndü,

“derneğe gitmesek” dedi.

Ev sahibi:

“Yok yok dernek hani siz komal diyorsunuz ya, öyle bir yer hep bizim insanlar gidiyor. Oturup sohbet ediyorsun, arada da toplantılar yapıyor.”

Ama Serhat pek ikna olmamıştı. Demek ki burada da komal varmış. Birden aklına İstanbulda komal da gördüğü Kürt iş adamı geldi. Adamı o akşam depodada görmüştü, acaba komaldekiler adamın ne yaptığını biliyorlarmıydı.? Diye düşünürken

Ev sahibi elinde tuttuğu bir çift ayakkabıyla salona girdi.

“Bak Serhat ben bu ayakkabıları geçen sene almıştım. Bana küçük geldiler atmaya kıyamadım. İnşallah sana olur bende sevinirim kaliteli ayakkabılardır.”

Serhat ev sahibinin uzattığı ayakkabıları utanarak aldı, ayağına giyindi, ayakkabılar olmuştu.

Ev sahibi gülümsüyerek Serhat'a,

“hadı gidelim hem birazda temiz hava alırsın. Geleli evden dışarı çıkmadın.”

Serhat arabaya bindiğinde heyecanlıydı. Ev sahibinin anlatıklarından etkilenmişti. Hem dedi içinden yalnızlığım biraz olsun geçer.

Ayrıca avukatı ev sahibi arayarak dernekte randevulaşmıştı. İltica başvurusu için konuşacaklardı. Neler yapılması gerektiğini, başvuru dilekçesine neler yazılacağını, bir öğrenelim demişti.

Serhat iltica niye yapması gerektiğini bilmiyordu. Resmi makamlardan korkuyordu. Ama

ev sahibi,

“kaçak kalamazsın başına her şey gelebilir, seni tutuklayıp Türkiye'ye geri gönderirler”

Serhat'ta. “zorunluysa yapalım” dedi,

Derneğe geldiklerinde dernek kalabalıktı. Her odadan birileri çıkıyordu. çocuklar etrafda koşuşturuyor, gruplar halinde insanlar oturuyordu. İnsanlar kendi aralarında sohbet ediyorlardı. Bazıları birbirleriyle şakalaşıp gülüyor, bazılarıda sesli sesli politika tartışıyorlardı.

Salonun uç tarafında boş olan masaya geçip oturdular, ev sahibi hemen hemen hepsiyle tanışıyordu. Birden kafalar onlara çevrildi. Kimileri masadan kalkmadan, bazılarıda yanlarına gelerek selam verdiler. Serhat'ın ülkeden geldiğini anlamışlardı. Ev sahibide, “evet yeni geldi bizim köylümüz” diye söylemişti.

Selamlaşma ve hoş geldin faslı bitince ikram edilen çayı içmeye başladılar.

Serhat ilgiden biraz sıkılmıştı. Ev sahibide durumu anlamış Serhat'ın kulağına “merak

etme, birazdan avukat gelir” demişti.

Serhat

Önemli değil der gibi başını sallamıştı.

Çok geçmeden randevu veren avukat gelmişti.

Serhat avukata baktı, şaşırmıştı.. Yaşlı birini bekliyordu oysa karşısında genç biri duruyordu. Kendisinden dört beş yaş büyük-tü kısa saçları, kulağında küpesi ciddi görünüyordu. Oysa genel-de televizyonda, bazende İstanbul da sokakta, küpeli gençler görmüş-tü. Ama onların böyle şeyler yaptığını düşünmemişti.

Genç avukat kendini tanıttikten sonra Serhat'ın yanına oturdu. Ev sahibi daha önceden avukatı tanıyordu.

Ev sahibi avukata annesi babasını n hatırını sordu. Avukat-ta hepsi iyi dedi.

Daha sonra ev sahibi Genç avukata kısaca durumu izah etti. Genç avukat biraz düşündü.

“İlk iş, gidip başvuru dilekçesini avukata verip kayıt olmanız. Yada istiyorsanız polisede direk gidebilirsiniz. Avukat kanalıyla randevu da alabilirsiniz Ayrıca bende başvuru dilekçenizi yazabilirim. Siz seçin.” Ev sahibi biraz düşündükten sonra,

“ben iyi almanca konuşamıyorum size zahmet olacak ama sizde Serhat'le gitseniz daha iyi olmaz mı ?”

Genç avukat biraz düşündü zamanı yoktu, ama Serhat'ın çekingenliğini görünce, “tamam” dedi.

Serhat konuşulanlardan çok fazla birşey anlamıyordu. Ama resmi bir yere gideceğini anlamıştı. Diğerlerini herhalde avukat halleder diye düşündü.

Avukat Serhat'a dönüp, " sana kalacak yer ve maaş verecekler" demişti.

Serhat onuda anlamamıştı. " çalışmadan niye para veriyorlar, herhalde yanlış anladım" diye düşündü. Sormak istedi, utan-
dı sormadı. En iyisi ben daha sonra ev sahibine sorarım dedi.

Daha sonra avukat çantasından bir kağıt çıkardı.

"Dilekçeyi yazmam için bazı bilgilere ihtiyacım var" dedi.

Sonra Serhat'tan kimliğini istedi. Araya ev sahibi girdi.

"Kimliği yok. Daha doğrusu üzerinde ona ait hiçbir kağıdı yok. Herşeyini onu kaçırانlar almış."

Avukat: " Daha iyi, peki kaç yaşındasın" diye sordu.

Serhat: " 18'i yeni doldurdum" diye cevapladı. Avukat Serhat'ın yüzüne baktı,

"yok yok, sen 16 yaşındasın" dedi. Serhat avukatın yanlış anladığı düşündü,

"Herhalde siz duymadınız, onsekiz yaşımdayım" dedi. Avukat gülümsedi,

"sen 16 yaşında kal bu bizim işleri daha kolaylaştıracak" dedi.

Avukat bunu iltica başvurusunda çocuklara daha fazla olanak sundukları için yapmıştı. Dağıtıma gitmesini engelleyecekti. Ayrıca hemen okula gitme olanağını bulacak, gençlik evinde kalacak, eğer verirseler sorumluluğunuda avukat üstüne alacaktı.

Avukat elindeki kağıda notlar alırken bir taraftanda gelişecek süreçleri anlatıyordu.

"Polisle iş bitmiyor. Daha dava mahkemeye gidecek iyi bir savunma hazırlamamız gerekiyor" diyordu.

Serhat anlamamıştı ama ev sahibi avukatın dediklerini anlamıştı. Çok da memnun olmuştu. İçinden çok değerli bir genç dedi.

Avukat yazma işlemini bitirince Serhat'a dönüp,

“bak Serhat, sen politik iltica yapıyorsun. Buraya yazmam gerekiyor, politik birkaç soru soracağım. Sen Kürt Mücadelesi-ni biliyormusun, yada içindemisin? Eylemliliklerinde bazıları-nı anlatman lazım. Yürüyüş toplantı gibi, ayrıca sizin bölgede le-gal alanda politika yapan siyasetçileri, partide görev yapanların isimlerini, sizin partinin milletvekillerini söylemen lazım.”

Serhat şaşkın birazda korkuyla avukatın yüzüne bakmaya başladı. Oysa ev sahibi iyi biri demişti. İçinden “buda Azad gibi soru soruyor” diye geçirdi. Birden ev sahibi söze karıştı.

“Avukat oğlum, Serhat Kürt’dür, çok kötü işkence de görmüştür. Babası da hapistedir ama garibim köyde yaşamış, politi-kayı bilmiyor. Öğrenememiş, nasıl yaparız bilmiyorum. Siz onun için yazsanız.”

Genç avukat:

“Nasıl bu kadar olay yaşamış ama politik olarak hiçbir şey öğ-renmemiş mi?”

Ev sahibi:

“Yok yok birşeyler biliyor ama ifade edemiyor.”

Genç avukat Serhat’a dönüp,

“hiçbirşey için geç değil, öğrenmek zorundasın, mahkemede bu soruları soracaklar. Yoksa pasaport alamazsın. Sen en iyisi bu konuyu araştır, önce yaz sonrada yazdıklarını ezberle. Daha son-ra yazdıkların üzerinede konuşuruz” dedi.

Notlar aldığı kağıdı çantasına koydu,

“ben şimdi kalkıyorum, dilekçeyi hazırlar yarın sabah poli-sin önünde saat altıda buluşuruz.” Avukat ayağa kalktı. Ev sahi-bide kalkmıştı,

“Çok makbule geçti. Ben Serhat’ı alır gelirim. Sizin sabahın altısında gelmeniz gerekmiyor Biz sıraya girer numaramızı alırız. Siz sekizde gelin, o kadar erken gelmenize gerek yok” dedi,

Avukat:

“İyi olur, yarın görüşürüz” diyerek ayrıldı.

Genç avukat gittikten sonra ev sahibi Serhat’a,

“bu çok iyi bir genç burada büyümüş ama aslını unutmamış. Sen ondan çok şey öğrenebilirsin. Okumuş insanların hali bir başka oluyor. Gerçi bu sözde çok doğru değil, biz ne okumuş insanlar gördük. Hiç biri böyle değil. Burası Avrupa, böyle temiz kalmak kolay değil. Her tür pislik var. Ne gençler biliyoruz, gördük. Kumar, karı kız, her türlü var.

Sende dikkat et. Zaman kötü, burada herşey var. Hemen atılma, kendini koru.”

Serhat avukatın soruları karşısında korkmuştu. Ama şimdi ev sahibi konuşunca korkusu geçmişti. Almanya’yı anlatmaya başlayıncada heyecanlanmıştı. Avrupayı İstanbul’a geldikten sonra daha çok duymuştu. Köyde de biliyordu ama İstanbul’a geldikten sonra birkaç kez annesiyle Almanya üzerine konuşmuştu. Köyde tanıdıkları Hasan amcanın oğlu kaçak yollarla Almanya’ya gitmişti. Annesi de bir kez, “keşke bizimde bir tanıdığımız olsa sana da yardım etse gidip kurtulursun” demişti.

Ama o hiç Almanya’ya geleceğini hayal etmemişti. Ama şimdi buradaydı. Birgün sonra gidip iltica edecekti. Avukat ona siyasi başvuruları ve kalma yollarını anlatmıştı.

İltica pasaportu alabilmek için ülkede siyasi takibata uğraması gerekiyordu. Ama o ülkede avukatın anlattığı şekilde bir olay yaşamamıştı. Gerçi o ülkede yaşamış da sayılmazdı.

Onu devlet zaten hiç var saymamıştı.

Eğer babası hapse girmese, köye gelip evlerini yakmasalar, dağları mayınlamasalar, onlara hayvancılığı yasaklamasalar, o daha olayların farkında bile olmayacaktı.

Yaşamında tanıdığı tek yer orasıydı. Kokusunu, rengini, hareketini, tehlikesini bildiği tek yer dağlardı.

Yaşamı dedesinin anlattıklarından öğrenmişti. Şehirleri bile sadece babasının dedesinin ona anlattığından duymuştu.

İstanbul'a ilk geldiklerinde nasıl dehşete düşmüşlerdi. Hayatlarında hiç böyle bir kalabalık görmemişlerdi, Ninesi sıkıca Serhat'ın elini tutmuştu, o da korkuyordu. Kürtçe "bu kadar insan nerede yatıyor" demişti. Bir taraftanda kaybolacağız diye korkmaya başlamıştı.

Şimdi ninesinin korkusunu anlıyordu. O da korkmaya başlamıştı. Tanımadığı bu şehirde

korkuyordu. İstanbul da karşılarna çıkan dil sorunu burada da vardı. Gerçi Türkçeyi Serhat okulda öğrenmişti. Annesi biraz Türkçe konuşuyordu tek ninesi bilmiyordu. Ama bu dili, Almanca'yı hiç anlamıyordu. Avukatın söylediği birçok şeyi de anlamamıştı.

Tekrar İstanbul'a geldikleri ilk günleri hatırladı. Çok zorluklar çekmişlerdi. Uzun süre o kalabalığa alışamamışlardı. Gerçi babasının asker arkadaşının çok emeği geçmişti. O olmasaydı, ortada kalacaklardı. Allahtan babasının asker arkadaşı vardı da yardım etmişti. Köydeyken eskiden babasından hep asker arkadaşını dinlemişti. Sürekli çok iyi bir insandır demişti. Birde, uzun yıllar babasıyla yazışmışlardı. Dostlukları hep devam etmişti, birbirlerini hiç unutmamışlardı. Hatta babası bir seferinde İstanbul'a asker arkadaşını ziyarete gitmişti. Daha sonraki yılda asker arkadaşı karısıyla köye gelmişti. Gelirken Serhat'a hediye olarak bir volkmen getirmişti. İlk hediyesini babasının asker arkadaşından almıştı.

O günü hiç unutmuyordu. Tüm gün hiç kulağından indirmemişti.

Akşama doğru volkmen birden susmuştu. Serhat koca adam ağlayarak eve düşmüş.

Babasına "volkmenim bozuldu" diye feryat etmeye başlamıştı.

Babasıda “ tabi tüm gün çaldın, pilleri bitti.”

Şaşkınlıkla o zaman volkmenin pille çalıştığını anlamıştı. Babasının ona anlattıklarını iyice aklına koydu.

Volkmeni idareli kullanmak gerekiyordu, her zaman yedek pil olmalıydı..

Askere sevgiyi babasının askerlik arkadaşı yüzünden tanımıştı, daha sonra köylerini basan, evlerini yakan askerleri hiç anlayamamıştı. Ya askerler değişmişti yada babasının asker arkadaşı asker değildi.

Serhat yattığı odanın kapısının vurulmasıyla, heyecanla kalktı. Biran eli kolu birbirine dolanmıştı. Oysa akşamdan herşeyi sandalyenin üzerine bırakmıştı, sabah paniklemeyeyim diye. Ama panikliyordu işte. Ev sahibi:

“Heyecanlanma birşey olmaz, avukat herşeyi halleder” demişti.

Ama o öyle dedikce Serhat’ın heyecanı daha da artıyordu.

Hele polise gitme zorunluluğu onu iyice korkutuyordu. Üstelik kimliğide yoktu. Herşeyine Azad el koymuştu. Ama avukat: “ Birşey olmaz demişti. Sana yeni kimlik verilecek.” Giyinmesi bitmiş salona geçmişti.

Ev sahibi,

“hadi çıkalım oradan yiyecek birşeyler alırız. Kuyruğa girmemiz lazım. Herkes sanki orada yatıyor. Eğer bugün numara çekemezsek tekrar gitmemiz gerekecek. Avukat gencin işi gücü var. Bu gününü bize ayırmışken tüm yasal işleri bitirirsek iyi olur. Bir daha onu rahatsız etmeyiz. Hem bu işler çok paradır. Biz başka avukatı gitseydik, altından kalkamazdık.”

AZAD oturduğu otobüsün koltuğundan camdan dışarıyı seyreliyordu. Uzun süredir yaşadığı yerleri görmüyordu. Şimdi tüm

yetkileri alınmış geri dönüyordu, jipini ve emrindekileri kaybetmişti.

Büyük abileri onu cezalandırmıştı. Geçmişte yaptıklarının hatırına sana yeni iş veriyoruz demişlerdi.

Kendisini tekrar kabul ettirmesi için iyi bir iş çıkarmalıydı. Ona son bir şans verilmişti.

Yaptığı hataları tekrarlarsa bunu canıyla ödeyecekti. Kendi side durumun farkındaydı.

Son olay da tamamen kendisinin hatasıydı. Abilerine yalvarmış, yakarmış bu görevi almıştı.

Tabii batıdaki şansını ve tüm forsunu kaybetmişti.

Kendi doğduğu yaşadığı bu yerler onu huzursuz ediyordu. Epeyce korkuyordu, tipini konuşmasını değiştirtmişti, ama yinede bir tanıyan çıkabilirdi. Ayrıca bu yeni tipi doğuda dikkat çekecekti.

Otobüs mola için durmuştu ama Azad inmemişti. Neredeyse yirmi saattir yoldaydı.

Tüm gece onu uykuda tutmamıştı. Sıkıntıdan uyuyamıyordu.

Otobüsün çay molası bitmiş yolcular yerini almıştı. Artık Azad sıkılmaya başlamıştı.

Ayağının altında duran valizini aldı. İçinden “ Kürt Ruletini” çıkarttı okumaya başladı.

Okudukca ürperiyordu, sanki kitap onun hayatıydı. Birden kitabın ona gelişini hatırladı. Birisi ona bu kitabı postalamıştı. Nerden geldiği belli oluyordu, ama yurt dışında da öyle birini tanımıyordu. Yazarı tarafından da gönderilmemişti, onun adresi açıktı.

O şeflerinden şüpe leniyordu. Bu kitabın bir sırrı vardı, ama, neydi? Henüz çözememişti.

Birden aklına o iki istihbaratçı geldi, onlar yüzünden kitabı da okuyamamıştı.

Sürekli onun kitap okumasıyla dalga geçiyorlardı. Birde onu aşağılamalarına deli oluyordu.

“İt oğlu itler düştüğüm durumda sevindiler. Neyse artık onlar yok. Rahat rahat kitabı okuyabilirim.”

Kitabın sayfalarını açtı, nerede kaldığını bilmiyordu. Aslında kitap okumayı da sevmiyordu, hayatında ilk defa bir kitap okuyordu. Onuda merakından ve korkusundan.

İçinden “ adamlara kızıyorum ama adamlar haklı kaldığım sayfayı bile bilmiyorum.”

Birden kaldığı sayfayı aramaktan vazgeçti. Kitabı kapattı. Aklî birlikte iş yaptığı istihbaratçılara takılmıştı.

Ne o onları, nede istihbaratçılar onu sevmişti, hiç birbirlerine güvenmemişlerdi.

Zaten başına gelen bu olayların çoğuda onların yüzündendi.

Bütün pis işlerini Azad’a yaptırmışlar ama taktiri onlar almışlardı.

Kanına dokunuyordu, sürekli onlar tarafından aşağılanmak.

“Birgün mutlaka güçlenip geri döneceğim, o zaman tek tek hesaplaşacağım orosbu çocuklarıyla görecekler dünyanın kaç bu-cak olduğunu.

Kendi başlarına bir bok yiyemiyorlardı. Her şeyde benim parmağım vardı, şimdi görürler anasınınkini.”

Ama aklî hep İstanbul da kalmıştı. Hiç istekli tekrar o bölgeye gitmiyordu, “tipimi değiştirebilirim ama içimdekileri. Beynimdekileri nasıl değiştireceğim.” Sıkıntıyla elindeki kitabı tekrar valize koydu.

Aklî yeni geldiği bu yerde yapacaklarmdaydı. Bu nedenle ki-taptan hiçbir şey anlamamıştı.

Gerçi otobüste son durağa yaklaşıyordu. Tüm yolcular ayaklanmış, içeriyi bir günlük yolculuk sonucu pis bir koku sarmıştı.

Yanında tüm yol boyu uyuyan ihtiyar da uyanmıştı,

“geldik mi oğul” dedi, “ Her tarafım tutuldu, artık bu yollar çekilmiyor, uçakla gidip gelmek lazım. Kızımı ziyarete gitmiştim. Artık yaşlandım, bir daha gidemem herhalde.”

Azad hiç cevap vermeden dinliyor, bir taraftanda tüm yol boyu uyuklayan bu ihtiyardan nefret ediyordu.

Hiç cevap vermedi, valizini eline aldı ayağa kalktı. Öne doğru ilerlemeye başladı.

Ihtiyarın konuşmalarından sıkılmıştı.

Ihtiyar adamda arkasından uykulu gözlerle baktı, “ acaba söylediklerimi anlamadı mı” diye düşünüyordu.

Otobüs garaja girmiş kapılar açılmıştı. Azad atlayarak indi. Bagajdan bavulunu aldı, etrafa bakındı. Karşıda taksi durağı vardı. Bir elinde bavulu, diğer elinde valiziyle taksinin yanma gitti. Genç şoför koşarak yanma geldi:

“Hoş gelmişsen ağam nereye” dedi.

Azad sert bir tonla: “ Hayat otiline” dedi.

Genç şoför: “ Ben biliyorum adrese gerek yok, hemen, emrin olur abi.” dedi.

Şoför valizleri arabanın bagajına yerleştirdi. Bu arada Azad da ön tarafa oturmuştu.

Şoför arabayı hareket ettirdi. Artık Azad için yeni bir sayfa başlıyordu.

Azad kaldığı otelin penceresinden yoldan geçenleri seyrediyordu. Birazdan aşağıya incek yeni ekibiyle tanışacak, ilk görev kartını onlardan alacaktı. Saate baktı, on dakika kalmıştı. Son

olarak çeketini giyindi, lobiye inmek için odadan çıktı. Merdivenlerden inip resepsiyonun olduğu tarafa geçti. Kendine bilgileri veren oteldeki adamı oradaydı. Azad'ı görünce,

“Gel abi restoranta geçelim, gelecekleri orada karşılayacağız. Bu arada birşeylerde içeriz” dedi.

Adam önde Azad arkada restoranta girdiler pencerenin önündeki masa onlara ayrılmıştı.

Garson koşarak geldi. Belliki adamı tanıyorlardı. Sandalyeyi tutmaya çalıştı.

Adam “ bana değil misafirimize yer göster” diye azarladı.

Gelen içecekleri içerken oteldeki adam Azad'a.

“Nasıl dünden beri rahat ettiniz mi” diye sordu. “ Bu otel bu şehirdeki en iyi yerdir, yatakları temizdir, yemekleri iyidir, önemli insanları hep burada ağırlarız.”

Azad iyi der gibi başını salladı ve kim bunlar diye, yan masada kahkaha atanlara baktı. Seslerinden rahatsız olmuştu.

Ashında esas rahatsız olduğu konu son yıllarda Azad gittiği her yerde el pençe karşılanıyordu. Buna iyice alışmıştı ama burada öyle değildi, Artık kimse onu takmıyordu.

Yan masada oturanlar iyice seslerini yükseltmişti, kahkaha üstüne kahkaha atıyorlardı. Yanında oturan adam Azad'ın rahatsız olduğunu, sinirlendiğini anlamıştı, kulağına doğru eğilip, “bunlar özel timci” dedi, “ama it oğlu itler aynı zamanda ibne.”

Azad sinirli bir şekilde:

“Ne biçim konuşuyorsun.”

“Doğru diyorum abi, bende önce senin gibi sinirlendim. Ama bir gece otelde çalışan bir adamımız onları gizlice izlemiş, bir yatakta cırlı çıplak sevişiyorlarmış. Gelip bize anlattı. Bende önce adamı öldürecektim, ‘ulan orosbu çocuğu utanmıyormusun, dev-

letin adamına dil uzatmaya‘ dedim, tokadı yapıştırdım, çalışan elimi ayağımı öptü.

Abi doğru söylüyorum inanmazsınız bu akşama gelip bakın. Bende yedek anahtar var.

Ayrıca odaya da girmek istemiyorsan, öteki odanın hava boşluğundanda seyrediliyor diyince içime bir kurt düştü.

Tamam dedim. Bu akşama geleceğim ve bakacağım öyle birşey olmazsa seni bu sefer ben öldürürüm. Dediğimi yaptım.. Gece yarısı gizlice odalarına girdim, girerken yatak odalarından acaip sesler geliyordu. Yaptıklarını görünce gözlerime inanamadım. Şu karşıda masanın sağında oturan besili ayı çıplak bir şekilde yere uzanmış. O kel kafalı bıyıklı olanıda üzerinde. O sarışın ayı,” öp kocacığım öp “ diyip duruyor,

ulan tepem attı, kan beynime sıçradı, bana sanki devlete tecavüz ediliyormuş gibi geldi. Miğdem bulandı, anam avradım olsun, nefesim kesildi, silahı çektim, tam vuracaktım ki, çalışan işçi abi, ‘ yapma abi başını belaya sokma, galiba bunların ibne olduklarını biliyorlar sonra başın ağıracak‘ dedi.

Vaz geçip dışarı çıktım, o günden sonra bunların olduğu yerde oturmuyorum, kalıplarına baksan adam bellersin, it soyları, baksana nasıl bakıyorlar birbirlerie, dersin leylayla mecnun bunlar yakında evlenirlerde. Allahtan bizim gibileri varda işi kurtarıyoruz.”

Azad duyduklarına inanamamıştı.

” Nasıl olur özel timde ibnelerde mi var?”

Oteldeki adam: “ Aman abi her yerde var, kimin ne olduğu belli değil?”

Azad biraz gergin birazda sinirli,

“Bizim ne olduğumuz belli.”

Adam pot kırdığını anlamıştı “tabi abi senin için demiyorum”.

Birden restorantın kapısında üç adam belirmişti.

“İşte abi senin ekip geliyor”, adam ayağa kalkıp gelenlere eliyle buradayız gibi işaret

verdi.

Azad da ayağa kalkmıştı, gelenlere kendini tanıttı, oteldeki adam onları başbaşa bıraktı. Kısa bir süre kendi aralarında sohbet ettiler. Sonra kalktılar Azad kendine uzatılan zarfı cebine koyarak yavaş adımlarla masadan kalktı. Yeni işi almıştı.

SERHAT Genç avukatın yardımıyla tüm yasal işlemleri bitirmiş, yeni kimliğini almış, üç aydırda okula başlamıştı.

Artık kalacak bir yeri gittiği bir okulu, akşamlarında iki saatlik bir temizlik işi vardı. Boş zamanlarında onu ilk karşılayan ona yardımcı olan hevale gidiyordu. Akraba gibi olmuşlardı, evin kadını, onu gerillada öldürülen kardeşinin yerine koymuştu, çok seviyordu Serhatı. Serhat’ ta saygıda bir kusur etmiyordu. Ayrıca Serhat genç avukatlarda iyi arkadaş olmuşdu. Serhat birde devlettende aylık maaş alıyordu, Masraflarını çıkartıyor paranın geri kalanımda biriktiriyordu. Belki birgün annesine gönderme fırsatı bulabilir onlara bir katkı sağlayabilirim diye düşünüyordu Yavaş yavaş şehride tanıyordu. İlk zamanlar kaybolma korkusu biraz olsun geçmişti. Trenlere bilet almayı, yol sormayı öğrenmişti. Almanca birkaç kelime biliyordu. Aslında okuldaki dil öğretmeni: “Sen çok erken öğrenirsin yaşın çok genç” diyordu. Okulda arkadaşları da vardı, kendinden birkaç yaş daha küçük bir Kürt genciyle birlikte sınıfta aynı sırada oturuyordu, gerçi çocuk biraz tuaftı, akli bir karış havalarda bir an önce para kazanmak istiyor, sürekli ailesinin ondan telefon açıp para istediklerini anla-

tıyordu. Bir seferinde, “sen daha çocuksun nereden para kazana-caksın” dediğimde,

“Mal satacağım” dedi,

Serhat şaşırmıştı,

“delimisin yakalanıp gönderilirsin” dedi,

“çocuk birşey olmaz hep benim gibiler yapıyor, hem çocuk olunca daha az ceza yiyorsun” demişti.

Serhat şaşkın bir şekilde çocuk başka birşey bilmiyor ama ka-nunları, işine gelenleri öğrenmiş diye Genç avukata anlatıyordu.

Genç avukat Serhat’a Avrupada dönen dolapları, gençlerin içine düşürüldükler tuzakları anlattı. Serhat Genç avukatı can kulağıyla dinliyor, “aramızda fazla bir yaş yok ama çok şey bili-yor” diye iç geçiriyordu. Gerçi avrupada öğrendiklerine şaşırmı-yordu, asıl şaşırdığı kendi ülkesiyle, geldiği yerle ilgili bildikleriy-di, oysa Almanya’da doğup büyümüştü, buradaki yaşlıları gibi değildi. Sakın biriydi, yaşından daha olgun davranıyordu. Bir ar-kadaştan çok öğretmen gibi davranıyordu. Annesine hayrandı, zaman zaman onunla ilgili örnekler veriyordu. Eğer herhangi bir olayı çözemiyorsam anneme sorarım diyordu. Ben annesini tanı-madım, ama Genç avukatın anlatıklarına bakılırsa arkadaş gibiy-diler ona saygı ve sevgisi sonsuzdu.

Birden Serhat:

“Benimde annem seninki gibi” dedi.

Genç avukat heyecanlanmıştı. Serhat ilk defa annesinden bahsediyordu, ailesi ile ilgili şimdiye kadar hiç konuşmamıştı. Genç avukat:

“Tahmin ediyorum annelerin yerini hiçbirşey dolduramaz, senin durumunu anlıyorum, inanıyorum onu çok özleyorsundur, ama telefonla sesini duyunca biraz olsun hasretin gidiyordur.”

Serhat avukatın yüzüne üzüntülü bir şekilde baktı,

“ben geleli hiç annemle konuşmadım.”

Genç avukat:

“Niye anneni aramıyorsun, sen delimisin, kadın seni çok merak ediyordur. Inanamıyorum sen geleli anneni nasıl aramazsın.”

Serhat: “ Bilmiyorum, ona bir kötülük gelsin istemiyorum, yurt dışına çıktığımı öğrenirlerse onlara kötülük edebilirler, korkuyorum.”

Genç avukat Serhat’a sinirlenmişti, bir an kendini onun yerine koydu. “ Ben böyle birşeyi anneme yapmazdım” dedi. Annesinin ne kadar üzüldüğünü tahmin edebiliyordu,

“Hemen Serhat yarın anneni ara. Ona hiç birşey yapamazlar. Herkes Avrupaya çıkıyor. Burada bir sürü ilticacı var. Merak etme devlet sesini çıkartmıyor. Yeter ki sizden kurtulsun, buraya gelenlerin çoğu ekonomik nedenlerle geliyor. Çoğu ekmek derdinde, aslında Alman devletide biliyor. Ama daha çokta iltica pasaportunu onlar alıyorlar. Gerçekten politik olanlarıda yıllarca süründürüyorlar. Politik kişilerin bu devletin başına bela olacağını düşünüyorlar. Yani kısacası, senden benden bizim ülkemizde ne olduğunu daha iyi biliyorlar. Hemen vakit kaybetmeden annenleri arıyorsun. Hay allah ben daha önce sana niye sormadımki? , Ara sıra düşünüyordum ama sen hiç bahsetmeyince üzülüp konuşmak istemediğini düşünüyordum.

Peki annene ulaşacak telefonun varmı?”

Serhat: “Yok annemin telefonu yoktu. Ama bize yardım eden babamın asker arkadaşının telefonu var. Hep o telefonu yanımda taşıyorum.”

“İyi o zaman yarın arar durumu anlatırsın. Annene haber verirler, inşallah kadın aklını kaçırmamıştır. Ninem hasta diyorsun hiç merak etmedin mi, baban hapiste. İnsan bir arar sorar.”

Genç avukat Serhat’a sinir olmuştu,

“Hadi telefon kulubesine gidiyoruz yarını bekleyemem, sana bırakırsam bu iş uzar. Numarayı çıkar birlikte arayalım” dedi.

Serhat cebinden cüzdanı çıkardı, cüzdanın iç tarafına koyduğu kağıt parçasını Genç avukata uzattı. Avukat tuşlara basmaya başladı. Serhat heyecandan ayakta duramıyordu, hem seviniyor hemde kötü birşeyler duyacak diye korkuyordu. Korkudan kulaklarını tuttu duymak istemiyor gibiydi. Genç avukat bir eliyle onu yakaladı,

“Gel telefonun zili çalıyor” dedi,

Serhat titreyerek telefonun ahizesini kulağına getirdi. Karşından:

“alo” sesi geliyordu.

Serhat biran oradan kaçmak konuşmamak, alo diyen sesi duymak istemediğini anladı. Ama genç

avukattan utandı.

Genç avukat: “Hadi konuş kendini tanıt” dedi,

Serhat yüksek sesle ben “Serhat” ,dedi.

Babasının asker arkadaşı Serhat’ ı tanımamıştı. Serhat tedirgin olmaya başlamıştı ama devam etti, “ amca hani bize yardım etmiştin İstanbul’ a geldiğimizde. Bize ev tutmuştun, sizin asker arkadaşınızın, Şirnaklı Ahmet’ in oğlu.”

Serhat daha açık konuşmaya korkuyordu.

Adam sonunda anlamıştı birden bağırmaya başladı;

“yahu oğlum sen yaşıyormusun, biz seni göz altında kayboldun diye biliyoruz. Zavallı annen neler çekti. Hala gözyaşları dinmiş değil. Madem yaşıyordun, niye aramıyorsun. şimdi neredesin, niye eve gelmiyorsun? Kadın tek başına bir çocukla kaldı, neler çekti. Önceleri tüm mahalleli yardım ettik. Şu aralar durumu fena değil geçenlerde nineni kaybettik. Ninen hep köye gitmek is-

tiyordu. Ama zavallıyı burada gömdük. köye yasak yüzünden götüremedik. Tüm işleri ben yaptım Gerçi muhtarında çok yardımı oldu. Defin işlemini o yaptırdı. i.”

Serhat'ın ayaklarının bağı çözülmüştü, başından aşağıya sanki kaynar su dökülmüş gibiydi, ninesinin öldüğüne inanamıyordu, daha doğrusu inanmak istemiyordu.

“Peki annemler nasıl?”

“Onları merak etme iyiler. Annen çalışıyor. Kardeşinde hem okula gidip hem kasapda çalışıyor. Durumları, sağlıkları iyidir. Sen neredesin, ne zaman geleceksin?” Serhat toparlanmaya çalıştı, kelimeler boğazına düğümleniyordu.

“Amca ben çok uzaktayım gelemem, yurt dışındayım uzun hikaye, telefonda olmaz. Başıma gelenleri daha sonra anlatırım. Yarın bu saatlerde ben yine ararım sen annemi çağırabilirmisin?”

“Tabi oğlum, ben hastayım ama bizim hanım gidip söyler, kardeşinle gelir. Oh allahım inanamıyorum, zavallı kadın duyunca inanamayacak, ninede üzülmeye zavallı kadın öldü kurtuldu, zaten yaşamakta istemiyordu, geldi geleli köyü sayıklıyordu, birde seni sorup durdu. Asıl senin yokluğunu kaldıramadı, sana birde sevindirici haberim var. Herhalde yakında baban cezaevinden çıkıyor, dernekte söylüyorlarmış ayrıca annende

Serhat duyduklarına inanamıyordu. Babasının hapisten çıkacağına çok sevinmişti ama ninesinin ölümünü kabullenemiyordu.

“Peki amca çok sağol bugünlük bu kadar. Ben yarın tekrar ararım, annemi haberdar etmeyi sakın unutmayın kardeşimde gelsin olur mu.”

Serhat telefonu kapattığında ayakta duracak hali kalmamıştı. Birden kendini yere bıraktı. Ağlamaya başladı.

Genç avukatda Serhatın yanına çöktü. hiç konuşmadan uzun süre Serhat'ın ağlamasını sessizce izledi. Daha sonra,

“Kalk Serhat artık geç oldu. Kendini toparlayıp güçlü olmalısın” Hadi istersen bize gidelim dedi.

Serhat “ yok yok ben iyiyim eve gideceğim merak etme kendimi toparlarım, buradan ayrılalım yarın tekrar telefonda sonra görüşürüz” dedi.

Genç avukat ısrar etmemiştir Serhattın yalnız kalmasını anlayışla karşıladı,

“hadi o zaman yarın görüşürüz. Sen güçlü bir gençsin, neler atlattın bunuda atlatacağın, ninene bende çok üzıldüm, ölenle ölünmüyor. Yapabileceğimiz hiç bir şey yok.”

Serhat:

“Sen merak etme işte biraz duygulandım atlatırım, biliyorum buda geçer.”

Genç avukat:

“Geçer geçer” diyip uzaklaştı.

Serhat yavaş adımlarla otobüs durağına doğru yürümeye başladı. Durağa geldiğinde saate baktı. Gece otobüsü bir dakika sonra orada olacaktı. Cebinden biletini çıkardı, çok geçmeden otobüs geldi. Herkes ön kapıdan biletini gösterip biniyordu. O da öyle yaptı, Geçip pencerenin kenarına oturdu.

Otobüste fazla insan yoktu. Yan koltuk boştu, elindeki çantayı koltuğun üzerine koydu. Kafasını camdan dışarı çevirdi ve otobüs hareket etti.

Serhat birden ninesinin yüzünü camda görür gibi oldu. Yüzü gözlerinin önündeydi, biran gözlerini kapattı. Ninesinin sıcaklığını hissediyordu. İçinde derin bir acı oluştu, ninesini bir daha hiç göremeyecekti. “ Böyle birşey olamaz” dedi.

Bu düşünceye alışmak zordu, “imkansız” diye düşündü “ ne demek nineni kaybettik.”

Acaba daha neleri kaybedecekti, yaşam çok zordu, sevdiklerinin hiçbiri artık yanında yoktu.

Bütün bu yaşadıklarına inanmak istemiyordu. Şimdi durumu iyiydi düşünemediği hayal edemediği şeylere kavuşmuştu.

Ama eskiden sahip olduğu herşeyide kaybetmişti.

Özellikle ninesini çok özlemişti. Sanki küçükken kucacağında oturduğundaki sıcaklığı hissediyordu. Onu bir daha göremiyecekti. Bu duyguya alışmak zordu. Düşünmeye başladı. Yaşam çok zordu. Sevdiklerinin hiçbiri artık yanında yoktu. Bu duruma ne kadar dayanırdı, oda bilmiyordu. Zaten yaşadıklarınada inanmak istemiyordu, sonu ne olacaktı onuda bilmiyordu.

Artık o eskisi gibi değildi. Birden şoförün sesiyle irkildi, son durağa gelmişti. inmesi gerekiyordu. Alman şoför:

“Uyudun sandım” diye takıldı, iyi geceler diyip aşağıya indi,

Serhat sessiz, insiz sokakta yürümeye başladı. Etrafta cit yoktu. Herşey o kadar muntazamdı ki insanın aklı almıyordu. Nasıl becermişlerdi, şehirleri, köyleri, caddeleri, insanın inanası gelmiyordu. Herşey bir tablo gibiydi. Demek ki insanoğlu istese bu kadar güzelini ve düzenlisini kurabiliyordu. Yada kendi ülkesinde yapılanlar gibi yok edici olabiliyordu, diye iç geçirdi. Burada birşeyler eksikti, içini büken onu hüzünlendiren, hasretle beklenen birşey. Görmek isteği birşeyler vardı. Elini uzattığında tutabileceği dokunduğunda sıcaklığını hissedeceği koparıp koklayabileceği, korktuğunda üzüldüğünde sığınabileceği birşeyler yoktu. Sessiz ve inci gibi dizilen bu evler onu korkutuyordu. Hiçbiri tanıımıyordu, içlerinde kimler yaşıyor bilmiyordu. Mutluluklarını acılarını sevinçlerini hiç göremiyordu. Onlar için bir yabancıydı. Ve bu zaman geçse de değişmiyordu.

Oysa kendi yaşadığı köyde öyle değildi. Herkesi tanırdı. Yaşamlarını bilirdi, hatta bakışlarından konuşmalarından ne durumda olduklarını anlıyabiliyor, mutluluklarını sevinçlerini acı-

larını, korkularını mutsuzluklarını umutlarını paylaşabilirdi. Artık şimdi o durum yoktu. Kime gidip ben ninemi kaybettim diyecekti, söyleyemezdi, söylese de kimse ninesini tanımıyordu.

Kısa bir üzüntü belirtecekler sonra kendi yaşamlarına geri döneceklerdi.

Onlarda haklıydı. birden yanan araba fari gözünü kamaştır-mıştı, etraf karanlıktı, sokağında sonuna gelmişti. Kaldığı ev kar-sısındaıydı. Cebinden evin anahtarlarını çıkarttı. Kapıyı açtı, ses-sizce koridordan geçti. Ses yapıp diğer kiracıları rahatsız etmek istemiyordu. Kaldığı odanın kapısına gelince yavaşca anahtarı deliğe sokup çevirdi kapı açıldı, içeriye girdi elindeki çantayı kol-tuğun üzerine fırlatıp attı. Doğruca yatak odasına geçti, ışıkla-rı bile yakmamıştı, kendini yatağın üzerine attı, elleriyle yorgani ağzına getirip bastırdı, var gücüyle ağlamaya başladı.

AZAD artık kendi bölgesinde olmanın rahatlığıyla tekrar eski gücüne kavuşmuştu. Sıra efendilerinin gözünde kaybettiği pres-tijini geri almaya gelmişti. Bunun için iyi çalışmalı, iyi iş çıkar-malıydı.

Toplantı erken bitmişti, adamlar otelden ayrıldıktan sonra çoktan plan yapmaya başlamıştı. Buralarda herkesi iyi tanır-dı, kimin ne olduğunu iyi bilirdi, bu sefer yapacağı eylem çok ses ge-tirmeliydi. Bir taşla iki kuş vurmalydı,

“Bu bir taşla iki kuş vurma” galiba bizlere mahsus bir olay, bu cümle, imkansızın imkana dönüşünümü, yoksa hayvan sev-gisinin derecesini mi anlatıyor bilmem? Yada kuşların onu vu-ranı kırmayıp siz birimize attınız, bizde düşündük kendimizi sizin için feda ediyoruz, ayrıca da ikinci taşı ziyan etmeyin. Bu ülkenin taşları çok kıymetlidir ? özellikle çakıl taşları önem-li mi.?

Mesela devletinden bir çakıl taş ı vermeyenler, çoktan ucuz iş gücünü satarak vatandaşlarının büyük bir bölümünü el kaplarına vermişler. Ülkeyi her bakımdan dışa bağımlı hale getirmişler.

Ama onlar için bunlar önemli değil önemli olan çakıl taşları. Neyse bende bu çakıl taşlarına taktım.

Birgün başıma bir taş düşecek altında kalacağım, gerçi kesin yalnız olmam “bir taşla iki baş” kıracaklar çok çıkar vay kitabı okuyaların başına.

Azad etrafı gezip dolaşmak üzere otelden ayrıldı. Dışarı çıktığında dondurucu bir soğuk vardı, epey zamandır da sokakta yayan yürümüyordu, jiple gezmeye alışmıştı. Aslında efendileri taksi tutup gezince parasını ödüyordu, ama Jipi olmayınca Azad arabaya da binmek istemiyordu. Bu duruma alışması biraz zor olacaktı, gerçi anası onu jipde peydahlamamıştı.

Ama lükse kısa zamanda alışmıştı. Kaybedince kabullenilmesi uzun sürüyordu. Hele o forsu kullanmanın getirdiği zevk. Karşısındakilerin onun önünde diz çökmesi. El etek öpmeleri işte o an adrialinin doruk noktasıydı. Onları kaybetmek Azad’ın çok zoruna gidiyordu. Azad içinden tekrar hepsini geri getireceğim. O iki istihbarat çiyada gösterceğim günlerini diye yemin ediyordu.

Azad öyle hınçla ve öfkeyle yürüyordu ki uğrayacağı kahveyi bile geçmişti. Biran yolun sonuna geldiğini anladı. Geri dönüp kahveye girdi. İçerisi insan doluydu, soğuktan korunmak için herkes kahveye doluşmuştu. Kahvede gürültülü bir müzik çalıyordu.

Egeli türkücü Özay Gönlüm söylüyordu. İçinden tempo tuttu. Bu müziğede hiç alışamamıştı. Tipini değiştirip estetik yapın-

ca otomatikman beyninin müzik bölümünde değişeceğini sanmıştı, ama olmuyordu. Nasıl değiştirdiği tipi üzerinde tutmamışsa, Özay Gönlüm' lü parçalarda müzik ruhunda tutmamıştı. Bütün insanlar sahtekarlığını anlayacak diye ödü kopuyordu. Selam verip köşedeki masaya oturdu. Kahvedekilerin hepsi sanki anlaşılmış gibi kafalarını ona doğru çevirdi. Yeni gelen birini karşılama töreni gibiydi, tedirgin oldu tipinin yeni imajının garipliğini anladı, İstanbul' lu tipi buradakiler belliki yutmamıştı.

Çay dağıtan çocuk yanma geldi.

“Buyur abi çay” dedi.

Azad çayı aldı, yudumlamaya başladı. Heyecandan ve korkudan çayı yutamıyordu. hakkında Kürtçe konuşulanları anlamıştı. İçlerinden biri hepsini uyarmıştı,

“Bunların çoğu Kürtçe bilir, bunları özel seçiyorlar dikkatli olun” dedi.

Azad yavaşca çay bardağını masanın üzerine bıraktı. Tabakların içine çay parasını indirdi. Hızla kahveden çıkıp kendini sokağa attı.

Koşarak yolun sonuna kadar indi, içindeki his, “tamam takip eden yok” der gibiydi. Durdu kalabalığın içine karıştı şehrin merkezine doğru ilerledi. Bir taraftan da kuaför salonu arıyordu, tipini değiştirmeliydi. Önce sarı saçlarıyla işe başlamalıydı. Gerisi kolaydı. Epey aradıktan sonra içine sinen bir kuaför salonu buldu ve içeri daldı. Kuaför salonu dar bir sokaktaydı burayı özellikle seçmişti, kalabalıktan çekiniyordu.

Azad bu yöreden gideli dükkanlar epey değişmişti, yeni yerler açılmış eski dükkanların çoğu kapanmıştı. Ama değişmeyen şeylerde vardı, kuaför salonunun arka caddesindeki hastahane hala duruyordu, sokağa girerken göz ucuyla bakmıştı. Bir an aklına karısı geldi. İkinci çocuğunu orada doğurmuştu. Köyün ebesi ikinci doğumunda karısını hastahaneye göndertmişti. Bebek

ters geliyormuş, Azad kahveden apar topar annesi tarafından çağırılmış,

“Karı doğum yapıyor, durumu iyi değil onu hastaneye götürmen gerekiyor” demişti.

Azad sinirle kahveden gelmek zorunda kalmış olduğu için annesiyle de birbirine girmişti.

Annesi:

“Sen ne biçim insansın hiç birşey senin umrunda değil, her şeyi benim üzerime yıkmışsınız ben bu kadar yükün altından kalamam.”

Azad söylene söylene gelmiş karısını alıp hastaneye götürmüştü.

Acaba şimdi karısı neredeydi? Çocukları büyümüşmüydü? Annesi nasıl yapıyordu, uzun yıllardır hiçbirinden haber almıyordu. Biran düşündükçe rahatsız olduğunu hissetti. Onları çoktan unutmuştu, ama bu binalar, keşke hepsini yıksaydılar.

Birde hafızamdan geçmişim silinseydi, ama bu mümkün değil, boşver diyip kuaför salonunun kapısını iterek içeriye girdi, selam verdi. Kuaför oturduğu yerden hızla kalktı, anlaşılan müşterisi yerli değildi:

“Buyrun efendim bir emriniz mi var? dedi.

Azad rahatlamıştı, bu kahvedikiler gibi değildi, Hemen söze başladı,

” önce saçlarımı kestirmek sonrada siyaha boyatmak istiyorum.”

“Abi biz erkek kuaförüyüz boya yapmıyoruz. Ama önce keselim sonra senin için bir kuaför arkadaşımız var onu çağırıp boyattırabiliriz.”

Azad: “Tamam” diyip koltuğa oturdu, arkasına yaslandı. Berber elindeki makası saçlarında kaydırırken yere doğru düşen sarı

saç parçalarına baktı. Azad İstanbul'lu sarışın Türk imajını yavaş yavaş kaybediyordu. Sinirlendi, hızla yerinden kalktı.

Berber neye uğradığını anlayamıştı,

“ne oluyor, derinizi mi yanlışlıkla kestim abi” dedi.

Azad hiç konuşmadan tekrar gelip yerine oturdu,

“birşey yok siz devam edin” dedi, “ saçıma süreceğiniz boya da kahverengi olsun, siyah istemiyorum” dedi.

Berber:

“Peki abi, emrin olur.”

Berber biraz ağır ama işini iyi yapan birisiydi. Özen ve itinayla saç kesimini tamamladı. Ama hiç konuşmuyordu. Saçlarını keserken içinden olsa olsa bu özel timci, yada istihbarattan biridir diye düşünüyordu ve sorulmadanda birşey konuşmak istemiyordu.

Azad ayağa kalktı aynanın önüne geçti, uzun uzun kendine baktı. Sanki aynada gördüğü yüzü tanımıyor gibiydi.

Berber dayanamadı,

“hoşuna gitti mi abi?” dedi.

Azad berbere dönüp gülümsedi, evet der gibi başını salladı, berber cesaretlenmişti.

“Yok, yok abi güzel oldu, hem saçınız maşallah gür, hem kısa saçda size yakıştı

” dedi.

Azad elini cebine sokarken,

“borcumuz ne” diye sordu?

Berber:

“Abi acelesi yok akşama doğru tekrar boya yapmaya geleceksiniz hepsini birlikte ödersiniz” diye söyledi.

Azad:

“O ayrı bu ayrı siz parayı söyleyin.”

Berber ezile büzüle,

“size on kağıda olur” dedi.

Azad cüzdandan çıkartıp yirmi kağıdı masanın üzerine bıraktı.

“Üstü kalsın” dedi.

Berber:

“Abi bu çok” dediysede, Azad dinlemek istemedi, kapıdan çıkarken,

“akşam yedide burada olurum, arkadaşın geçikmesin” dedi.

Berber:

“Tamam abi emrin olur.”

Azad daha önce anlaştıkları yer olan restoranta gitti, diğerleride orada olacaktı, aslında bu bölgede kaldıkları sürece yemeği aynı yerde yiyeceklerdi, Buluşma yerleri burasıydı. içeri girdiğinde birlikte iş yapacağı grubu gelmiş pencerenin önündeki masada yerlerini almış, hatta yemeklerimide yemişlerdi. Kendi aralarında sobet ediyorlardı. Azad yanlarına gittiğinde önce Azad'ı tanıyamadılar, daha sonra saçlarını kestğini anladılar, gülüşmeye başladılar. içlerinden birisi:

“Saçlardan kurtulmuşsun, ama horoz gibi sarı boyadan kurtulamamışsın, Azad.”

“Sırayla, bu akşam o da olacak, kuaförden termin aldım. Akşama kahverengiye boyatacağım” dedi.

Masaya gelen garson konuşmayı bölmüştü.

” Abi senin bir emrin varmı” dedi.

Azad masadakilere baktı.

“Galiba siz yemişsiniz banada lahmacun salata birde ayrıran getir. Diğer arkadaşlarında çaylarını tazele.” dedi.

Garson:

“Olur” diyip

uzaklaşırken, içlerinden biri, “ Azad yemek gelene kadar konuya girelim istiyorum. Biz son zamanlarda başına gelen olayları biliyoruz. Üstlerimiz sana gerekeni yapmışlar. Onların gözünde epey prestij kaybetmişsin. Ama geçmişte bu bölgelerde iyi iş çıkarttığın için sana tekrar bir şans veriyorlar.

Tamam istemiyerek bu olayları yaşadın ama dikkat edeceksin. Bizim işlerde hata yada eksik olmaz. Duygu olmaz, kimseye güvenmiyeceksin. Kendi işini kendin göreceksin, babana bile güvenmiyeceksin, adamlarının her yaptığını takip edeceksin başlarından ayrılmayacaksın, yani kısacası kimseye göz açtırmayacaksın.

Artık iş senin, adamlarını kendin seç. Senin muhabir bu aralar buralarda çalışıyor. Gittiği yerler, ailesi hakkındaki bilgiler hepsi kağıtta yazılı. Önce oku sonra yok et, ya yalnız çalış, yada sağlam adam ayarla. Eğer güvenmiyorsan bizi ara bu yakınlarız her an gelebiliriz. Çok bir arada görülmiyelim, epey dikkat çektik, etraf ajan dolu. Hadi sana hayırlı olsun.”

Azad ayağa kalktı gidenleri yolcu etti. Avucuna bırakılan kağıdı cebine soktu, yerine oturdu bir çay daha istedi. Kuafördeki randevü saatide yaklaşıyordu, garsonu çağırdı.

“Borcumuz” dedi,

“Abi ödendi. Çayda bizim ikramımız olsun.”

Azad masadan kalktı paltosunu giyindi yola çıktı.

Dışarısı epeyce soğuktu. Akşam olmuş hava kararmıştı. Hızlı adımlarla yürümeye başladı. Hala kulağında ona söylenenler vardı. Nasıl hata yapmıştı. Hala kendide anlıyamıyordu, bir ihmal nelere mal olmuştu, artık gözünü dört açmalıydı. Yoksa bir hata daha yaparsa artık kendini yok saymalıydı. Pahalıya ödetirler diye düşündü.

Öyle derin düşüncelere dalmıştı ki berberin kapısında onu bekleyenleri görememişti,

“Abi nereye” sesiyle irkildi.

Azad:

“Göremedim dalmışım” dedi.

“Tamam abi buyur, her şeyi hazırladık. Boyayı yapacak arkadaşım geldi. Bir iki saatte boyama biter.”

Azad saç boyasını yapacak gence gülümsedi geçip paltosunu çıkarttı. Koltuğa oturdu.

Boya yapacak genç elindeki tuttuğu boya taşıyla Azad’ın yanına geldi.

“bak abi istediğin gibi kahverengi boya, ama saçların sarıya boyanmış, bu boya biraz açık durur, ama zamanla düzelir senin saç rengini alır.”

Azad:

“Bilmem, güzel olmazsa sen olacakları düşün.”

Genç kuaför:

“Yok yok abi eminim güzel olacak.”

Genç kuaför çok büyük bir itinayla boyayı Azad’ın saçlarına sürmeye başladı.

Bir taraftanda tarakla tüm boyayı saç diplerine yedirmeye çalışıyor, sarı saçların kırmızı olmaması için elinden geleni yapıyordu. Bitirince de erken kurusun diye önce naylon torbayla sardı, sonrada kafes gibi fön makinasının altına soktu.

Azad önce huysuzlanmıştı. Ama başka çare yoktu. Mecburen boyun eğmek zorunda kaldı.

Genç kuaförün, saçını boyadığı adamı gözü pek tutmamıştı. İçinden “mutlaka itin biridir” diye geçirdi. Ama bir taraftanda korkuyordu. “Bunlarla iyi geçinmek lazım, ne yapacakları belli olmaz.”

Azad da gencin kendi için hissettiklerini anlamıştı. Üstüne gitmemeye karar verdi.

Dönüp gence:

“İşini iyi yapıyorsun, burası dindar bir bölge sen kimlerin saçını boyuyorsun.”

İçinden, “ arada bir senin gibi piçler düşüyor” diye söylemek geçti ama yapmadı.

“Abi ben kadın kuaförüyüm”

Azad: “onu anladık, halktan kimler geliyor onları soruyorum.”

Genç durumu anlamış, sorguya çekildiğini hissetmişti.

“Kim gelecek abi, halkın parasımı var. Bazen düğün saçları için geliyorlar. Daha çok polis asker eşleri, bazende memur eşleri geliyor. Daha fazla saç kesimi oluyor.”

“Nasıl işler iyi mi?”

“Fena değil, buralarda fazla kuaför yok. Az olunca işte iyi oluyor.”

Genç kuaför sorulanlardan sıkılmıştı, ayağa kalktı,

“Abi yıkayalım, boyası tutmuştur” dedi.

Ayağa kalkıp saç yıkama yerine geçtiler. Kuaför itinayla Azad’ın boyalı saçlarını yıkadı.

Kurutma makinesiyle, saçlarını kurutup fönledi, birazda jöle sürdü. Azad’a dönüp,

“Abi güzel oldu istersen aynada birde sen bak” dedi.

Azad aynaya bakmaya başladı, kurutulan saçları kahverengi kahverengi parlıyordu.

Artık sarışlıktan eser kalmamıştı. Azad hızla,

“yeter bu kadar yeter iyi olmuş gidip yatacağım. Sağol” diye genci itti.

“Tamam abi tam kurusun diye yapıyorum.”

Azad yerinden kalktı. Parayı ödeyip çıktı. Biraz da bahşiş bırakmıştı.

Genç kuaför, giden Azad'ın peşinden baktı,

“İt sarışındı, artık karardı” dedi.

Azad kaldığı otele geldiğinde odasına çıkmadan önce resepsiyona uğradı.

“Beni sabah saat 9. 00 da uyandırın” diye talimat verip, odasına çıktı.

Yorulmuştu soyunup yatağa girmeyi planlarken aklına cebindeki kağıt geldi. Gidip kağıdı cebinden çıkarttı. Okumaya başladı.

Yeni avı avcunun içindeydi. Onu bu sefer kaçırmamalıydı. “Bir taşla iki kuş vurmalıydı”. Hem kaybolan prestijini efendilerinin gözünde kazanmalı, hemde intikam almalıydı. Satırları okurken hepsini beynine kazımişti. Hiçbir şeyi atlamadan eksiksiz hatırlamalıydı.

“Gerçi insan zaten bu itide kolay kolay unutmaz” dedi.

Azad'ın avı genç ve toydu. Yarın ilk defa onunla karşılaşacaktı. Yerinden kalktı. Masanın üzerinde duran kül tablasına yaklaştı, elindeki kağıdı açtı. çakmağı yaktı. Kağıdın ucunu tutuşturdu. Kağıttan çıkan alevler odanın içini aydınlattı. Koku etrafı sarmıştı. Kağıt tam bitene kadar bekledi. Gidip camı açtı, sonra kül tablasındaki küllere baktı, kül tablasını alıp lavobanın içine koydu, musluğu açtı, akan su kül tablasının içindeki külleride yok etmişti, içi rahatladı.

“İnşallah bu işten kurtulmak bu kadar kolay olur” dedi. Gidip yattı,

Sabah kapının vurulmasıyla yattığı yataktan fırlayarak kalktı Ses onu korkutmuştu. Kapının dışındaki ses,

“oda servisi, abi saat dokuzda kaldır diye not bırakmışsınız.”

Azad:

“Tamam tamam kalktım, sağ olun.”

Aceleyle giyindi koşarak resepsiyona indi. Akşam nöbet tutan gitmişti. Yeni gelen garip garip yüzüne bakıyordu. Onu tanıyamamıştı.

“Abi siz kime baktınız” dedi.

Azad: “Benim tanımadın mı? Saçımı kestim. Kahverengiye boyattım.”

“Yakışmış abi, bir emriniz varmı?”

“Anahtarları bırakıyorum, odayı temizleyip havalandırsınlar. Bana da hemen bir taksi

çağır.”

“Hemen abi emrin olur.”

Azad beş dakika beklemeden taksi gelmişti,

Resepsiyon çalışanı: “Abi taksi gelmiş sizi bekliyor.”

Azad hızla merdivenleri inip taksiye bindi,

“Mahkeme binasına çek” dedi.

Taksi şoförü:

“Tamam abi zaten uzak sayılmaz, kısa yol.”

Azad şoförle konuşmamak için elinde tuttuğu kağıdı okumaya başladı. Şoför aslında konuşmak istiyordu ama asık suratlı Azad’ tan çekindiğinden susmuştu. Söylediği adrese geldiklerinde kafasını arkada oturan Azad’a çevirdi.

“Tamam geldik beyim” dedi.

Azad arabadan inip koşarak mahkeme salonunun bulunduğu binaya girdi. Adliyenin olduğu katta kalabalığın içinde ilerlemeye başladı. Mubaşirler ellerindeki kağıtlardan sesli bir şekilde içeri girmesi gerekenleri, sırası gelenleri çağırıyorlardı.

Azad birden bekleme salonuna giren gazetecileri televizyoncuları gördü. Yana çekilip bekledi. Kendisini görüntülemelerini istemiyordu. Daha sonra da dikkat çekmemek için kalabalığın arasına doğru yürüdü.

Görüntü alınamayacak bir yerde beklemeye başladı. Bir taraftanda, mahkemeyi izlemeye gelenleri inceliyordu. Birden dikkatini yabancılar çekti. İyice onlara yaklaştı. Kendi aralarına Almanca konuşuyorlardı. Herhalde mahkemeyi izlemeye gelmişlerdi. Konuştuklarını anlamıyordu ama varlıkları canını sıkıyordu.

İçinden “işleri güçleri yok sanki”, gelip buraya bizim işimize karışıyorlar. Ne olacak suç bunlarda değil, bunları buraya bırakanlarda.”

Birden herkes mubaşirin borazan gibi çıkan sesine döndü. Mubaşir:

“Kapı açılıyor, dinleyici olarak içeri girecekler yerlerini alsın. Basın artık görüntü alamaz kameralar dışarı, sadece içeri girecekler ve yurt dışından gelen heyet kalsın, Herkes kimliğini göstererek içeri girecek, kimliklerinizi çıkartın.” Uğuldanmalar başlamıştı,

İçlerinden biri:

“Biz dışarıda gösterdik. Niye tekrar göstereceğiz bu keyfi bir uygulama” dedi.

Sanık avukatları, hep bir ağızdan bağırmaya başladı,

“kimse kimliğini göstermesin, içeri girelim. Mahkeme başlayacak” dedi.

Mubaşir başarılı olamamıştı, yana çekilip sustu. Hepsi birlikte mahkeme salonuna girdiler.

Dava PKK da yakalanan bir Alman Kadının davasıydı. Kadın Almanya’dan PKK hareketine katılmış. Daha sonrada gerilaya gitmişti. Son olarak da kuzey Irak’da bir çatışmada yakalan-

mış, Türkiye'ye iade edilmiş, mahkemeye çıkartılmak üzere direk Van'a getirilmişti.

Davaya Türk ve yabancı basının ilgisi büyüktü. Mahkeme salonunda yurt dışından gelen gerilla kadının ailesi, gazeteciler, muhabirler, hemde davayı izlemek üzeri gelen sivil toplum örgütlenmelerinden insanlar vardı. Ayrıca yerel avukat büroları ve insan hakları kuruluşları da davayı takip ediyorlardı. İzleyiciler arka kapıların açılmasıyla kendi aralarındaki konuşmalarını aniden kestiler.

Hakimler, savcı ve avukatlar mahkeme odasına girip yerlerine oturdular. Çok geçmeden, yan odalardan birinden açılan kapıdan içeriye jandarmaların nezaretinde mahkum kadın getirilip yerine oturtuldu. Daha sonra elindeki kelepçeler çözüldü.

Tutuklu kadın önce avukatlarıyla selamlaşt. Sonra başını çevirip izlemeye gelenlere bakmaya başladı. Belliki yakınlarını görmek istiyordu, yüzünde hüznün ve mapusun yorgunluğu vardı.

Mahkum kadın çok geçmeden, salondaki sıraların en önünde oturan annesini ve kardeşini görmüştü. Mavi gözleri parlamaya başladı. Ama ağlamıyordu, hafiften başını öne eğerek annesini kardeşini selamladı, yüzünde gülücükler oluşmuştu.

Annesi sessizce ağlamaya başladı. Kızının zayıf solgun yüzü elindeki kelepçeleri annenin içini sızlatmıştı. Yanında oturan oğlu, annesinin ellerini ellerinin içine aldı, Kulağına eğilip birşeyler söyledi. Herhalde anneyi uyarmıştı. Ablasının üzülmesini istemiyordu. Anne de söylenileni yapmış, başını oğlunun omuzuna dayayarak, pür dikkat kızına bakmaya başlamıştı.

Kızına bir şeyler yapmalarından çok korktuğu her halinden belli oluyordu. Ama kızının dimdik duruşu, rahatlığı, kendine olan güvenini onu şaşırtmıştı.

Mahkeme başkanı konuşmaya başlayınca tüm bakışlar ona dönmüştü. Tam o anda genç muhabir heyecan ve birazda geç kalmanın verdiği burukluğuyla kapıdan içeri girdi.

Mahkeme başkanı:

” Kapıyı kapatın. İçeri başkası alınmasın” dedi.

Genç muhabir oturanlara baktı, Azad’ın yanında boş bir yer vardı. Yanına yaklaştı.

“Burası boşmu oturabilirmiyim” dedi.

Azad:

“Evet” derken tedirgin olmuş yüreği daralmış, sesi kısılmış, yüzü kıpkırmızı olmuştu.

Ama allahtan yanına oturan genç muhabir diğer tarafa dönmüş yanındakiyle konuşmaya başlamıştı. Bu durum biraz olsun Azad’ı rahatlatmıştı. İşte avı yanı başındaydı.

Mahkeme başkanı iddinameyi okunması için ilk sözü savcıya vermişti.

Tüm salon savcının okuduğu iddianameyi dinlemeye başladı. iddianame bittikten sonra hakim sanık ve avukatlarına döndü.

Hakim:

“Sanık savunmasını almanca yapabilir” dedi.

Kadın mahkum ayağa kalktı,

kendini Kürtçe tanıtarak, Kürtçe konuşmaya başladı.

Mahkeme başkanı sinirlenmişti, müdahale etti,

“Almanca yada Türkçe konuşmazsa mahkemeyi ertelerim” dedi ve devam etti,

“Sanık Alman, ya Almanca konuşur yada bu ülkenin diliyle konuşur “ diye ekledi.

Ama sanık Kürtçe konuşmaya devam edince mahkeme başkanı.

Mahkemeye ara verdiğini sanık tarafından Kürtçe tercüman getirtirilirse öğleden sonra oturuma devam edileceğini söyledi.

Hem mahkemedekiler hemde Alman gözlemciler bozulmuşlardı.

Dışarı çıkarken kendi kendine söyleniyorlardı. Oturuma iki saat ara verilmişti, ama öğle tatili işin içine girince oturma öğleden sonraya kalmıştı.

Genç muhabir elindeki telefonla gazeteye mahkemede olanlar hakkında bilgi veriyordu.

Çok heyecanlı bir hali vardı. Azad'ın onu dinlediğinin farkında bile olamamıştı.

Genç muhabir şöyle diyordu.

“Abi kadın tutsak konuşmaya başlayınca hepimiz kürtlüğümüzden utandık. İnan benden Kürtçeyi daha iyi konuşuyordu. Hakim onu uyardı. Ama o Kürtçe konuşmaktan vazgeçmedi.

Bunun üzerine hakim oturuma ara verdi, tercüman gelecek ve öğleden sonra mahkeme devam edecek.”

Azad konuşulanları can kulağıyla dinliyor, bir bir kaydediyordu.

Genç muhabir telefonu kapattı. Biraz ileride kendi aralarında konuşan guruba bağırarak:

“Tamam beni bekleyin bende yemeğe geliyorum” dedi.

Azad giden grubu takip etmeye başladı. Girdikleri lokantanın biraz uzağında durdu.

Tüm grubun içeriye girmesini bekledi. Biraz daha oyalanırsa hepsi yerinede oturmuş olacaktı.

Hem dikkat çekmemek,, hemde farkedilmek istemiyordu. Biraz da korkuyordu.

Epey bekledi. Daha sonra yavaş yavaş lokantaya yaklaştı. Pencereden içeriye baktı.

Herkes oturmuştu. içeriye girdi. Sırtını genç muhabire dönerek oturdu. Hem yüzü görünmüyecek hemde konuşulanları dinleyebilecekti.

Çok geçmeden tutuklu kadının ailesi kapıdan göründü. Önce etrafa bakındılar.

Sonra gelip boş olan Azad'ın oturduğu masanın başında durdular:

“Boşsa oturabilirmiyiz” diye sordular. Azad: “Buyrun oturun” dedi.

Azad rahatsız olmuştu, yemeği yutamıyordu. Bir dikişte ayranı içti. Hızla kalktı, o arada diğer masadakiler ayağa kalkmış Alman aileyi kendi masalarına davet ediyorlardı. Azad bir taraftan para ödüyor, göz ucuylada masaları izliyordu. İyice sinirlenmişti. İçinden,

”vatan hainleri, siz göreceksiniz.” dedi.

Azad hızla lokantadan çıkıp mahkeme salonuna doğru yollandı, cebinden telefonu çıkarttı, numaraları çevirdi:

“Tamam abi kuş kafeste, haftaya iş tamam”

Azad telefonu kapattı, hem yürüyor hem düşünüyordu. “Eğer diğer işi adam gibi yapsaydım şimdi buralarda olmazdım. Bu işide fazla uzatmaya gelmez biran önce bitirmeliyim. Bu boktan şehire daha fazla katlanmak zorunda kalmam

Allahtan şu ana kadar tanıyan biri çıkmadı, dikkat etmeliyim.”

Azad adliye binasına girdiğinde dışarıda yağmur başlamıştı. İyi oldu şansım yaver gitti yağmura yakalanmadım. Tam zamanında gelmişim. Oturumun yapılacağı odaya doğru ilerledi. Daha on dakika vardı. Geçip banka oturdu, mubaşirde yanına yaklaştı,

“birazdan başlayacak” dedi.

Yavaş yavaş insanlar gelmeye başlamıştı. Mubaşir Azad'a dönüp,

“şunlara bak, sanki başka işleri kalmamışta kızlarını dağa gerillaya yollamışlar. Ne olacak dış mihraklar, ne geliyorsa bunların yüzünden başımıza geliyor” dedi.

Azad gülümseyerek başını salladı, konuşmak istemiyordu. Çünkü genç muhabir oturduğu bankın önündeydi.

Kapılar açılmış oturma başlamıştı. Tercüman yerini almış, mahkum kız savunmasını yapmak

İçin ayağa kalkmıştı. Mahkum kız savunmasını Kürtçe yapıyor. Tercüman mahkemeye Türkçe çeviriyordu.

Gerilla Alman Kadının heyecanlı olduğu her halinden belli oluyordu. Uzun yüzü, solgun benzi, masmavi gözleri zaman zaman masaya dayanarak konuşması, yorgun olduğunun belgesiydi.

Ama mahkum kadın inançlı ve güçlüydü. Beklenilenin tersine davranıyordu. Inatla hareketin içinde olduğunu söylüyor, sürekli konuşmalarında başkan Apoya bağlılığını tekrarlıyordu.

Savcının aksine, isteyerek bilinçli olarak harekete katıldığını. Hatta örgüttekilerin, onu “sürekli geri dön buralar sana göre değil” diyerek geri göndermek istediklerini, ama dönmediğini, dönmek içinde elinden ne gelirse yaptığını anlatıyor, mücadelesinin Kürtlerin özgürlüğüne kavuşacağı güne kadar süreceğini belirtiyordu.

Hiç kimsenin etkisi altında kalmadığını özgürce bu davayı kendi seçtiğini internasyonal duygularla girdiğini, Kürt halkının sonuna kadar yanında olacağını ve hiçbir baskının zulmün işkencenin verilecek cezanın onu korkutmadığını, hiç kötü bir şey yapmadığını, özgürlük mücadelesi verenler kadar, bu davanın bir neferi olduğunu belirtip, başkana bağlılığını yineliyerek yerine oturdu.

Mahkeme salonundaki herkes şaşırıp kalmıştı.

Kadın çok içten konuşuyordu, inanmıştı. İnançdan daha öteye yaşamına katmıştı. Belliki inandığı davadan geri adım atmayacaktı.

Mahkeme başkanı tutuklu kadına:

“Son sözlerinizmiydi?” diye sordu.

Mahkum kadın: “ Savunmamın sonuydu. Sözlerimin değil. Ben ölünceye kadar Kürt mücadelesi için konuşmaya, düşüncelerimi anlatmaya devam edeceğim” dedi.

Mahkeme hakimi oturuma bir hafta ara verileceğini, uzun süren bu davanın son celsesinin bir hafta sonra olacağını ve son kararın haftaya verileceğini söyleyerek oturumu kapattı.

Salonda bir koşuşturma başladı.

Jandarmalar koşarak mahkum kadının ellerine kelepce taktılar. Hızla onu salondan çıkartıp kimseyle konuşmasına izin vermeden uzaklaştırdılar.

Ve kapılar kapatıldı.

Azad içinde volkanlar patlasada sakin olmaya çalışıyor, sinirli görünmek istemiyordu.

Yoksa bir anda bu işinde boku çıkacaktı. Provoka olmamalıydı.

Hızla salondan çıktı. Koşarak merdivenleri indi. Telefonu eline aldı. Ekipdeki arkadaşlarını aradı.

“Çabuk buraya gelin mahkemenin önündeyim” dedi.

İstihbaratçılar:

“Merak etme beş dakika sonra oradayız.”

Azad mahkemenin arka sokağına doğru yürüdü çok geçmeden araba ve istihbaratçılar gelmişti, gelen arabaya bindi.

“Birazdan o buradan geçecek kaldığı yere buradan gidiyor, eğer yalnızsa iş tamam” dedi.

Genç muhabir yağan yağmurdan korunmak için elinde tuttuğu siyah çantasını başının üzerine koyarak, mahkemenin önünde konuştuğu grupdan ayrıldı.

Azad sabırsızlanıyordu, konuşması uzun sürmüştü. Arabada bekleyen istihbaratçılar huysuzlanmıştı. Küfrederek avlarını bekliyorlardı.

Birden önde oturan,

“tamam bu tarafa doğru geliyor” dedi.

Herkes pür dikkat gözlerini yola dikmişti.

Yağmur sağanak bir şekilde yağıyor, yolda yürüyenler yağmurdan korunmak için koşarak yürüyorlardı. . Bu arada nerden geldiğini görmedikleri küçük bir çocuk sicim gibi yağın yağmurun altında durmuş pür dikkat arabadakilere bakıyordu. Arabanın önünde oturan istihbaratçı camın arkasından onları izleyen çocuğu farketmişti. Arkaya dönüp.

“Şu yolun kenarındaki piçe bakın, olan yağmuru yedi ve durmuş bize bakıyor. Sakın olayı anlamasın.”

Arkada oturan istihbaratçı:

“Manyakmısın oğlum. O daha çocuk, nerden anlıyacak. Bak gidiyor.”

Epey bekledikten sonra sonunda beklenen olmuş, şansları yaver gitmişti. Genç muhabir yalnız geliyordu.

Azad:

“Tamam hazır olun, arabanın yanından geçerken onu içeri alalım. Yada bir dakika ben iniyorum sizde tetikte olun” dedi.

Fazla zamanları yoktu, ne yapacaklarınıda tam bilmiyorlardı.

Azad yolun kenarındaki su birikintisinin üzerinden atlayıp duvarın dibinde beklemeye başladı.

Cebinden çıkardığı kağıda bakar gibi yapıyordu. Tam genç muhabir yanına geldiğinde önüne geçti.

O arada arabada oturan istihbaratçılardan biri yolun kenarında duran arabanın kapısını açarak,

“bakarmısınız beyefendi ” dedi. Genç muhabir dönüp sesin geldiği yana baktı.

Istihbaratçı:

“Bu adrese nasıl gidebilirim?” dedi.

Genç muhabir kendisine sorulan adresi tam anlayamamıştı. İyice arabaya yaklaştı, Başını arabanın içinde oturup adres soran istihbaratçıya doğru uzattı.

Amacı kağıtta yazılan adresi okumaktı. İşte tam o anda yolun kenarında duran Azad hamle yaparak arkadan muhabiri arabanın içine doğru itekledi. Ne olduğunu anlamayan ve arkadan yapılan saldırıya görmeyen genç muhabir sendeledi, arabayla kapı arasına sıkışmıştı. Kurtulmak için çabalıyordu. Ama arkasından gelen Azad ona fırsat vermiyordu. Buna oturup adres soranda eklendi. Genç muhabiri saçlarından yakalamıştı. Başını ve saçlarını kurtarmaya çalışırken, arkasında olan Azad bir eliyle tuttuğu bıçağı sırtına sonuna kadar batırmıştı. Genç muhabir bir yanma hissetti. Acıdan sendeledi, saçları hala arabanın içinde oturan istihbaratçının elindeydi. Sendelenmesinden faydalanıp muhabiri içeri çekmiş, arkadanda Azad iterek genç muhabirin vücudunu tamamamıyla arabaya sokmuştu. Daha sonrada Azad da yanma oturmuş arabanın açık kapısını hızla kapatmıştı. Azad bir taraftanda arabayı kullanan istihbaratçıya,

“Gazla kimse görmeden buradan gidelim” diye bağıırıyordu.

Araba hareket etmişti. Artık genç muhabir iki tarafında oturanlar tarafından kapana sokulmuştu. Genç muhabir son bir hamle yaptı, Azad ’m üzerinden kapiya yöneldi kapiyı açıp kendini dışarı atmaya çalıştı. Bu onun son ümidiydi. Tam o anda önde

oturan istihbaratçı silahının kabzasını açılıp genç muhabirin ağzının üzerine indirdi.

Genç muhabir acıyla elini ağzına getirdi, kan kırılan dişleriyle birlikte avucunun içine dolmuştu.

Azad şoföre bağırarak:

“Hadi daha süratli sür, gaza bas, bir gören olacak. Bakın al-lahta bize yardım ediyor, bugün yağmur bizi kurtardı. Sokaklar da kimse yok, şehir dışına doğru git.

Bu itin kanı üzerimize akıyor, biran önce bu itten kurtulalım. Yoksa it arabada ölecek.”

Genç muhabir yediği bıçak darbesiyle iyice sersemlemişti, ağzındaki kanlar boğazına doluşmaya başlamıştı.

Zaman zaman öğürüyor zar zor nefes alıyordu. Gözleri ateş gibi yanıyor. Sanki tüm dünya dönüyordu.

Sonunda araba bir köy yolunda bir gölün kenarında durdu.

Azad ve iki istihbartçı aşağıya indi.

Arabanın içinde iki büküm olan genç muhabiri saçlarından tutup dışarı doğru çekmeye başladılar. Genç muhabir can acısıyla son kez arabanın kapısına yapıştı.

Azad belinden çıkarttığı silahı, kapiya tutan eline doğrulttu tetiğe bastı.

Genç muhabir acıyla elini bıraktı.

Diğerleri onu sürükleyerek gölün kenarına kadar getirdiler.

Sonra başına leş kargaları gibi üşüştiler. Tek tek nara atarak silahlarındaki tüm kurşunları genç muhabirin üzerine boşalttılar.

İşlerini bitirip, büyük bir kahraman edasıyla arabanın bagajından kazma küreği çıkarttılar.

Açtıkları çukura genç muhabiri sürükleyip attılar üzerine toprağı doldurdular.

Gölün kenarındaki çalılar kesip kazdıkları çukurun üzerine kapattılar.

Azad bir haftadır otel odasında kendine verilecek yeni görevi bekliyor, sadece yemek yemek ve gazete almak için dışarı çıkıyordu.

Oteldeki hiç kimseyle yüz göz olmuyor, gayet ciddi bir şekilde ilişkilerini yürütüyordu. Yaptığı bu son işle abilerinin gözüne girmiş Artık prestijini geri almıştı.

Mutlaka kısa zamanda abileri tarafından ödüllendirilecekti, Zaten bunu hakda etmişti. Torpil istemiyordu. Hakkını vermele-ri taktir etmeleri ona yeterdi.

Gerçi zaman uzadıkca canı sıkılıyor ve bu şehirde daha fazla kalmak istemiyordu.

Çok geçmeden genç muhabirin kaybolduğu haberi tüm şehre hatta tüm ülkeye yayılmıştı.” Faili meçhullere, yüzlerce kaybedilen insan arasına bir yenisi daha eklendi “diye yazıyorlardı.

Ayrıca yerel televizyonlarda olaya geniş yer veriyorlardı. Yerel televizyon genç muhabirin son mahkeme görüntüsünü veriyor, hemen mahkemeden çıktıktan sonra ortadan kaybolduğunu anlatıyorlardı.

Azad tüm haberleri dikkatle takip ediyor, acaba bir iz bıraktık mı diye meraklanıyordu.

Ama iyi iş çıkartmıştı. Hiç bir iz kalmamıştı. Gazeteleri gözden geçirip masanın üzerine bıraktı.

Yatağın üzerine oturup televizyon kumandasını eline aldı, rast gele kanallara bakmaya başladı.

Tam bir yerel kanala basmıştıki program yapımcısı genç muhabirinin ortadan kaybolmasını veriyor birazdan ailesi programımıza katılacak diyordu.

Azad yatağın üzerine oturdu ailesinin ne söyleyeceğini merak ediyordu. Annesi babası ağlayarak herkesden yardım istiyordu. insanlık namına görenlerin duyanların yardımlarını bekliyorlardı,

“ne olur bizi aşağıdaki verilen numaradan yerini bilenler arasınlar” diyorlardı.

Çocuklarının hiç düşmanının olmadığını kimseye bir kötülük yapmadığını, hatta onu tanıyan herkesin onu sevdiğini, çok saygılı bir genç olduğunu tekrarlıyorlardı. Her beş dakikada bir telefon numarası veriyorlardı.

Azad aileyi görünce birden aklıma çılgınca bir fikir geldi.

“Şunlarla biraz eğleneyim” dedi.

Katıldığı televizyon programından yorgun argın eve gelen anne ve baba çaresizliğin

acının çocuklarına sağ selim kavuşabilmenin umuduyla beklemeye başladı.

Azad iğrenç oyununa başlıyordu Kendi kendine arayı soğutmamak lazım Kalkıp

Giyindi otelden çıktı Gidip telefon kulübesinden aileyi aradı. Anne sevinçten deli

olacaktı.

“Nasıl oğlumun nerede olduğunu sen biliyormusun” dedi.

Azad pişkin bir şekilde.

“Evet biz kaçırdık. Eğer 500 bin dolar vermezseniz, oğlunuz bir daha göremezsiniz.”

Anne şaşkın, prişan ve üzgün bir şekilde:

“Oğlum ne diyorsun biz zengin değiliz, nereden bulalım o kadar parayı”

Azad:

“Orası bizi ilgilendirmez , gidin bağı bulunduğunuz örgütten alın.”

Anne:

“Oğlum biz hiçbir yere bağı değiliz. Bak sende benim oğlum sayılırsın, seninde bir annen bir ailen var.

Hepimiz müslümanız, bu yaptığınız hiç caiz değ il oğlum. İnsan olana yakışmaz, bak ne hale geldik. Babası ablaları deli olacak, aklımız başımızdan çıktı. Yataklara düştük. Size bir kötülüğümüz mü oldu, kurban olurum, gadalarımı alırım bize yardım edin.”

Azad:

“Yeter ağlamayı kes, bizi sinirlendirmeyin, ya 500 bin doları getirirsiniz yada çocuğ unuzu unutun, şimdi kapatıyorum.”

Anne:

“Ne olur yalvarırım kapatma. Oğlum nerede, bize yardım edin.”

Azad:

“Tamam işte yardım edeceğiz, polise gitmeyin, basma dururmayın vereceğ imiz adrese parayı getirin, oğlunuzu canlı alın. Hadi sana üç gün müddet. Ben aradığ ımda para hazır olsun.” Diyip telefonu kapattı.

Anne neye uğradığ ını anlayamamıştı, kulaklarına inanamıyordu,

“Allahım bu bela niye bizi buldu, nedir bu başımıza gelenler.

Ah oğlum ben sana yapma demiştim, gazetecilik senin neyi ne, sana yazdırırlar mı.

Bunlar kendi yazdıklarından bile korkuyorlar, bunlar parayla adam tutup kendi tarihlerini yazdırmışlar. Bunlar kendilerinden olanlara bile güvenmiyorlar.

Herşeye herkese kuşkuyla bakıyorlar. Sen katil değildin ki kendine güveniyordun.

Senin arkanda bu ülkeyi satanlar, eroin patronları mı var. Senin arkanda batık bankaları boşaltanlar mı var.

Senin arkanda Amerikalarda eğitim yapıp elli yıldır ülkeyi idare eden bizi iliklerimize kadar sömürenler mi var.

Senin arkanda medya patronu baban mı var. Neyine gerekti muhabirlik.

Biz şimdi nereden bulacağız o kadar parayı, allahım deli olacağım.”

Anne çıldırmış gibi sağa sola kendini atıyor,

“Olsun oğlum yaşıyor ya herhalde insanlık ölmedi eş dosta gideriz buluruz bu parayı, gerekirse onu kaçıranlara ömür boyu kul köle olurum.

Oğlumu versinler yeter. Çalışır öderiz, evde herkes çalışır, paranın pulun ne önemi var. Mühim olan oğlum yaşasın.”

Genç muhabirin hukukçu ablası oturduğu yerden ayağa kalkıp,

“Anne ne olur. Kendine gel, delirdin mi Her telefon açana inanılırmı ? Telefon kimdendi, bize ne olduğunu anlatsana.”

Anne susmuş gözlerini bir noktaya dikmiş olduğu yerde donup kalmıştı.

Evin içinde bulunanlar birbirine baktılar. Ne yapacaklarını bilmiyorlardı. Anne bir haftadır delirmişti, telefonlara kimseyi dokundurmuyor, yemiyor, içmiyor, uyumuyordu.

Herkes şoktaydı. Heran düşüp bayılacağından yada öleceğinden korkuyorlardı.

Baba bile konuşamıyordu.

Anne doğurup büyüttüğü oğlunun yok oluşunu kabullenemiyordu. Çıldırmış gibi evin içinde dolaşüyor sürekli konuşuyordu.

Kızları onu tanıyanlar şimdiye kadar hiç politik konularda konuştuğunu duymamışlardı.

Zaman zaman partiler, iktidar hakkında konuşurdu, ama eve gelenlerin önünde kocasının sözünü hiç kesmezdi.

Ama şimdi kimse kocası bile karşısında konuşamıyordu. Yavrusunu kaptıran panter gibiydi.

Azad telefonu kapattıktan sonra etrafına bakındı. Çevrede onu gören kimse yoktu. Hızla geri otele döndü. Yaptığı işten hoşlanmıştı. Başta şaka olsun diye eğlenmek için yapmıştı. Ama şimdi işi ciddiye binmişti. Bu aptallar birde para öderlerse fenamı olur diye düşündü bir “taşla iki kuş vurmuş” olurum

Gerçi Azad biraz derin düşününce tedirgin de olmuşdu Acaba bu işin altından yalnız kalkabilirim. Dedi kendi kendine Yanıma bir yardımcımı alsam ? Ama Yok yok eğer çalıştığım istihbaratçılara söylersem parayıda onlarla bölüşmek zorunda kalabilirim

Birde üst duyabilir, en iyisi tek başına yapmak. Parayı tek başına almak.

Azadın Anneyle Telefon konuşmasının üzerinden sadece bir hafta geçmişti. Azad, bırakılması için verdiği adresten çantanın içindeki paraları sayma gereği bile duymadan aldı. İş tek başına yapmayı başarmıştı. Anneden istediği parayı hiç bir zorlukla karşılaşmadan çok kısa bir sürede alacağını ummuyordu. ama olmuştu işte Artık Azada sadece otele dönüp bu şehirden ayrılmak kalmıştı. .

Azad hazırladığı bavulunu eline aldı. Yeni görev yerine gidiyordu.

Otel odasından çıktı, çağırttığı taksi otelin önünde onu bekliyordu.

Tam arabaya binecekti ki aklına anne geldi cebinden telefonu çıkarttı, annenin telefon numarasını çevirdi.

“Tamam oğlunun adresini veriyorum git oğlunu al ” dedi.

Anne sevinçten ağlamaya başladı. .

“Sağol oğlum parayı çok zor biraraya getirdik, Bize bu yapılmazdı, ama oğlum sağ olsun bize bu yeter” dedi,

Azad içinden bu salak kadına gülüyor “öyle öyle” diyordu, telefonu kapattı,

Anne koşarak salonda bekleyenlerin yanına geldi,

“Tamam adresi verdi. Buraya çok uzak değil, gölün yanındaki ağaçlığa bırakmışlar” dedi.

Baba ve yanındakiler durumu pek anlayamamışlardı.

Ama anneye soru sormayada çekiniyorlardı.

Baba:

“İyi anladın mı adres bu mu” dedi.

Anne:

“Tabiki anladım, iyice dinledim. O gölü bilmeyen mi var.

Eskiden çocukları alıp gitmezmiydik, oraları iyi bilirim.”

Anne acele ediyordu.

“Hadi , daha fazla durmayalım gidelim.”

Akrabalardan biri,

“polisi arasak mı” bir tuzak olmasın dedi.

Anne bağırarak “kimseyi aramayın ben oğlumu tehlikeye atmam. Ben onların dediklerini yaptım sıra onu kaçırarlarda.”

Anne kimseye konuşma şansı vermiyor, sevinçten yerinde duramıyordu. Kalbi deli gibi çarpıyor, “hadi acele edin yoksa kalbim duracak” diyordu.

Evde bulunan herkes yıldırım hızıyla dışarı çıktı. Hepsi heyecanlıydı. Her an yeni bir haber gelir diye bekliyorlar bir taraftanda arabaları hazırlıyorlardı. Sonunda Arabalara bindiler. Baba ve kızlar annenin bindiği arabaya binmişlerdi.

Ablaları kardeşlerini kaybetmenin acısı yanında annelerin durumundan da endişe duyuyorlardı.

Zaman zaman “ anne, bu bir tuzak olmasın, bunlar bizi aldatmasın. Bunlar katil” dediyselerde anne dinlememişti.

Hepsi bütün para eden değerli eşyalarını ve altınlarını satmışlardı. Avrupada akrabalarından acil paralar alınmıştı. Belki de herşeylerini kaybedeceklerdi. Bunu tahmin bile ediyorlardı,

Ama anneye bunu anlatmayı başaramamışlardı. Annenin tek umudu buydu. Bu umudu yok etmeye cesaret edememişlerdi. Artık yapacak birşeyde yoktu. Ne olduğunu birazdan öğreneceklerdi.

Baba son bir hamleyle,

“hanım sakin ol, bu adamlara güvenilmez, her şeye hazırlıklı olmalıyız.

Bak çocuklar mahvoldular, bir çocuğumuzun başına kötü bir olay geldi onunla

uğraşıyoruz.

Bak bu kızlara acı, ne hale geldi çocuklar.”

Anne dönüp kızlarına baktı, onları görmüyordu.

Aklında hep oğlu vardı. Her gece ondan haber beklemişti. Ondan ümüdini hiç

kesmemişti. Zaman zaman oğlum şuan nerede, ona işkence mi yapıyorlar? diye düşünüp içi yanıp kül olsada sonra düşünmekten vaz geçip, ona ölümü işkenceyi yakıştırmıyordu.

Daha yirmi üç yaşında bir genç, kimsenin namusuna dokunmamış. Hiç haram yememişti. Kimsenin kalbini bile kırmamıştı. Bütün onu tanıyanlar kaybolmasına üzülmüş “ merak etme, gelir” diye onu avutmaya çalışmış, “O iyi bir insan kim ona bir kötülük yapabilir, bu kadar vicdansız olamazlar. Sen üzülme” dememişlermiydi.

Onlara cevap vermiyordu. Onların içten ve doğru söylediğini biliyordu. Ama sadece kaçırانların niye kendilerinden para istediklerini işte Onu anlayamamıştı Onları bu şehirde herkes tanır-
dı. Zengin bir aile değillerdi, demmekki bu kaçırانlar bu şehir-
den değildi ? Yoksa niye onlardan para istesinlerdiki?

Arabalar uzun bir yolu katettikten sonra dağın eteğindeki göl kenarına gelmişlerdi.

Hava çok soğuktu. Üç gün önce yağın kar yerde buz tutmuş-
tu. Tepede güneş parlıyor ama dondurucu soğuğu etkileyemiyor-
du. Temiz ve açık bir hava vardı.

Arabadan inen anne bağıarak “Bana tarif ettikleri yer biraz daha ilerde, hani çalılıkların orda, Belediyenin yaptırdığı kulube-
nin arkasında. Oraya gidelim.”

Herkes koşar adımlarla o yöne doğru gitmeye başladı. Erkek-
ler önde koşuyorlardı. Sadece koşmayan babaydı. Ayakları onu o yöne getirmiyordu. sanki attığı adımları ona geri geri git diyordu. İlk defa içi acır bir şekilde yanmaya başladı. Onu korkutan ürkü-
ten şeyler sanki yanı başındaydı. Biran başını gökyüzüne doğru kaldırdı. Allahım yardım et diyecekti. O an şaşırdı. Oğlunun yü-
zünü gördü, ” çabuk ol baba, ben iyiyim annemi buradan al git“
diyordu.

Baba şok olmuştu, oğlunu tutmaya ona sarılmaya çalıştı. Ama oğlu aniden kaybolmuştu.

Hem sevinçden hemde oğlunun yok oluşundan olduğu yere çöktü hıçkırarak ağlamaya başladı.

Büyük kızı koşarak yanına geldi, üzerine kapandı,

“baba baba” ne oldu bari sen yapma Annem zaten çıldırmış diye yalvarıp ağlamaya

başladı. Baba çöktüğü yerden,

“kızım yavrum korkma ben iyiyim anneni durdurmalıyız” dedi.

Abla Annesinin koştugu yöne baktı. Anne sürekli yanındakilere bağıırıyor “adres burası” diyordu.

Herkes çevresine bakmaya başladı. Etrafı didik didik aradılar, görünürde hiçbirşey yoktu.

Akrabalardan biri:

“Ben dikkat ettim, buraya kaç gündür kimse gelmemiş. Biz gelmeden gelen olsaydı karda iz olurdu. Hiç ayak izi yok.”

“Geri dönün bakın bizim ayak izlerimiz nasıl çıkıyor. Onlar gelse onlarınki de belli olurdu.”

Anne itiraz etti ben hissediyorum: “Oğlum burada”

Kızı:

“Anne hadi gidelim onlar bizden para almak için kesin bir oyun yaptılar. Belkide hiçbir şeyden haberleri yok.”

Yanlarında gelen akrabaları da aynı düşüncüyü paylaşıyorlardı.

Anne:

“Yok yok oğlumu iyi tanıyorlar. En son giydiğı kazağın bile rengini biliyorlardı. Ben eminim oğlum onların elinde.”

Azad elindeki para çantası ve bavuluyla havaalanından içeri girerken saatine baktı.

Tamam şimdi verdiğim adrese gitmişlerdir, tam zamanı dedi.

Cebinden telefonunu çıkartıp bu sefer babanın cep telefonunun numarasını, yazdığı kağıttan tek tek okuyup çevirmeye başladı.

Kısık bir sesle, telefona çıkan babaya, “ oğlunu buldun mu” dedi.

Azad sırtarak devam etti,

“şuan bastığın toprağın altına bak, belkide üzerine basıyorsundur itinin.

Aman dikkat et kafasına basmayasın. Aslında ona yattığı o toprak bile fazla.”

Baba afallaşmıştı, telefonu elinden attı. Çalılıkların olduğu yere doğru koşmaya başladı.

Olanca sesiyle “oğlum burada, toprağın altında, onu öldürüp buraya gömmüşler” diye bağırıp ağlamaya başladı. Herkes donup kalmıştı.

Baba oğlunu gömdükleri toprağın üzerine çömeldi. Elleriyle toprağı kazmaya başladı.

Babanın çömeldiği yerde toprak yumuşaktı. Akrabalar bir taraftan toprağın üzerine bırakılan kuru dalları toplamaya başladılar. Hiç biri babanın yaptığı bu işe anlam veremiyordu. çok geçmeden babanın tırnaklarından kan akmaya başladı. Ellerini toprağa öyle bastırıyordu ki tırnakları kanıyordu.

Akrabaları bu duruma daha fazla dayanamadı. Babayı tutup kaldırmak istediler ama o öyle bir karşı koydu ki arkasından çekmek isteyen akrabaları, yaptığı şeyden korkmuşlardı.

Anne olanlara önce bir anlam veremedi. biraz bekledi, herkes başını ona çevirmişti.

Ablaları geri geri gitmeye başladı. Korkuyor bağırarak ağlıyorlardı. Birbirlerine sarılmış bir şekilde, “böyle birşey olamaz” diyorlardı.

“Tanrım bize yardım et, o topraktan kardeşimiz çıkmasın”. Yanlarında gelen akrabalarına,

“ne olur onları durdurun diye yalvarıyorlardı..”

Ama artık anne ve babaları çıldırmıştı onlar kimseyi duymuyor, görmüyorlardı. Akrabalar baktı

Olacak gibi değil hepsi çukurun başına geldi. Onlar da elleriyle toprağı kazmaya başladılar.

Kazılan toprak yumuşaktı, Belliki yeni kapatılmıştı. Bu durum toprağı kazıyan akrabaları daha da korkutuyordu. Hepsi içinden dua etmeye başladılar.

Kazılan toprak karla birleşince eriyip çamur oluyordu. Oluşan çamurlu toprak dışarı atılırken herkesin üstü başı batıyor, elbiseleri ıslanıyordu.

Babayla annenin kazdıkları çamurlu topraktan elleri yüzleri batmış, su içinde kalmışlardı.

Ama hiçbir şeye aldırıyor nefes dahi almadan kazıyorlardı.

Oysa akrabaları yapılanlara inanmak istemiyordu. Hepsi içinden, “Böyle birşey olamaz” diyorlardı”

Daha oğulları kaybolalı bir hafta olmuştu.

Oğulları bu toprağın altında olamaz dı. Hem insan oğlunu toprağın altında ararmıydı.

Kesin bunlar delirmişler. Akıllarını kaçırmışlar, Ama ne yaptysalar sözlerini dinletemediler toprağı kazımdan anne ve babayı vaz geçiremediler.. toprağı kazımları ne kadar sürdü bilinmiyor çünkü artık zaman durmuştu,

Birden annenin bağırmasıyla irkildiler.

Anne: “Oğlumun eli” dedi. Çöken bölümde genç muhabirin eli görünmüştü.

Birden ablaları avazları çıktığı kadar bağırarak ağlamaya başladı, akrabalarda sesli ağlıyordu.

İçlerinden biri yanındakilere dönerek:

“Barı siz yapmayın aileyi uzaklaştırın, kalan işi biz yapalım” dedi,

Anne birden çöktüğü mezarın kenarından ayağa kalktı, ağlamayı kesmişti.

Akrabalarına döndü ve

“Kızlarımı arabaya bindirin! Buradan alıp gidin” dedi. Dönüp kocasının ellerini tuttu:

“Gel oğlumuzu birlikte kaldıralım, bak çok üşümüş” dedi.

Baba kazılan çukura girdi.

Toprak iyice çökmüştü.

Elleriyle oğlunun başını kaldırarak dizlerinin üzerine koydu. Onu incitmeden yüzündeki toprağı temizlemeye başladı. Anne buz tutmuş ellerini ovuyor bir taraftan da öpüyordu.

Akrabaların sanki kanları donmuştu.

İçlerinden “ böyle birşey olamaz, buna insan olan dayanamaz” diyorlardı.

Aralarında en yaşlı olanı: ”Allah böyle bir olayı düşmanımızın başına bile vermesin.

Ama görünüyorki bu katiller bizim başımıza vermişler.

Sizin bu aileye yardımcı olmanız gerekiyor. Biraz olsun toparlanın yardım edin. Herkes yardıma başlasın.” Yaşlı adamı dinleyen akrabalar, üzüntü ve korku içinde elleri titreyerek yardım etmeye başladılar.

Genç muhabir yaklaşık bir haftadır topraktaydı. Ama havanın karlı ve soğuk oluşu onu sadece dondurmıştu. Yüzünde yada vücudunda çürüme ve şişlik oluşmamıştı.

Akrabalardan bazıları, önce baba ve anneyi mezarın başından kollarına girerek kaldırdı.. Daha sonra genç muhabiri kaldırarak mezardan çıkartıp karların üzerine yatırdılar.

Annesi:

“Dikkat edin, incitmeyin” diye bağırıyordu. Akrabalardan biri:

“Yok yok sen merak etme” dedi,

Anne yere yatırılan oğluna baktı. Yanma çöktü, gözlerine dolan toprağı elleriyle siliyordu.

Kaldırmaya çabalayan akrabasını bir eliyle itti, Eğilip oğlunun yüzünü öpmeye başladı.

Sonra oğlunun kulağına: “Bak oğlum korkma, ben artık yanıdayım” dedi,

Babada karısının yanına çöktü, oğlunun başını kollarının arasına aldı, saçlarında olan toprağı temizlemeye başladı.

Akrabaları iyice afallamıştı. Çiğerleri yanan bu insanlara nasıl yardım edeceklerini bilmiyorlardı. Görülecek katlanılacak ta-nık olunacak bir durum değildi. Ama yinede güçlü olmak gereki-yordu. yanlarına yaklaştılar:

”Hadi onu evine getirelim, burada yerde yatmasın” dediler.

Annenin babanın koluna girdiler, onları arabaya bindirdiler. Daha sonrada genç muhabirin cansız bedeninde, minibüse taşı-dılar ve eve getirdiler. Anne önden giderek kapıyı açtırtı.

Haber kısa zamanda tüm şehre yayılmıştı. Komşular, der-neklerden, partilerden insanlar, köyden akrabalar, genç muha-birin arkadaşları, evin önünde toplanmışlardı. Basın, televizyon hepsi oradaydı, güvenlik kuvvetleri en son gelmişti.

Oğulları kaybolduğu ilk gün anne baba heyecan ve korku içinde güvenlik kuvvetlerine tüm resmi makamlara başvurular yapmış. ” Ne olur oğlumuzun hayatından endişe duyuyoruz

Başına kötü birşey geldi diye korkuyoruz” bize yardım edin demişler ama kendilerine hiçbir cevap verilmemiş, yardım da edilmemişti. Hiçbir araştırma soruşturma yapılmamıştı. ama şimdi bulunduğunu haber alınca koşup gelmişlerdi..

Aileye cesedi otopsi için alacaklarını savcının bakacağını daha sonra kendilerine teslim

edileceğini bunun yasal bir sorumluluk olduğu söylendi .ama

Anne:

“Hiçbir güvenlik gücü artık bu eve giremez. Benim oğluma kimse dokunamaz. Benim oğlumu siz öldürdünüz. Hiç bir ölü yasa nedir bilmez. O artık onu yok say-dığınız yasalarıda dinlemez. Yasalarınızın gücünü ka-

tilleri yok etmek için kullanın ölümlere bakmak için değil

Anne içeri girerek evin kapılarını iyice kapattırdı. Akrabalara “bu gece oğlumuz evde kalacak kimse buraya girmesin” dedi. Buna izin vermeyin diye tembihledi

Akrabaları ve dostları söyleneni yaptılar , kimseyi eve yaklaştırmadılar.

Evin kapıları kapandıktan sonra Anne baba ve ablaları, genç muhabiri banyoda güzelce bir yıkadılar. Sonra getirip onu yatağa yatırdılar. En çok sevdiği gömleğini ve takım elbisesini üzerine giydirdiler.

Genç muhabirin yanına oturdular. Artık ağlamıyorlardı. Koşuşan annelerini dinliyorlardı.

Anne onun çocukluğunu hatta bebekliğini anlatıyordu.

Genç muhabir de en çok annesinin bebeklik yıllarını anlatmasından hoşlanırmış.

Defalarca annesine, “ Anne bir daha anlat ben nasıl bebektim” dermiş.

Anne genç muhabirin başını göğsünün üzerine bastırmış,

“bak ablası ne güzel uyuyor, elleri ne kadar soğuktu, şimdi ısındı. Bey görüyormusun, hep sen saçlarım uzatmasına kızardın. Ne güzel parlıyorlar, ne gür saçları var, sana benzemiş. Seninlede bu yaşlarda evlenmişim, o zaman senin saçlarında uzun-du. Ama bunu ona hiç söylemedim, aha şimdi söylüyorum.”

Babası uzanıp oğlunun saçlarından öptü.

“Hanım bende biliyorum, saçları güzeldir oğlumun.”

Baba oğlunu öpmeye çalışırken anne genç muhabirin yüzünü kendine çevirmeye çalıştı.

Birden ağzının içinden eline birşey düştü. Bu oğlunun kırılan dişiymiş, avucunun içine düşen dişi ablaları görmesin diye gizlice göğsüne koydu.

Bir an beş yaşındayken ilk düşen dişini hatırladı. Ne kadar ağlamıştı.

“Oğlum korkma bu dişlerin kökü yok” dediysede onu susturamamıştı.

Birden ellerini oğlunun kurşunlanan bıçaklanan ama artık kanamayan yaralarının üzerine bastırmaya başladı, kulağına eğildi:

“Korkma oğlum bak hepimiz senin yanındayız, sen bizim kucağımızdasm. Artık kanayan senin yaraların değil, ananın, babanın, ablalarının seni seven herkesin yüreği” dedi.

“Hani oğlum hep söyledin bana kızardın ya, ne kadar yumuşak kalplisin anne diye.

Her şeye üzülüyorsun ağlıyorsun diye.

Bak oğlum, artık ağlamıyorum.

Yüreğimi taş yaptılar.

Onu benden alıp parçaladılar,

Parçalarını un ufak yapıp, toprağa kattılar,

Yüreğimin parçalarını topraktan alıp,

yağmur sularıyla sürükleyip ovalara akıttılar.

Bedenimi, ruhumu, yaşama sevincimi, güzelliklerimi,

varlık nedenimi, sevgimi, var ettiğim seni

yok ettiler.

Biliyorum hiç bir şey, asla kaybettiğim seni,

parçalanan un ufak olan yüreğimi, umutlarımı hayellerimi

kaybettiklerimi var edemez.

Ama yemin ediyorum oğlum

Artık hiç kimse, hiç bir şey, bunu sana yapanlara karşı, benim bilenen kinimi, nefretimi, isyanımı lanetimi yok edemez.”

Sabah olmuş kalabalık evin önünde toplanmıştı. Komşu şehirlerden halk cenazeye geliyordu. Şehirde büyük bir cenaze töreni yapılacaktı.

Ayrıca Alman kızın son mahkemesi de bugüne rastlıyordu. Genç muhabir yaşıyaydı orada olacaktı.

Mahkeme salonunda genç muhabirin arkadaşları vardı. Davayı sonuna kadar izlemişler onun yapacağı işi bitirmişlerdi. Alman kadının mahkemesi cenaze nedeniyle çok kalabalıktı. İçeriye alınmayan yüzlerce kişi dışarıda mahkeme sonucunu bekliyordu.

Alman mahkum kadına son sözleri sorulduğunda;

“Burada geçen hafta haber yapmak için bulunan genç muhabir arkadaş kaçırıp kahbece öldürenleri lanetliyor onu saygıyla anıyor, özgürlük mücadelesine ve başkana bağlılığımı tekrarlıyorum” dedi.

Kürtçe yaptığı son konuşmadan sonra mahkeme duruşmaya bir saatlik ara veriyor. Mahkeme tekrar başlayıncada Alman kadın mahkum, 13 yıl ceza yiyordu. Mahkum olan alman kadın,

Sonuca şaşırmadığı söyleyerek, zafer işareti yaparak salondan jandarmalar tarafından çıkartılıyordu.

Artık mahkeme bitmiş çıkan kalabalık genç muhabiri sonsuza doğru yolcu etmek için cenaze törenine katılmak üzere tören alanına gitmişti.

SERHAT çalan saatin sesiyle yataktan fırladı derse geç ka-
lıyordu. Akşam ninesinin ölüm haberini almış, tüm gece yatak-
ta dönüp durmuştu. Bir türlü uyku gözüne girmemişti. Herhalde
sabaha doğru uykuya dalabilmişti.

Şimdi canı hiç okula gitmek istemiyordu. Saatin zilini kapat-
tı.

Tekrar yatağına gidip yattı.

Kalktığında nerdeyse öğle olacaktı, okulunuda asmıştı. En
iyisi Genç avukatı aramaktı.

Anlaşabildiği, duygularını paylaştığı her konuda kendine
yardım eden tek arkadaşı oydu.

Okulda dernekte arkadaşları vardı, ama Genç avukatla daha
çok ortak nokta buluyordu.

Dahası ona çok güveniyordu, şimdiye kadar her sorununu
onunla çözmüştü.

Telefon açtı. Randevu yaptılar. Akşam üzeri üniversite de
kantin de buluşacaklardı.

Üniversiteye gittiğinde Genç avukat onu kantinde bekliyor-
du.

Hiç bir zaman verdiği randevusuna geç kalmamıştı. Kurallı
biriydi. O yanını çok seviyordu,

“Kusura bakma biraz geç kaldım” dedi.

Genç avukat: “ önemli değil. Bende bu arada gazeteleri oku-
dum, çok boş zaman bulamıyorum. Bu zamanlar işimiz çok.”
Genç avukat Serhat’a

“Ne içersin, ben kendime kahve aldım, sanada alayım mı?”

“Olur bende kahve içerim.”

Genç avukat kahveyi alıp geldi:

“Ne o Serhat heyecanlımısın yarın annenle konuşacaksın.”

“Aslını ararsan dün babamın asker arkadaşıyla konuşana kadar daha çok heyecanlıydım.

Annemi kardeşimi babamı, çok özlemiştim ama dün ninemin ölümünü duyduktan sonra inan tüm dünyam yıkıldı. Bütün gece yatakta dönüp durdum. Bir ara uyumuşum. Rüyamda dedemle ninemi gördüm.

Gerçi bilmiyorum rüyamıydı, yoksa öylemi hissettim. Onları bir daha görememek beni deli ediyor. Bir türlü ölümlerini kabul edemiyorum.

Zaten rüyalarımnda hep onları köydeki evimizde. Bazen Dedemi dağda hayvanları güderken görüyorum.

Hiç ninemi şehirdeki evde görmedim, gerçi ona evde denmezdi ya.

Ninem şehri, o evi hiç sevmedi.

Evinin yıkılıp, köyden kovulmamızı dedemin ölümünü hiç kabul edemedi. Son aylar hiç keyfi yoktu, babama da küsmüştü, tüm suçu onda buluyordu,

Anneme de çok huysuzluk ediyordu, anlıyacağın o çok mutsuzdu.

Dedemden sonrada iyice yıkılıp gitmişti. Kısacası, hayata küsmüştü.

Aslında yaşamak istemiyordu, son aylarda da çok hastaydı, sağlığı iyice bozulmuştu, Öksürüp duruyordu. Para pul yoktu, yeteri kadar tedavide göremedi. Bizim kötü kaderimiz.

Ben öldüğünden çok, onu şehre kimsesizler mezarına gömmelerine üzülüyorum.

Oysa o hep köye, dedemin yanına gitmek, orada ölmek istiyordu.

Benden söz almıştı.” Yemin et “ demişti.

Ona söz verdim ama sözümü tutamadım. Bu beni kahrediyor. Şimdilik ne yapacağımı bilmiyorum. Ne kadar zor olsada ona verdiğim sözü mutlaka yerine getireceğim.

Ve onu dedemin yanına köye götüreceğim. Namusum üzerine yemin ediyorum.”

Serhat hem konuşuyor hem ağlıyordu. Bir türlü kendini tutamıyordu. Birden yanında oturan almanlara baktı.

Genç avukat:

“Önemli değil. Onları ilgilendirmez. Sen rahat davran. Ben sana dün söyledim, keşke daha önce arasaydın, belki bir yardımın olabilirdi.”

Serhat: “ Hiç sanmıyorum. Ben oradan ayrıldıktan bir hafta sonra ölmüş, belkide benim kaybolmam ölmesini kolaylaştırmıştır.”

Genç avukat Serhat’ın ninesine çok üzüldüğünü anlamıştı.

“çok hastaydı diyorsun birde yaşlılık eklenince ömrü o kadarmış. Kendini suçlu hissetme, o senin için hiç ölmeyecek. Birde öldüğünü görmedin.

Annem hep söyler “ görmezsen o senin için hep yaşarmış”, belki böylesi daha iyi.

Onu hep eski günlerdeki gibi hatırlarsın. Tek üzücü olanı tabi kendi topraklarından kendi köyünden uzakta gurbette olması, sevdiği insanlardan uzakta gömülmesi.

Annen içinde yaşam kolay değil ama kadın iyi dayanmış. Baban, sen birde üstüne ninenin ölümü kadın iyice tükenmiştir, mahvolmuştur.”

Serhat ağlamaklı bir sesle.

“Benim anam güçlüdür.”

Genç avukat:

“Belkide güçlü olmak zorunda kaldı.”

Serhat:

“Doğru diyorsun bende güçlü olmak zorundayım. Hem nime söz verdim. Onu köye getireceğime. Eninde sonunda bunu yapacağım. Ve sözümü tutatacağım.”

Genç avukat:

“Ben o ülkeyi tam bilemiyorum ninenin nakline izin verirler mi?”

Serhat:

“Ben vereceklerini sanmıyorum, ama bir yolunu bulacağım.”

Genç avukat:

“Şimdiden bunu kafana takma. Zamanı gelince bir yolunu bulursun, hadi kalkalım biraz yürür temiz hava alırız.”

Birlikte üniversiteden çıktılar tren yolunun kenarında durdular. Bir müddet sessizce gelip giden trenleri seyrettiler. Sonra nehrin kenarında yürüdüler, tekrar geri dönüp trene bindiler. İki durak sonra indiler, yolun kenarında dikilen anıtın önünde durdular

Genç avukat:

“Bu anıt yahudiler için dikilmiş” dedi.

“Geçmişte bu şehirde ikiyüzbinden fazla yahudi yaşarmış. Hitler Almanyasın da dört yıl gibi kısa bir sürede hepsini yok etmişler.”

Serhat şaşırmıştı.

“Nasıl yani tüm yahudileri mi yok ettiler?”

Genç avukat:

“Evet sadece bu şehirdekileri değil nerdeyse tüm Avrupa da-kileride yok ettiler.

çok az sayıda yahudi kaldı. Onların bir kısmı da ilerici komünist Almanlar tarafından saklandı. Ama onların sayısı çok fazla değildi. Hitler faşizmi sadece yahudileri öldürmekle kalma-

dı onların tüm mallarında aldı. Şimdi bu anıtı “ Tarih, Hitlerin ve Hitler Almanyasının Yaptıklarını Unutmasın “ diye dikmişler. Gerçi genç nesil Almanlar yavaş yavaş tarihlerini unutuyorlar ama...

Bence bu sokaklar lanetli. Bu caddeler geceleri çok soğuk ve hüzünlü.

Tüm bu gelişmişliğin altında, sanki bir uyumsuzluk var.

Sanki herşey yapay ve sahte. Canı- kanı- ruhu yok. Sadece karanlıklarda dolaşan, öldürülen insanların ruhları var.

Bak bize özgürlük veren bu sokaklar da, geçmişte yahudiler korkarak dolaştılar.

Gece yarısı, yataklarından, karga tulumba alındılar. Evlerinden, topraklarından, sürülüp kamplara kapatıldılar. Günlerce işkence görüp öldürüldüler. Sonra da yok edildiler.

Bunu yapanlar tarihin kanlı sayfalarında yer aldılar.

Gerçi onlar sadece yahudilere kıymadılar, çingeneleride aynı kırıma tabi tuttular.

Ve onca yok edilen insandan geriye, işte bu ANITLAR kaldı.

Dünyanın neresinde olursa olsun. Insanoğlu çok acımasız.

Hem öldürme. Hem yok etme, hem de yerinden yurdundan etme. Yöntemleri hep aynı. Bunu yapanlar azınlık bir grup, dünyanın Kapitalizmin Efendileri. Bunların ırkları cinsleri dinleri yok. Ama bu acıları çekenler ve yok edilenler dünyanın çoğunluğu, kimilerini savaşıarak, kimilerininide aç bırakarak yok ediyorlar.”

Serhat şaşkın ve korkuyla Anıta bakıyordu.

“Oysa bu yoldan kaç kez geçtim, ne olduğunu bilmiyordum. Böyle birşey olabileceğini düşünemezdim. Zaten Almanların tarihleri hakkında hiçbir şey de bilmiyorum.

Nereden öğrenebilirirdim ki? Kim anlatsın, zavallı dedem mi, babam mı? Onlarda okul yüzü görmemişler. Tüm ömürleri dağda bağda geçmiş. Kendi dillerini bile sadece köyde konuşabilmişler. O köyde hiç okul olmamış. Hiç Türkçe bile duymamışlar. Babam askerde öğrenmiş Türkçeyi. Okuma yazmayı. Dedem askere bile gitmemiş, okuma yazma bilmiyor. Türkçeyi televizyon çıktıktan sonra çat pat konuşuyordu. Tüm ömürlerini hayvancılık yaparak geçirmişler.”

Genç avukat:

“Merak etme Serhat, onların imkanları yoktu. Ama artık senin var istersen her şeyi öğrenebilirsin. Hem bugün herkes her şeyi biliyor, görüyor, dünya küçüldü. Gelişen teknoloji her şeyi insanın ayağına getiriyor. Ama olan olaylar dünyanın büyük bir çoğunluğunun umrunda değil, kısacası çoğunluk duyarsız. Herkes “bana dokunmayan yılan bin yaşasın” diyor.

Tabi yılanlar bin kalıyorlar, ve milyonlara zehirlerini akıtarak, yok ediyorlar.

Eğer duyarlı olsalar azınlık olan Kapitalizmin efendilerini görüp dünyada ki yok etme savaşma karşı çıkarlardı.”

Serhat:

“Bende artık daha duyarlıyım, derneğe gidiyorum, sosyal, kültürel çalışmalara katılıyorum- Almanca da ilerlettim. İyi okuyorum ama yazım biraz kötü.

Hocam merak etme onuda düzeltirsin diyor.

Derneğin kütüphanesinden epey kitap aldım yakında eğitim çalışmalarına katılmak üzere kampa gideceğim,

Biliyorum hayatımda çok şey değişti, sahip olmadığım hat-ta hayal bile edemediğim her şeyim oldu. Yeni bir kimliğim pasaportum var. Türkiye hariç dünyanın birçok yerine gidebilirim.

Sanki yeniden doğmuşum, bu kadar olanağı hayal bile edemezdim.

Ama içimde birşeyler eksik, ben buralı olamıyorum. Burada kendimi daha özgür hissediyorum. Ama köyümü - ailemi, orada sahip olduğum herşeyi özliyorum.

Burada konuşurken bile birşeyler boğazıma tıkanıyor, düğümelenip orada kalıyor.

Yürüyorum ama sanki koşamıyorum. Tutunacak bir dal arıyorum, her gece rüyalarımnda köyde ki evimizin yıkılışını görüyorum. Dedemin ağlayışını, komutanlara yalvarışını, anneme kızışını babama isyanını.

Ya şehirdeki rezilliğimizi. Göç etmek zorunda olduğumuz için günlerce annemin yatakta ağlayışını. Korkulu gözlerle gece-kondunun kapısından şehre doğru bakışını. Çevredekilerin acıyarak bizi izleyişlerini hiç unutamıyorum. Şehirdeki insanların bizi aşağılamalarını. Muhtarın tehditlerini. Babamın asker arkadaşının sakın nerden geldiğinizi, babanın tutuklu olduğunu söylemeyin, Kürt olduğunuzu gizleyin diyişini.

Ya beni kaçıranların bana yaptıklarını, benim o kadar aptalca ve safca onlara inanmamı,

Kaldıramıyorum. Suçum yoktu. Daha şehre yeni gelmiştik. Kimseyi bile doğru dürüst tanımıyorduk. Hiç kimseye bir kötülüğümüz yoktu. Nereden bilirdim varlığımızın, meğersem onları o kadar çok rahatsız ettiğini. Ama şimdi biliyorum, asıl kendime kızıyorum bunları daha önce öğrenmeliydim. Ailemi korumalıydım. Hatalarımı telafi etmem lazım. Tekrar ülkeye geri döneceğim. Oraları ailemi bırakmam. Bak yahudiler yok olmuş sadece onlardan geriye bu anıt kalmış. Evet geri gideceğim ve ninemi köye götüreceğim.”

Genç avukat:

“Bu günlerde çok duygusallaştın, bu aralar gitmezsen iyi olur. Bak okula gidiyorsun.

Yakında meslek okuluna başlayacaksın, parada kazanıyorsun, ailene maddi destekte sunabilirsin. Şu an onlara, en büyük yardımın maddi desteğin. Birde miti iti peşinde canını zor kurtardın. Bugün bir tesadüf eseri yaşıyorsun. Bence iyi düşün taşın acele karar verme.”

Serhat:

“Bunları biliyorum. Buralara gelip bu olanaklardan faydalanıp hayata katılanlar için seviniyorum. Ama buraya gelip, insanlığını unutanlar içinde üzülüyorum.

Evet şimdi yaşama hırsım daha fazla. 20 yaşıma yeni girdim. Biliyorum okula gidip yeni bir yaşama başlayabilirim, onu da başarabilirim.

Ama beni bu şehirler boğuyor. Biz gözlerimizi doğada açmışız. Dağlara sığınmışız güneşe oradan bakmışız, aydınlığı sıcaklığı oralarda yakalamışız.

Ben oralara aşığım. Özgürlüğümü orada bıraktım. Burada kafeste gibiyim. Hiç bir şeyden zevk almıyorum. Gerçi burada hayatın yaşamın başka bir anlamını öğrendim. Bunları öğreneli çok fazla bir zaman olmadı ama öğrenmek istersen oluyor yeter ki iste.

Ben hayatımda ilk çikolatayı burada yedim. İlk defa cebimde param oldu. İlk defa maaş aldım. İlk defa adıma mektup geldi. İstersem ehliyet, araba bile alabilirim.

Bunları orada hayal bile edemezdim. İstesem güzel kızlarla gezebilirim. Orada kimseyle gezemezdim. Bizim oralar tutucu yerler. Belki şimdi evlenirdim.

Ama bizim oralarda sadece birini görüp anneme babama isteyin diyebilirdim. Oysa Burada birinden hoşlanırsam kendim onunla arkadaş olup gezebilirim.

Ama istemiyorum, içimde birşeyler eksik. Aşık bile olamıyorum. Kendimi iyice okumaya verdim. Ülkemle ilgili gündemi takip ediyorum.

Her an oraları yaşıyorum. En ufak olayı bile kaçırmıyorum. Kürtleri, kendi halkımı bile burada görüyorum.

Burada hissettiklerimi orada hissedemiyordum. Şimdi neler olduğunu bize bunları niye yaptıklarını daha iyi anlıyorum. Babama hak veriyorum.

Köyden İstanbul'a zorunlu gittik, değiştik, hayatımıza yeni kurallar koyduk.

Konuşmuyor insanlardan korkuyorduk.

Hepimiz kendimize yabancılaşıyorduk. Dilimiz yaşam felsefemiz değişti. Bir daha yabancılaştık, bir daha, bir daha. Böyle giderse kayboluruz.

Ben özüme dönmek istiyorum. Tekrar sahip olduğumuz yerleri görmek istiyorum. Biliyorum burada sahip olduklarım orada olmayacak ama orada bulduklarımı burada bulamayacağım.

Artık kararları kendim için ben vereceğim. Tutsak olan bedeni özgürleştireceğim. Oradaki insanlar için. Yeni köyler boşalmasın istiyorum ve köyüme geri dönmeyi nineme verdiğim sözüme yerine getirmeyi istiyorum. Zorda olsa başarırım diye düşünüyorum."

Genç avukat:

"Henüz ninenin acısı çok yeni. Duygusal davranıyorsun. Biraz daha düşün hemen acele karar verme. Yada iltica haklarını öldürme, gitme yollarını araştır. Önce annenle bir konuş. Bak geleli uzun zaman oldu. Seni merak ediyordur. Onu ara babandan da haber alırsın. Zor durumda olduğunu biliyorum. Ailesiz, yalnız yaşamamanın ne kadar güç olduğunu tahmin ediyorum. Ama biraz daha zamana ihtiyacın var."

Serhat iyice içini boşaltmıştı. Uzun zamandır yürüdüklerinin bile farkında değildi. Gölün çevresinde epey bir dönmüşlerdi. Son anda ne kadar yorulduklarını anladılar.

Otobüs durağına doğru yürümeye başladılar.

Genç avukat:

“Bari eve otobüsle gidelim” Gelen otobüse bindiler iki durak sonra avukat Serhatla vedalaşıp otobüsten indi Serhatin daha üç durak daha gitmesi gerekiyordu..

Serhat sabah erkenden uyandı. Annesini bugün arayacaktı, üç gündür kursları aksatmıştı. Bir türlü ninesinin ölümünü kabullenememişti.

Hep hayalinde ona kavuşmayı düşlemişti. Biraz para biriktirip ona hediyeler alacaktı.

Ninesinin onu karşısında görünce nasıl davranacağını hayal ediyordu. Hep gözlerinin

önüne ilk karşılaşacağı anları getirmişti. Ama şimdi o yoktu. Ninesini artık göremeyecekti. Yataktan kalktı, üzerini giyindi. Artık zaman yaklaşıyordu. Dışarıya çıktığında etrafına bakındı. Her taraf bembeyaz olmuştu. Kışın ilk karı yağıyordu, lapa lapa yağan karın altında, uzun süre yürüdü, duygusallaşmıştı. Tekrar kendi köyünü hatırladı, kar topu oynadığı günler geldi aklıma. Eğilip avucuyla karı topladı. Top yapıp eline aldı bir müddet öylece kaldı. Parmakları üşüyünce yavaşca yere bıraktı. İçinden ne atmak ne de koşmak gelmiyordu. Öylece kaldı.

Uzunca bir zaman durunca üşümüştü, hızlandı. Telefon kulübesine girdi. Eldivenleri ıslanmıştı çıkarttı. Telefon numarasını çevirdi, heyecanlıydı. Annesiyle ilk defa konuşacaktı.

Gerçi annesine haber vermişlermiydi onuda bilmiyordu. Karşıda telefonun zili çaldıkca heyecanı iyice artıyordu, sonunda biri kaldırdı.

Ses bir kadın sesiydi:

“Alo” diyordu, ama annesinin sesine benzemiyordu. Biran duraladı sonra cevap verdi,

“Ben Serhat” dedi. “Annem geldiyse onunla konuşmak istiyorum.”

Telefondaki Kadın:

“Tamam anladım annen burada, veriyorum.”

Annesi telefonu eline aldı. Serhat, alo dedikçe, sadece annesinin ağlama sesi geliyordu.

Serhat ağlamamak için tüm gücünü topladı.

“Anne ağlama benimle konuş!”

Anne zar zor konuşmaya başladı:

“Serhat oğlum sen neredesin. Biz öldük öldük dirildik. Bunu nasıl bize yaptın, niye hiç haber vermedin. Sen Almanya’ya nasıl gittin anlayamadık.”

Serhat:

“Anne sen nasıl gittiğimi boşver ilerde görüşünce anlatırım, sen nasılsın.”

“Biz iyiyiz oğlum kardeşin, baban iyi, dün babandan mektup aldık, yakında çıkıyor. Çıkınca gelip bizi alacak buradan Mersine taşınacağız.”

Bir tanıdığı bize bahçe işi buldu, evde varmış. Kardeşin okula devam ediyor, Bende temizlik işine gidiyorum, ninen öldükten sonra komaldekilerin çok yardımı oldu. Onların sayesinde iş buldum, ayrıca mahallede kadın komitesinde çalışıyorum.”

Serhat:

“Anne ninem ölmüş...”

“Evet oğlum öğrendiğini biliyorum. Sen üzülme oralarda yalnızsın, biliyorum ninen seni çok seviyordu, zaten sen kaybolduktan sonra ninen seni rüyasında görmüş,

diyordu ki -Oğlum Serhat çok uzaklara gitmiş, orada okuyacak. Sonra gelip beni alacak, ona bir şey olmadı. O şimdi özgür değil ama sonra gelecek-

Oğlum o rüyasını anlattıktan sonra benimde içim rahatlamıştı.

Sende bilirsin ninenin hisleri çok güçlüydü.”

“Peki anne niye ninemi köye gömmediniz. “

“Oğlum köye girmemize izin vermiyorlar, mecburen buraya kimsesizler mezarlığına gömdük.

Oğlum biz çok çektik sen kurtuldun. Sakın buralara dönme.”

“Tamam anne gelmem sen bana adresini gönder. Bu günlerde buradan bir arkadaş gelecek onunla biraz para yollayacağım. Sizi ziyaret edecek.”

“Oğlum bizi merak etme, biz artık kendi ayaklarımızın üzerinde durmayı öğrendik, sen kendine iyi bak, orlarda yalnızsın.”

“Merak etme anne yalnız değilim. Burada birsürü iyi insan var, çok sevdiğim bir avukat arkadaşım var. Her sorunumda bana yardım ediyor. Sakın beni merak etme seni kardeşimi öpüyorum. Sizi yine ararım, eğer aramazsamda merak etmeyin”

“Oğlum Serhat’ım nasıl merak etmem. Fırsat bulunca ara, seni çok özledim.”

“Annem kendine iyi bak.”

Serhat telefonu kapattı ama kulaklarına inanamıyordu. Karşısında ağlayan feryat eden bir anne bekliyordu. Ama durum öyle değildi. Annesi heyecanlıydı, özlem doluydu ama zavallı değildi. O köyden gelen, başını öne eğen, susup içine gömülen sessiz kadındı.

Militan gibiydi, mahalle komitesinde kadınlarla çalışıyoruz, kendi ayaklarımız üzerinde duruyoruz, kimseye boyun eğmiyoruz demişti.

Demek ki annesi değişmişti, eskiden olsa bağırır çağırır ağıtlar yakardı.

Yoksa ben annemle konuşmadım mı hayal mı görüyorum,
Yok yok olamaz ses annemin sesiydi, yakında baban çıkacak
diyordu.

Onca acıya, onca çileye rağmen annesi dimdik ayaktaıdı.
Bunu nasıl başarmıştı,

İçinden “Oh allahım sonunda sevinçli bir haber aldım, çok
mutluyum, anne seni çok seviyorum.”

Telefon kulübesinden çıktı.

Yerdeki karları iki eliyle tarayarak aldı kartopu yaptı, atma-
ya başladı.

Peş peşe atıyordu, yanlışlıkla bir kar topu bir Alman kadının
koluna çarptı, kadın gülerek:

“Genç olsaydım, bende sana atardım” dedi.

Serhat’ ın özür dilemesine izin vermeden yoluna devam edip
gitti.

Eve geldiğinde çayı üzerine koydu, birazdan Genç avukat ge-
lir dedi. Tam etrafı toplamayı bitirmişti ki kapının zili çaldı, gidip
açtı, Genç avukat kapıdaydı.

Genç avukat:

“Hava çok soğudu kar tipiye döndü, zor geldim.”

Elindeki paketi masanın üzerine bıraktı, “Biraz börek aldım,
sıcak. işten çıkınca hemen buraya geldim, merakımdan yemek
bile yiyemedim.”

Serhat:

“İyi etmişsin çay yaptım börekle yeriz.”

Genç avukat:

“Boşver yemeği, annenle konuştun mu?”

Serhat:

“Evet konuştum anlatsam inanmazsın. Annemler çok iyiy-
miş, morali çok düzeldi. Inan hala kulaklarıma inanamıyorum.

Konuştüğüm acaba annemmiydi diyorum. Annem çok değişmiş, güçlü bir kadındı. Biliyordum, ama bu kadarını beklemiyordum. Kendimi ağıtlara hazırlamıştım. Böyle düşündüğüm için kendimden utandım. Ninemle ilgili ne söyledi biliyormusun; “Beni rüyasında görmüş, benim çok uzaklarda olduğumu hissetmiş” annemde ondan sonra. ” Bende inandım sana birşey olmadığına, hayatta olduğuna” diye söyledi. Biliyormusun bende inanıyorum ninemin hislerinin güçlü olduğuna”

Genç avukatta şaşırmıştı:

“Inan senin adına çok sevindim, annene de o yakışır, cesur kadınmış.”

Serhat ayağa kalkıp Genç avukata sarıldı,

“Sen çok sağol. Sen olmasan ben bunları başaramazdım.”

Zaman su gibi akmış Serhat Almanya’ya geleli altı yıl olmuştu. Okulu ve mesleği bitirmiş bir kompütür firmasında işe girmişti. Artık kendi evi ve arabası vardı, ailesine düzenli bir şekilde para gönderiyor, sık sık da telefon görüşmesi yapıyordu.

Kardeşi Tıp Fakültesinde okuyor, Babası annesi Mersin’de yaşıyorlardı. Babası hapisshanede gördüğü işkenceden dolayı sakat kalmıştı. Ama boş durmuyor aldığı el arabasıyla sebze satıyordu. Anneside ona yardım ediyordu. Serhat artık kendine güvenen eğitilmiş disiplinli bir genç oluvermişti. Dernekteki gençlik çalışmalarını yürütüyor, ülkeden yeni gelen Kürt gençlerine iyi bir yaşama kavuşmaları için yol gösteriyordu.

Serhat ailesinin durumunun iyi olduğuna seviniyor, ama ninesinin İstanbul da tek başına kimsesizler mezarlığında yatışını hazmedemiyordu. Aile Mersin’e taşınınca ninesinin iyice yalnız kaldığını düşünüyor, kendisini ninesine verdiği sözü tutamadığı için affetmiyordu.

Genç avukat gece yarısı çalan telefon sesiyle uyandı. Telefon acı acı çalıyordu. Korkmaya başladı. “Telefon bu saatte çalıyorsa mutlaka kötü birşeyler olmuştur” diye düşündü.

Uykulu gözlerle telefonun yanma gitti. Telefondaki ağlamaklı ses Serhat’ın sesiydi.

“Kusura bakma avukat bu gece bizim Başkanı yakalamışlar, herkes korku içinde Başkan kaybolmuş..Tüm Kürtler deli gibi derneklere evlere toplanıyor, kimse ne olduğunu bilmiyor. Hem burası için, hemde ülkedekiler için korkuyorum, ne olacağını da merak ediyorum.”

Genç avukat durumu tam anlayamamıştı:

“Tamam sen meraklanma birşey olmaz. Ben yarın derneğe gelirim. Şimdi sen telefonu kapat ben bir araştırayım.”

Genç avukat gidip televizyonu açtı. Yabancı ajanslara baktı. Hemen hemen hepsi Başkanın yakalandığı haberini veriyordu. Gidip kendine bir kahve yaptı. Artık uykusu kaçmıştı.

Olaclardan oda korkuyordu, endişelenmişti. Bir çok Kürt müvekkili vardı. Sabahın olmasını zor beklemişti. Sanki saatler durmuş. Zaman hiç geçmiyordu. Odanın içersinde bir aşağı bir yukarı gidip geliyordu. Her kanal farklı bir haber veriyordu.

Sonunda ikinci bir telefon geldi. Arayan bir müvekkiliydi. Oda merak ve korku içindeydi,

“Avukat bey, uyandığımda benim oğlan yatağında yoktu. Aradım “ baba sen merak etme ben birkaç gün eve gelmem başkan yakalanmış “ dedi. Telefonu kapattı. Şimdi arıyorum cevap vermiyor, gençtir ne yapacağı belli olmaz, daha yeni içerden çıktı. Biliyorsun şartlı bıraktılar. Yine birşeyler yapar diye korkuyorum. Size bir akıl danışayım dedim, ne yapacağımı bilmiyorum?”

Genç avukat:

“Hüso dayı merak etme birşey olmaz. Sen en iyisi derneğe git bak.

Sanırım oraya gitmiştir. Merak edip canını sıkma birşey olmaz, Hasan akıllı gençtir.”

Sonunda bir türlü ilerlemeyen saatler ilerlemiş, sabah ışıkları görünmeye başlamıştı, Genç avukat çantasını aldı, dışarı çıktı. Açık bir yer aradı, küçük bir kahve buldu, kahvaltı yapmamıştı. Bir kahve ile bir tost söyledi, tostunu yerken sürekli saate bakıyordu. Sonra telefonu çıkartıp Serhat'ı aradı.

“Serhat'a neredesin” diye sordu.

Serhat:

“Tüm Kürtler konsoloslukların önünde toplanmış. Yetkililer basın açıklaması yapıyorlar. Herkes deli gibi, sorumlular herkesi sakın olmaya çağırıyor, bizde şimdilik bekliyoruz” dedi.

Genç avukat:

“İyi bende oraya geliyorum” dedi, dönüp yoldan bir taksi çağırdı.

“konsolosluğa çek” dedi.

Tam konsolosluğa beşyüz metre kalmıştıkı yolun kapalı olduğunu gördüler, her taraf polislerle doluydu, polisin bir tanesi taksi şoförüne yaklaşıp,

“Yol kapandı” dedi.

Taksi şoförü nerden gidebiliriz diyordu ki Genç avukat:

“Tamam ben burada inebilirim, kalanı yürüyerek giderim, buyrun paranız” diyerek aşağıya indi. Etraf polislerle doluydu, Tam o anda polis arabalarının bazıları sirenlerini çalarak hareket ettiler, Belliki olaylar başlamıştı. Genç avukat konsolosluğun yanına yaklaştığında olaylar iyice artmış, herkes panik halinde, sağa sola koşuşturmayaya başlamıştı.

Genç avukat heyecanla koşan bir gence:

“Burada ne oluyor” diye sordu.

Genç: ” Bende ne olduğunu tam bilmiyorum. Herhalde polisler eylemi sona erdirmemizi istiyorlar.” Genç tam sözünü bitirmişti ki, sorumlulardan biri hoparlörden:

“Herkes derneğe dönsün” diye anons yapmaya başladı

Genç avukat konsolosluğun önünden ayrılıp tekrar taksi durağına doğru yürüdü, kar yağmaya başlamıştı, öyle bir kar yağıyordu ki önünü görmekte zorlanıyordu. Sonunda durağa geldi taksiye bindi ve adresi verdi. Büroya geri dönüyordu. Serhat’ı görememişti.

Oturduğu yerden dışarıya baktı, kar tipi halinde devam ediyor araba zar zor ilerliyordu.

Yollar kapanmak üzereydi, sanki tüm senenin karı bugün yağıyordu. Biran gözleri arabanın camına düşen karlara takıldı, sürüler halinde geliyorlardı, nefesi kesildi, karın yağışını seyretmek çok hoşuna giderdi ama bugün gitmemişi. içi sıkılıyor o da meraklanıyordu. Arabada iyicene yavaşlamıştı, şoföre,

“En iyisi bir tren istasyonunda duralım” dedi.

Şoför söyleneni yaptı, parayı alırken:

“Bu havada çalışılmaz, bende bir yolunu bulursam eve gideceğim” dedi.

Genç avukat trenin gelişini beklerken telefonu çaldı. Arayan Serhat’ tı.

“Abi biz bir parti binasındayız etrafımız sarıldı, basma açıklaması yapmak istiyorduk ama olmadı, polis yaptırmadı, bizde işgal eylemi yaptık, bize yardım edebilirmisin” dedi.

Genç avukat:

“Kuralsız birşey yapmayın, demokratik hakkınızı kullanın, diyalogla halledin! Bende geliyorum ” diyerek telefonu kapattı.

Trende gelmişti, içeri girdiğinde tüm Kürtler kompartıman-daydı, sanırım hepsi eylem yerine gidiyorlardı. Çok üzgün ve kızgın oldukları hallerinden belliydi, çoğu dokunsan ağlayacak gibydiler. Genç avukatı tanıyan birisi yanına geldi:

“Oğlum sen bilirsin bu işin sonu ne olacak, televizyona bakınca tüm dünyam yıkıldı. Koskoca Başkanı ne hale koymuşlar. Acaba ona birşey yaparlar mı, onu öldürürler mi? diye sordu.

Genç avukat yaşlı adama:

“Yok amca onu göze alamazlar tüm dünya olayı izliyor, cesaret edemezler.

Sanırım yargılanacaktır, siz merak etmeyin.” dedi.

Yaşlı adam:

“Kürde şimdiye kadar zulüm yaptılar şimdi niye mahkeme kursunlar.”

Genç avukat:

“Kurarlar, Başkam onlara veren mahkemeyide kurduracaktır, sen merak etme” dedi.

Yaşlı adam çok ikna olmamıştı. Kendi kendine söylenmeye devam etti;

“Yazıklar olsun bize bir Başkanı Avrupa’da tutamadık, onu koruyamadık.”

Tren son durağa gelmişti. Herkes koşarak indi, eylem yeri şehrin merkezine yakındı, topluca eylem yerine gidildi. Etraf polislerle sarılıydı, işgal edilen bina önemli bir parti binasıydı, polis sürekli anons yapıyor binayı boşaltmalarını istiyordu.

Halk dışarıda çoluk çocuk hiç kıpırdamadan, yağın karın altında bekliyor, içerdeki eylemcilere destek veriyordu. Sonunda polis halkın üzerine dağılmaları için polis tankerlerinden su sık-maya başladı. Karla birleşen su yağmur olup insanların üzerine

boşalıyordu. Kimse yerinden kıpırdamıyordu, herkes sırlıslıkla ıslanmıştı.

İçleri yanıyordu, gururları, onurları incinmişti. Tam o anda Berlin'den gelen bir haber iyice üzüntülerini arttırmıştı. Berlin'de eylemde direnen gençler öldürülmüştü.

Bunun üzerine halk iyice galyana geldi, acıları katlanarak büyüdü. Avrupa'nın göbeğinde güpe gündüz silahsız korumasız gençler haince öldürülmüştü.

Hepsi hep bir ağızdan slogan atıyor, ölümüne buradayız diyorlardı. Durum iyice içinden çıkılmaz bir hal almıştı. Berlinde yaşanan olayları belliki hamburg polisi de duymuştu, su tankerleri geri çekildi.

Polislerle avukatlar arasında görüşmeler başladı. Eylem akşama kadar sürdü. Sonunda anlaşma sağlandı.

Basın açıklaması yapıldı, parti binasını basanların bazıları tutuklanmıştı.

Genç avukat bir ara Serhat'ı eylem alanında görür gibi olmuştu, ama çeviri ve tercümanlıkla uğraşırken onu gözden kaybetmişti.

Tutuklananlar arasında da o yoktu. Daha sonraları Serhat'ı aradı ama telefonu da cevap vermiyordu. Bir kaç kez kaldığı yere gitti Serhat oradada yoktu. İş yerini aradı, iş yerindekiler: "İzine ayrıldı" dediler.

Genç avukat iyice meraklanmıştı.

Serhat'ın başına birşey gelmesinden korkuyordu. Ama bu karışıklıkta belki başka bir şehre gitmiştir. Sürekli eylemler yapıyor diye düşündü. En iyisi beklemektir.

Aradan altı ay geçmiş yavaş yavaş olaylar durulmuştu. Başkan yargılanmaya başlamış mahkeme tarihleri belli olmuştu.

Genç avukat işten çıkmış yorgun argın eve doğru yürürken yanında bir araba durdu.

Arabadan inen genç koşarak yanına geldi, avukat şaşırmıştı.

İlk görüşte Serhat' ı tanıyamamıştı. Kıyafeti ve saçları değişmişti. Genç avukata sarıldı.

Genç avukat:

“Bu zamana kadar neredeydin merak ettim, hiç aramadın” dedi.

Serhat gülümseyerek:

“Hadi gel arabaya bin, hem seni bırakır, hemde yolda anlatırım” dedi.

Avukat arabaya bindi. Aslında eve de çok yaklaşmışlardı.

Uzun uzun konuşmaya fırsatları olmamıştı, avukat kapıyı açarken:

“Hadi gelin, bu arada bir kahvemi içersiniz” dedi.

Serhat: “Zamanımız yok, biz gidiyoruz, tesadüf seni yolda gördük yoksa kapıdan bir uğrayıp vedalaşacaktık” dedi.

Avukat anlayamamıştı.

“Ne vedası” dedi.

Serhat: “Ülkeye dönüyorum” dedi,

Genç avukat

nereye gideceğini üzerindeki giysilerden anlamıştı . Bir an içi burkuldu.

“Eminmisin, tüm buradaki düzenini bırakıyorsun. İyi düşünüdün mü?” dedi.

Serhat:

“Benim yerim burası değil, senin gibi burada büyümedim” dedi, “ailem yok, toprağım yok.

Onlar olmayınca özgürlüğümde yok oluyor. Nefes alamıyorum. Ben dağlarda

büyüdüm, şehirler bana göre değil, ama iyiki yolum buraya

düşmüş. Seni tanıdım, ben senden çok şey öğrendim, en önemlisi yaşamı sevmeyi öğrendim. Ne acıdır ki, bana önce kim olduğumu sen anlattın. Bu şehirlerin senin gibilere ihtiyacı var, o dağların özgürleşmesinin bir yoluda buradan geçiyor. Bu şehirlerde emek veren insanların çoğalması bizim garantimiz olacaktır.

Belki bir daha görüşme şansımız olmayacak. Ama birgün yolun o dağlara düşerse;

*Duyduğun fırtına sesleri,
yağan yağmur damlaları,
benim sana bıraktığım,
mutluluk ve dostluk şarkısını mırıldanacak.
Eğer yere yatıp uzanırsan,
o toprak seni kucaklayan ana kucağı gibi,
sıcak sımsıcak benim misafir yatağım olacak.
Eğer dalından bir meyve koparıp yersen,
bu sana benim peşinen ikramım olacak.
Eğer beni göremezsen, ben yoksam,
o dağlar seni, en içten duygularla,
senin beni ağırladığın gibi ağırlayacak.”*

Genç avukat Serhat'a yaklaştı,

“Ben senin doğayı sevdiğin kadar insanları da sevdiğini, kalbinin insanlık sevgisiyle dolu olduğunu biliyorum. Sana güveniyorum. Sen benim ülkeden ilk arkadaşımydın. Ben o ülkede doğmadım. Senden o ülkenin, dağlarını, yaşamın başka bir yanını. Annemden babamdan o ülkenin zindanlarını bu ülkede sürgünde yaşamak zorunda kalan insanlardan direnmenin yaşama-

nın anlamını. Öğrendim Güle güle git yolun açık olsun.” Serhat Genç avukata sarıldı, avucunda birlikte çekildikleri resmi tutuyordu, resmi avukata uzattı:

“Sende kalsın birgün geri alacağım yanımda getiremem, ama benimdir unutma.”

Vedalaşma bitmişti, Serhat arabaya bindi, araba hızla uzaklaştı.

Genç avukat bir müddet olduğu yerde kaldı.

Verdiği bir söz uğruna gencecik yaşta sahip olduğu tüm olanakları bırakıp giden Serhat’ın arkasından uzun uzun baktı.

AZAD oturduğu büronun camından sinirli sinirli dışarı bakıyor, karşısında oturanların konuşmalarına zaman zaman katılıp küfrediyordu.

Türk askerlerinin başlarına Amerikan askerlerinin çuvaları geçirmesine çok bozulmuştu.

Bunu nasıl yaparlardı? Bu şehir, inanılamıyacak kadar kaos bir yerdi. Burada yapılanları başka yerde yapamazlardı.

Bu şehirde Amerika’lılardan daha çok Türk’lerin hakkı vardı. Bu yaptıkları kolay kolay kabullenilecek gibi değildi. Ama elleri kolları bağlı oturuyorlardı. Zaten geleli çok fazla bir şeyde yapamamıştı. Sadece paraları bankaya taşıyor, Üsten verilen emirleri yerine getiriyordu. Bölücü Kürtlerle ilgili doğru dürüst bilgid alamamışlardı. Adamlar elini kolunu sallayarak şehirde dolaşıyorlardı.

Hatta PKK’liler büro açmış, bazıları evlenip yerleşik hayata geçmişlerdi. Olacak iş değildi.

Tabi ki destek alıyorlardı, bunlar yardım etmeseler buralarda duramazlardı.

Türkmen olan istibaratçı:

“Abi onlar daha önce de buralarda yaşıyorlardı, şehirleri dağları bizden daha iyi biliyorlar” dedi.

Azad sinirle yerine oturdu:

“Senden akıl istemiyorum. Bilgi istiyorum. Durmadan birliklere köylere saldırıyorlar. Ülkeye nasıl girip çıkıyorlar. Siz ondan haber verin. Bir grubu kendi ellerimle teslim edeyim yada öldüreyim” dedi.

Azad aslında Irak’ ta kendini hiç güven içinde hissetmiyordu. Terfi ettirilip yeni göreve gönderilmişti. Ama terfimi yoksa cezalandırmamı anlamamıştı. O görevi başka yerden bekliyordu Bu gönderildiği yeni yerinden hiç memnun değildi.

Ne kadar fazla iş başarsada abilerinin bir türlü gözlerine giremiyordu. Kürt olması en ufak bir olayda, kendisine hatırlatılıyordu. Ne kadar içten Türk olduğunu söylesede pek kabul görmüyordu.

Oysa Türk askerlerinin düştüğü duruma içten üzülmüştü. Ama bunu anlatmaya çalışsada diğerlerinin ona bakışlarından hoşlanmamıştı.

Azad:

“Bu moral bozukluğuyla bir yere gidilmez” dedi.

Oturduğu masanın çekmecesini kendine doğru çekti, çekmecenin içinde daha önce

Oraya bıraktığı kitabı gördü.

“Kürt Ruletiymiş” diye söylendi.

“Zaten tüm uğursuzluklar bu kitapta” dedi.

Hızla kitabı eline aldı. Sobanın kapağını açtı. Kitabı yırtarak ortadan ikiye böldü. Bir parçasını ateşin üzerine attı.

“Artık senden kurtuluyorum” dedi.

Karşısında oturan istihbaratçılar, şaşırmışlardı, içlerinden biri:

“Niye o kitabı yakıyorsun? Hıncını kitaptan mı alıyorsun?” dedi.

Ani bir atakla kalkıp Azad’ın elinden kitabın bir parçasını kaptı, okumaya başladı.

Azad bozulmuştu, bağırmaya başladı:

“Ne yapıyorsun?”

İstihbaratçı:

Dalga geçerek “ Çok emin değilim, ama galiba senin sonunu okuyorum.”

Azad sinirle bir hamle yaparak istihbaratçının elindeki kitabın yarısını çekip aldı.

Parça parça edip sobaya attı.

İstihbaratçılar bozulmuştu.

Aslında ta baştan beri de Azad’ın kitaptan anlayamadıkları bir şekilde rahatsız olduğunu biliyorlardı.

Ama Bunun nedenini bir türlü çözememişlerdi. Azad’a ne zaman kitapla ilgili bir soru sorsalar ya bozuluyor ya bağırıyordu.

İstihbaratçılardan biri:

“Bu senin yaptığın normal değil. Altı üstü bir kitap, bu saldırganlık ne oluyor, sanıyorum senin bu kitapla ilgili bir yaran var?”

Azad: “ Ne yaram olacak. Kitapsa okudum atıyorum.”

İstihbaratçının biri:

“Peki kitabın sonunda ne oldu?”

Azad:

“Sonunu okumadım. Kitap sinirlerimi bozuyor.”

İstihbaratçının Türk olanı:

“Bu Azad’a ne zaman kitapla ilgili birşey sorsak sinirleniyor. Ben bu kitapta bu Azad’la ilgili birşeyler olduğunu seziyorum. Türkiye’ye gidince mutlaka bulup bu kitabı okuyacağım.”

Azad sobanın başından uzaklaşırken:

“Okumaya değmez, hepsi uydurma.”

İstihbaratçının biri:

“Enteresan olan kadın karadenizli, nasıl uydursun ki. Kürt değil.”

Azad:

“Ne biçim konuşuyorsun, sanki Kürtlerin hepsi yalancıymış gibi tavrı içindesiniz.”

Türkmen olan söze girdi:

“Yok canım olur mu? Biz burada Kürtlerle iyi anlaşıyoruz, zaman zaman birileri ilişkilerimize çomak sokmasa daha da iyi olacak.”

Azad:

“O kadar iyi anlaşıyorsunuz da biz burada ne arıyoruz?”

Türkmen:

“Ne aradığınızı bilmiyorum? Ama ne istediğinizi biliyorum. Gerçi aradıklarımızda tahmin ediyorum ama onlar dağda, sıkıyorsa oraya gidin.

Azad kızgın bir şekilde:

“Birgün onada sıra gelecek, şimdi gidipte hedef mi olalım? Dikkatli olmamız gerekiyor. Ama inanıyorum çok yakında birileri elimize düşecek.”

Azad’ın sobaya yakmak için attığı “Kürt Ruleti” çatırdıyarak yanıyor, alevlerden çıkan ışıklar tüm odayı aydınlatıyordu. Azad biran sobaya baktı, içine bir kuşku girmişti.

Niye kitabın sonunu okumamıştı. Hata etmişti, tekrar kitabı bulmasında sorundu

İçinden “ öfkemi yenmeliydim. Ne yanmaz kitap, bir türlü bitmedi, sinirlerim bozuldu”. Azad

Yerinden kalkıp sobanın başına gitti. Sobanın kapğını üstten açtı. Elindeki demirle sobayı karıştırmaya başladı.

O anda sobanın içinden bir patlama sesi geldi.

Azad:

“Yandım anam” diye kendini yere attı.

Sobanın içinde patlayan fişek Azad’ın gözüne saplanmıştı, Azad yerde tepniyor,

“yandım! Öldüm anam” diye bağıyordu.

Odanın içindekiler yerlerinden fırlayarak, Azad’ı yerden kaldırmaya çalıştılar. Kimse ne olduğunu anlamamıştı.

“Ne oldu Azad, sende birşey var mı, herhalde sobanın içinde patlayıcı bir şey vardı. Sen de sesden korktun.”

“Kalk bak geçti..., “diye bağıyorlardı.

Azad yattığı yerden kalkmıyor, hiç bir şeye tepki vermiyordu.

Istihbaratçının biri yanına yaklaştı, Azad kıpırdamıyor hiç hareket etmiyordu. Azad’a dokundu.

“Bu galiba öldü” dedi,

Azad’ı yattığı yerden kaldırmaya çalıştı. Ama Azad kıpırdamıyordu.

Birden Azad’ın gözünden akan kanı gördü. Gördükleri manzara onlarında korkutmuştu.

Azad’ın bir gözü yerdeydi. Her tarafı kan olmuştu.

İçlerinden biri:

“Durmayın hastahaneye götürelim. Çabuk adamları çağırın” dedi.

Bir diğeri:

“Dolapdan buz getirin hem kanı keser hemde yanmaya iyi gelir” diye bağıyordu.

Bir gün sonra Azad gözünü hastahanede açtı. Tabi ki tek gözünü. Başındakilere şaşkın şaşkın bakarak,

“Ben nerdeyim” dedi.

İçlerinden birisi:

“Hastahane de.”

Azad:

“Ben buranın hastahanesinin içine edeyim” dedi. “Peki bana ne oldu?”

Istihbaratçılardan biri:

“Kitabı yaktığın soba patladı. Galiba sobanın içinde patlayıcı birşey vardı. Ama ne olduğunu anlayamadık? Bilmiyoruz, belkide kitap patladı.”

Azad:

“Ben o kitabın uğursuz olduğunu biliyordum.”

Istihbaratçı:

“Biliyordunda o zaman niye yaktın. Bak bir gözünü de kaybettin. Zaten biz sana o kitabı yakma dedik. Ama sen bizi dinlemedin. Bana göre o kitapta bize anlatmadığın birşeyler vardı. Bence yakarak iyi etmedin” dedi.

“Hem gözünden oldun, hemde şimdi bir haftada hastahane-de yatman gerekecek” dedi.

Azad başına gelenlere inanamıyordu.

içinden “ o kitap” baştan beri benim için uğursuzluk getirdi” dedi.

Aslında Azad yanılmıştı. Eğer kitabı yakmayıp okuyup anlaysaydı, kendi sonunu görecekti.

Belkide yaklaşan sonunu değiştirebilecekti. Ama o böyle yapmadı.

Azad uğursuzluğu kendinde değil, kitapta aradı.

Böyle oluncada, sürece müdahale etme şansını kaybetti. Sonuç olarakta,

Azad artık kendi sonunu değiştiremez, YAŞIYACAKTI

SERHAT dağa geleli yaklaşık iki yıl olmuştu. Yeni bir yaşama başlamış, onada çok kısa sürede alışmıştı.

Dağdaki yaşam ona şehirdeki kadar zor gelmemişti. Artık kendini yalnız hissetmiyordu.

Yeni bir mücadelenin içine girmişti.

Yeni arkadaşları vardı. Kendini daha özgür hissediyordu, çocukluğuna gençliğine geri dönmüştü. Dağlar ona evi gibi geliyordu. Doğayı kucaklıyor, bastığı topraklarda kendini daha güvende buluyordu.

Zaman zaman illegal bir yapıda olmanın zorluklarını yaşıyor, ama yinede kendini Avrupa daki gibi kapanda hissetmiyordu. İçinde bulunduğu koşullara kısa zamanda alışmıştı, çocukluğunun dağlarda geçmesi kendisi için büyük bir avantajdı. Kısa sürede yetenekleri aktifliği siyasi ve politik kültürü ve disiplini var olduğu yerde beğeni toplamıştı. Üstlerinin gözüne girmeyi başarmış, artık eğitim ve sosyal çalışmalarda söz sahibide olmuştu.

Yinede dağlarda yaşam zordu. Tuzaklarla doluydu. Her an başına birşey gelebilirdi. Sürekli tetikte olmak, uzun zaman dayanılacak gibi değildi. Ölme ve öldürme duygusunu şimdi daha yeni yeni tanıyordu, kafası mücadele verdiği davanın çözümüne takılmıştı. Ölme ve öldürmeyle bu sorunu çözmek mümkün değildi.

Ama herşeye rağmen kendini Bu topraklarda daha güvende hissediyordu. Burada duyduğu güven duygusunu özgürce kendi ülke topraklarında duymak istiyordu. Korkmadan, özgürce ya-

şamak. Doğduğu topraklarda yaşayan insanlarla eşit bir şekilde aşılanmadan yaşamak istiyordu.

Bu çözüme şans tanınmalı, herkes üzerine düşen görevi dürüstce yapmalıydı.

Birden Serhat gerilla arkadaşının kendine seslenmesiyle sırtını yasladığı kayadan, doğrularak kalktı. Şiir yazmak için eline aldığı kağıdı katlayıp cebine koydu.

Belliki acil bir durum vardı. Yoksa dinlenme saatleriydi. Koşarak kampa gitti. Herkes hazırola bekliyordu. Gözler üst görevliydi, ne söyleyeceği ne tür göreve gideceklerini merak ediyorlardı. Sorumlu:

“Ülkeden haber aldık, arkadaşlar çatışmada esir aldıkları askerleri buraya getiriyorlar, birkaç gün misafirimiz olacaklar. Herkes üzerine düşen görevi eksiksiz yerine getirmelidir. Kimse izinsiz hiçbir harekette bulunmayacak, görev yerinden ayrılmayacak. Kendine verilen görevin dışında birşey yapmayacak. Tüm dünyanın gözü bu olayın üstünde” dedi.

Sorumlu konuşmasını bitirip görev dağılımı yaptıktan sonra ayrılmıştı, artık kampta bir koşturma başlamıştı, Herşey gizlilik üzerinden yürütülüyordu, ayrılan guruplar ne görev yapacaklarını sonradan ellerine verilen kağıtlardan öğreneceklerdi.

Serhat eline aldığı kağıtta, görevinin mağarada esir tutulan askerlerin bakımı, gözetimi ve güvenliğinden sorumlu olmak olduğunu okudu, kağıdı hemen yok etti.

Hazırlıklarını bitirip, mağaranın önünde beklemeye başladı. Çok geçmeden esir askerler mağaraya getirildi.

Askerlerin kıyafetleri değiştirilmiş, gerilla kıyafeti giydirilmişti. Serhat önce onları

tanımadı, o karşısında asker kıyafetli esirler bekliyordu. Ama öyle değildi tedbir olsun diye önceden kıyafetleri değiştirilmiş, onlarada bu bilgi verilmemişti.

Sorumlu Serhat' ı yanına çağırdı:

“Diğerleri kapıda bekleyecek sen içerde esirlerin yanında kalacaksın” dedi.

Serhat mağaranın içersine girdiğinde askerlerin yan yana oturmuş, boşboş duvarlara baktıklarını gördü. Suskun, üzgün ve kızgın oldukları her hallerinden belli oluyordu. Önlerinden geçip, küçük tüpü çıkarttı. Üzerine çaydanlıkla, çay suyu koydu. Askerler uzun yoldan gelmişlerdi, belkide bu dağlarda yürümeye bile alışık değillerdi. Ayrıca üşümüşte olabilirlerdi. Tam ocağın altını yakmıştıki, sorumlu diğer komutanlarda mağaraya girdi, içlerinden birisi Serhat' a dönüp; “ İyi çayı demlemişsin, getir! dedi.

Serhat:

“Biraz daha beklememiz lazım henüz demlenmemiştir komutanım ” dedi.

Daha sonra doldurduğu çayları önce gerilla komutanına uzattı, komutan:

“Bu yaptığın doğru değil önce misafirlerimize ver.” dedi.

Serhat çay tepsisini tek tek esir askerlere uzattı, içlerinden sadece üç esir ikram edilen çayı almıştı.. Diğerleri içmek istemiyordu, komutana baktı.

“Tamam bize getir” dedi.

Komutanlar çaylarını içip kendi aralarında bir müddet sohbet ettikten sonra kalkıp mağaradan çıktılar. Çıkarkende: “ Bırakın bu gece dinlensinler” dediler.

Serhat ve üç gerilla askerlerin başında mağaranın içersinde bırakılmıştı

Gerillalar Çekilip kenarda oturdular, askerlerde kendi aralarında sohbeta başlamışlardı, bir ara içlerinden

biri boğulurcasına öksürmeye başladı. Serhat hemen yerinden fırladı. Bir bardak çay doldurup, getirdi, “ Bu çayı iç, sıcak sıcak iyi gelir” dedi.

Esir asker sinirle:

“Git istemiyorum sizin çayınızı. Ölsemde içmem” dedi.

Serhat:

“Ben iyilik olsun insanlık olsun diye yaptım. Bunda bir kötülük yok.”

Esir asker:

“Eğer insan olsanız biz burada olmazdık.”

Bu sefer Serhat sinirlenmişti:

“Siz bizim misafirimizsiniz. Burada olmanız ise bizim suçumuz değil. Asıl sen, niye bizim burada olduğumuza kafanı yor. Hiç kimse keyfi için bu dağlarda, yaşayıp savaşıyor. Biz bu mücadeleyi onurumuzu kurtarmak için veriyoruz.”

Esir asker:

“Ne onuru, size kim ne yaptı, hepimiz kardeşçe yaşamıyoruz, hem biz etle tırnak gibiyiz.”

Serhat:

“Doğru diyorsun, et sen oluyorsun, tırnakta ben, büyüdükçe kesip atıyorsun. Sen hiç evdeki kardeşine dilini konuşmasını yasaklamısın?”

Bu arada konuşmaları dinleyen esir askerlerden biri: “Niye yasaklasın, kardeşiyle aynı dili konuşuyor.”

Serhat cevap veren askere döndü,

“Demek ki biz kardeş değiliz. Aynı dili konuşmuyoruz. Ana dillerimiz ayrı.”

Kendisine cevap verildiğini anlayan esir asker.

Ben ölürüm bayrağuma söz söyletmem. Hem o bayrağı birlikte savaşıp yaratmadık mı. Şimdi neden istemiyorsunuz? Biz bölününce başkaları kazanacak. Gelin hepimiz birlik olalım.”

Serhat içten konuşan karadenizliye.

“İyi o zaman sizde bizimle mücadele edin, insanlara saldırıp linç etmeye kalkın

Faşistler sizin oradan çıkıyor. Ne kilise bıraktınız, ne de farklı dil konuşanı. Ya döndürdünüz, ya da öldürdünüz. İş iyi niyetle olmuyor. İnsan olduğunuzu pratikte gösterin.”

Serhat geçip yerine oturdu. Biran üstlerinin fazla konuşmanın emri aklına geldi. Ama askerlerin içinde bulundukları durumdan memnun olmadıkları her hallerinden belli oluyordu. Esir düşmek onların gururlarını incitmişti. Bu yüzden konuşmak tartışmak istiyorlardı. Belliki kafalarının içinde düşman kıldıklarına esir düşmenin kızgınlığı ve ezikliği vardı.

Her halde dünyanın neresinde olursa olsun, askerler için, en aşağılayıcı durum buydu, çünkü

genelde onlara öyle bir fikir aşılanıyordu. Sanki insan değil olağan üstü bir yaratıklarmış gibi davranılıyordu. Oysa savaşlar acımasız ve tuzaklarla doluydu. İnsan gücüyle değil olağan üstü geliştirilmiş silahlarla ve teknolojiyle savaşıyorlardı. Aslında savaşan yok eden, üstün gelen silahlardı.

“İnsan denen yaratıklara ölmek ve öldürmek kalıyordu. Yani tek kurban yine insandı. Ama insanı kurban yapan anlayış insanlıktan nasibini almayan, o silahları üreten yinede insandı.”

Acaba insanların ölmesi, onları öldüren kahraman askerlerin ülkelerini daha seçkin, büyük saygı değer yaparmıydı

Serhat'ın sessizliğini karadenizli esir asker bozdu. Serhat'a dönüp;

“Madem dilin için savaşıyorsun, niye biz geldik geleli Türkçe konuşuyorsun. O zaman

Kürtçe konuş. Hem sadece bizle değil, arkadaşlarınlada Türkçe konuşuyorsun. Ben bu işi pek anlamadım.”

Serhat yerinden kalktı. Gülümseyerek askerlerin yanına geldi.

“Eğer ben Kürtçe konuşursam. Siz beni nasıl anlayacaksınız.”

Karadenizli esir asker, “ Orasını sen düşünmiyeceksin, o benim sorunum. Hem bizim asker arkadaşımızın bir i Kürt. O bize tercüme eder.”

Serhat esir askerin eliyle gösterdiği asker arkadaşına baktı. İçlerinde Kürt olanlarda vardı. Ama o zamana kadar hiç konuşmamıştı. Üstelik çay içmeyi kabul etmeyenlerdendi.

Serhat'ın baktığını görünce Kürt olan esir asker başını öne eğdi.

Sanki suçluluk duyar gibiydi.

Serhat esir askerlere biraz daha yaklaştı, Almanya'da dil kursundaki arkadaşlarından örnekler verdi. Dil kursunda Sovyetler Birliğinden gelenler vardı. Hepsi ortak bir dil rusçayı konuşuyorlardı. Ortak dil kullandıkları içinde çok mutluydular. Kazakistan'dan gelen kurs arkadaşına birgün sordum.

“Merak ettim. Ana dilin Ruscamı” dedim.

“Hayır bizim kendi dilimiz var. Okulda, kendi aramızda onu kullanıyoruz. Ama tüm Sovyetler Birliğindeki ortak dilimiz Rusçaydı” dedi. “Konuşurken mutluydu.”

Karadenizli esir asker söze girdi.

“Nasıl yani, Türkiyede de öyle mi yapalım?”

Serhat:

“Niye olmasın, bizde Kürtçe - Türkçe öğrenebiliriz.”

Karadenizli asker biraz düşündü.

“Bencede olabilir. Bizde hem Türkçe, hem Kürtçe öğrenebiliriz. Hiç kimseye dil

Öğrenmekten zarar gelmez, İngilizce öğreniyoruz da ne oluyor? Gidip İngilizlerle mi

savaşıcağız? Hem biz burada birlikte yaşıyoruz, İngilizleri nereden göreceğim. Hadi

turist geliyor diyelim, ben onun İngiliz olduğunu nerden bileceğim?

En azından Kürtleri tanıyorum. Bana diyorlar dil hakkını verirsek bölüneceğiz. Bana kalırsa vermesek bölüneceğiz.

Hem derler ki, insanlar konuşa konuşa anlaşur. Sizin dilinizi bilmesek nasıl anlaşacağız.

Yok insanlara dilini dinini yasaklayacaksın, sonra da gel benimle otur diyeceksin. Konuşan dilini keseceksin. Böyle şey olmaz. Bende karşıyum.

Bu eşit, adil değil. Bak yukarıda allah var, gerçi burada kaya var ama. Olsun.”

Çankırlılı esir asker konuşan karadenizli askere sinirlendi.

“Ne konuşuyorsun, içimizde en çok sen “ Vatan- Bayrak- Millet” diyordun.”

Karadenizli asker:

“Yine diyorum. Onu kimseyle tartışmam. Tabi ki tek vatan, tek bayrak tamam mı. Ama haksızlık varsa onu da söylerum. Adamların hakkını yemişuz..”

Serhat ülkede büyük çoğunluğun kendini, bayrakla ülkeyi sahiplenmekle var ettiğini biliyordu.

Bir an Almanları gözlerinin önüne getirdi, nasılda ülkelerini sahipleniyorlardı. Bunların da, kendilerinin de hakkıydı, bu ülkeyle var olmak. Ama bu haksızlıklar sona ermeli.

Kürtlerin acıları bitmeli çözüm bulunmalıydı. Farklılıkların kendini ifade edeceği bir ülke yaratılmalıydı. O zaman “ ne o ülke nede o bayrak” kimseyi rahatsız etmezdi.

Serhat saate baktı. Lambanın ışığını kıstı.

“Hadi herkes uyusun, dinlenme zamanı. Yarın sizi teslim edecekler” dedi.

Kapının önüne çıktı. Nöbet tutanlara baktı. Herşey yolundaydı. İçeriye girdi. Esir askerler uyumaya başlamıştı. Silahını aldı. Oda nöbet tutmaya başladı.

Bir gün sonra esir askerler kamptan ayrılmıştı. Herşey eskisi gibi devam ediyordu.

Serhat daha sonra katıldığı bir çatışmada vurulmuştu. Yarası ağır değildi. Ama birkaç gün istirahat etmesi gerekiyordu.

Serhat dinlendiği yerden hava almak, birazda dolaşıp vücudunun hareketsizliğine son vermek için çıktı. Dağda dolaşmaya başladı. Epey dolaştıktan sonra bir kayanın dibine oturdu, cebinden kağıdı kalemını çıkarttı. Bazen geride bıraktıklarını düşünüp özlüyor, özlemını yazarak gideriyordu. İlk şiirini dedesine yazmıştı.....

Sevgili dedem.

Artık sana çok yakınım, özgürlüğe yakın olduğum kadar,
Sesini duyuyor sıcaklığını hissediyorum,

Güneşi görüyorum geceleri parıldayan yıldızlarla sana selam
göderiyorum.

Onlara adresini söylemiyorum çünkü onların senin adresini
bildiğini biliyorum,

Dedem seni özlüyor çok özlüyorum,

Ama biliyormusun Dedem artık hiç korkmuyorum,.

Yakında seni ziyarete geliyorum. Ve kendimi bu dağlarda
daha özgür daha güvende hissediyorum,

Sehat Şiir yazmayı, yalnız kaldığı bir gece keşfetmişti.

Şiir yazarken ondan uzakta olan herşey, herkes ona yakınlaşıyor, sanki yaşamında var oluyor, konuşuyor, düşüncelerini söylüyorlardı.

Onlarla duygularını paylaşıyor hatta onlarla tartışıyor haklılığını anlatmaya çalışıyordu. Bir gün bu çekilen acıların, hasretin özlemin biteceğini düşünüyordu.

Serhat son günlerde biraz huzursuzdu, geçen bir çatışmada hafif yaralanmıştı, gelecek günlerde ne olacağı belli değildi?

Ya bu sefer ölürse? Ninesine verdiği sözü tutamazsa ne olacaktı? Canı çok sıkılıyordu bu duruma. Bir çözüm bulmalıydı. Epeydir kafasına takmıştı, gidip üstleriyle konuşacaktı.

Bütün gün kar yağmış tüm dağı kaplamıştı. Kar kalınlığı yaklaşık bir metreye ulaşmıştı. Kaldıkları mağaradan sadece ihtiyaç ve spor yapmak için dışarı çıkıyorlardı.

Bugün birde eğitim toplantıları vardı. Son siyasi gelişmeleri ve yeni perspektifleri tartışacaklardı. Üst düzeyde bir sorumlulu, merkez komitesinden biri kampa gelecekti. Birden Serhat'ın aklına bir fikir geldi, koşarak grubun sorumlusunun yanına gitti.

“Ben gelen sorumluyla görüşmek için izin istiyorum” dedi.

Sorumlu hem şaşırmış hemde bozulmuştu.

“Ne istiyorsan bana söyle. Ben iletirim” dedi.

Serhat:

“Olmaz, ben kendim anlatmak istiyorum ama sizde yanımda gelebilirsiniz ” dedi.

Sorumlu iyice kuşkulanmıştı.

Bu gerilla acaba neden rahatsızdı, yoksa kendini mi şikayet edecekti?

Tekrar Serhat'a dönerek,

“Bir isteğin yada şikayetin varsa bana söyle, yada yazılı ver. Ben iletirim, güvenlik nedeniyle seni görüştürmeyi istemiyorum.”

Serhat:

“Nasıl olur, sizde yanımda olacaksınız, hem bize birbirimize güvenmeyi siz öğretmediniz mi?”

Sorumlu iyice sıkışmıştı, biraz düşündü sorun güvenlik değildi. Kendisi hakkında birşeyler söyleyeceğinden korkuyordu.

Acaba son günler buna çok sert mi davrandım ama bir hak-sızlıkta yapmadım, bellimi olur.

Ya bana karşı bir tuzaksa, ya komutan tüm grubu çağır görüşmek istiyorum derse.

Buda çıkıp “komutanım sizinle görüşmek istedim ama sorumlu arkadaş izin vermedi” derse. Benim için daha tehlikeli olur.

Serhat’a dönüp,

“Tamam isteğini ileteceğim kabul edilirse sana bildiririm.”

Sorumlu geldiğinde Serhat mağarada oturduğu yerde ayak-kabıllarının bağlarıyla uğraşıyordu, sorumluyu görünce kalkıp selam verdi.

Sorumlu:

“Hadi benimle geliyorsun, komutan seni bekliyor” dedi.

Sorumlu önde Serhat arkada epey yürüdükten sonra merkez komitenin kaldığı karargaha geldiler

Kapıda nöbetçiler vardı. Aranıp içeri alındılar.

Üst düzey sorumlular yerde bağdaş kurmuş, yuvarlak bir masa haline getirilmiş bir odun kütüğün etrafında oturuyorlardı. En üst sorumlu ayağa kalktı,

“Söyle bakalım ne istiyorsun” dedi.

Serhat hazırola geçip,

“Komutanım onbeş günlük izin istiyorum” dedi.

Herkes şaşırmıştı, Serhat’la gelen sorumlu nerdeyse küçük dilini yutacaktı.

Gerilla Komutanı ileri bir adım attı,

“Oğlum sen manyakmısın? Burası devlet dairesi mi” dedi,
Odada olan herkes gülmeye başlamıştı.

Komutan:

“Söyle bakalım izini ne yapacaksın? Yoksa evlenip gerimi geleceksin. Nişanlı yada sözlümüydün? Oğlum bir kadına söz mü verdin..”

Serhat susup önüne bakıyor odadakiler gülmeye devam ediyordu.

Komutan Serhat'ın bozulduğunu anlamış odadakilere susun der gibi işaret yapmıştı.

Tekrar Serhat'a dönüp.

“Sen ne kadar süredir buradasın?”

“İki yıldır.”

“Peki kuralları öğrendin mi?”

“Öğrendim komutanım”

Komutan:

“O zaman niye izin istiyorsun, o kuralların arasında izin istemek var mı?”

Serhat:

“Yok komutanım ama acil durum, nineme söz vermiştim, yerine getirmek zorundayım.”

Komutan:

“Peki ninenle ne yapacaksın.”

Serhat:

“Onu taşıyacağım komutanım.”

“Oğlum sen niye taşıyorsun, bırak ailen taşısın.”

Serhat:

“Sözü ben verdim komutanım. Hem ailem taşıyamaz, onlara yasak var komutanım. Onlar gidemez, hem bizim köy artık yok komutanım.”

Komutan:

“Köyünüze ne oldu?”

“Yaktılar komutanım.”

“E e ninen o yanan köyde ne yapacak”

“Dedemin yanında yatacak komutanım.”

“Oğlum hani köyde hiç bir şey kalmamıştı? Ninen orada ne yapacak?

Serhat:

“Söz verdim komutanım. Ninemin benden son isteğiydi, geçen çatışmada vuruldum, ölmedim. Bu işin garantisi yok, önce sözümü tutayım sonra geri geleceğim.”

“Oğlum ninen nerede?”

“İstanbul da”

“Peki kendi niye köye gitmiyor?”

“O gidemez efendim”

“Niye?”

“Öldü, Komutanım.”

“Oğlum senin ninen ölümü?”

“Evet gurbette öldü komutanım. Onu kendi toprağına dedemin mezarının yanına taşıyacağım.”

Komutan şaşırılmış bir durumda:

“Yani taşımak derken onu mezarından mı çıkartacaksın? Oğlum niye kadını orada rahatsız ediyorsun.”

Serhat gözlerini iyice açarak:

“Ninem rahat değil komutanım, o İstanbul’u istemiyordu, orada kendini yalnız hissediyordu.

Eğer beni köye geri götürüp gömmezsen hakkımı helal etmem demişti. Birde dedem onu köyde bekliyor.”

Komutan:

“Peki oğlum köye girmek yasak değil mi? Sana devlet izin verir mi sanıyorsun?”

Serhat:

“İzinsiz yapacağım komutanım. Onu fakir diye kimsesizler mezarlığına gömmüşler, mezar numarasını biliyorum. Hem o mezarlık korunmuyor, gece onu mezarlıktan kaçıracağım komutanım.”

Komutan: “Peki Serhat durumunu anlıyorum, ama buradaki kuralları biliyorsun, bize katılırken bağlılık sözü verdin..”

Serhat başını öne eğmiş nefes almadan komutanı dinliyordu.

Komutan: Dinliyormusun Serhat, bize bağlılık yemini ettin mi?”

“Ettim komutanım”

“Her ne olursa olsun, namusun ve şerefın üzerine yemin verdin mi?”

“Yaptım komutanım,”

“Her ne olursa olsun sözünden ve bağlılık yemininden dönmeyeceksin.”

“Dönmem komutanım,”

“Peki izin vermezsem..”

“Kaçarım komutanım.”

“Niye?”

“Ninemede namus sözü verdim komutanım.”

“Peki kaçarsan farzedelimki biz seni yakalayamadık, bize verdiğin namus sözü ne

olacak?”

“Ben sözümden dönmem komutanım”.

“Oğlum niye o zaman kaçıyorsun?”

“Nineme de söz verdim komutanım, o da namus sözü komutanım.”

“Peki 15 günlük izin istiyorsun, bu sürede dönemezsen, başaramazsan ne olacak?”

“Dediğim tarihte dönerim komutanım.”

“Oğlum bu kolay iş değil.”

“Başarıyorum komutanım.”

“Peki daha şehre girdiğin gibi yakalanırsan.”

“Öldürselerde susarım komutanım.”

“Oğlum ya mezarı kazarken yakalanırsan, mezar soyguncusu diye içeri tıkarlar.”

“Yok komutanım orası kimsesizler mezarlığı kim ne yapsın ki zavalıları ”

“Peki ailenin haberi var mı?”

“Yok onları bu işe karıştırmam.”

“Diyelim ki biz izin verdik gittin. Peki İstanbul’a gidip nine-ni alıp getirip köyünde gömeceksin. Bütün bunların birde maddi yönü var. Parayı nereden bulacaksın?”

“Param var komutanım.”

“Nasıl senin paran mı var?”

“Evet komutanım.”

“Nerden aldın?”

“Kendim kazandım komutanım.”

“Oğlum sen kafayı mı yedin, sen burada maaşlı mı çalışıyorsun, nerden senin paran olacak?”

“Yok komutanım buradan değil, Avrupa da çalışıp kazandım, onları biriktirip buraya gelirkende yanımda getirdim.”

“Peki ne kadar”

“3000 euro komutanım.”

“İyi para, peki nasıl şimdiye kadar sakladın.”

“Saklamadım komutanım,”

“Peki nerede duruyordu.”

“Başkanın kitabının kapağını gazeteyle kaplayıp içine koydum.”

“Burada birşey olmazdı komutanım.”

“Tamam Serhat şimdi sen git, biz aramızda durum değerlendirmesi yapıp sonucu sana bildiririz.”

Serhat teşekkür edip, selamlama yaptıktan sonra çekildi.

Serhat mağaradan çıktığında kendini çok hafiflemiş rahatlamış olarak hissetti, sanki sırtından bir yük kalkmıştı.

Sevinçle arkadaşlarının yanma gitti. Arkadaşları hiçbirşey anlayamamıştı.

Genelde üstle görüşüp gelenler gülümsemez konuşmazlardı.

Oysa Serhat çok neşeliydi, arkadaşlarından biri yanma geldi:

“Ne oldu üstlerimiz sana terfimi verdi?”

Serhat:

“Yok ne terfisi, “dedi.

“Peki sana ne dediler.”

“Daha sonucu söylemediler...”

“Peki sen ne istiyordun?”

“Onbeş günlük izin istedim, herhalde verecekler.”

Genç gerilla:

“Git oradan manyakmısın, kafayı mı yedin, ne izini?”

Genç gerilla arkadaşlarına dönerek :

“Duydunuz mu? Serhat izine gidiyor. “

Herkes koşarak geldi, tek tek dalga geçmeye başladılar.

İçlerinden biri:

“En iyisi Akdeniz. İyi tatil yerleri var..”

Bir başkası:

“Bence gitmişken en iyisi beş yıldızlı otel olsun..”

Diğeri:

“Yok oğlum, gitmişken kanarya adaları olsun, oradaki tatil yerleri ve kızları daha güzel

Serhat arkadaşlarının kendisiyle dalga geçmesine içerlemişti, yanlarından ayrılp kaldığı mağaraya gitti, onlarla tartışmak istemiyordu.

Komutan Serhat’ tan çok etkilenmişti sorumluya dönerek:

“Bu Serhat nasıl biri, iki yıldır senin emrinde.”

“Çok dürüst ve sorumluluk alan bir genç birde sürekli kitap okuyup yazıyor. Akkıl

bir genç komutanım.”

Komutan:

“Bende öyle düşünüyorum. Ona gitmesi için izin vereceğim, ama kamptakilere izin olduğunu söylemeyin. Bu çok insanı ve özel durum. İnşallah başarır. Gerçi Serhat izine gideceğini arkadaşlarına söylemiş olabilir, siz gizli bir göreve gönderilecek adınada izin diyoruz diye söyleyin. Yoksa herkes izin için gelebilir, ayrıca kamptakiler bu konuda yorum yapmasınlar.

Birde ülkedeki birimlere haber verin. Serhat’ ın yapacağı tüm işlerde ona yardım etsinler.

Nine kendi köyüne taşınıp gömülünceye kadar yanında olsunlar. Güvenliği onlardan sorulur.

Bu konuyla siz özel olarak ilgileneceksiniz ve bitince rapor yazıp bize göndereceksiniz.”

Sorumlu:

“Emredersiniz komutanım” diyip,doğruca Serhat’ın kaldığı yere gitti. Kafasını mağaranın kapısından içeri sokup: “ Hazırlan Serhat bu gece gidiyorsun iznin başladı.” dedi.

Serhat heyecanla toparlanmayı başladı. Gece yarısı gelen iki gerillayla ülkeye gitmek üzere yola çıktı.

AZAD aldığı istihbarat bilgisinden sonra apar topar yola çıkmıştı. Kurtuluyordu, bu sevimsiz yerden. İçi hiç rahat değildi, geldiğinden beri, diken üstünde duruyordu. Birde kendi kendine kaza yapmış, bir gözünüde kazaya kurban vermişti. Ona göre bu yer uğursuzdu. Parası petrolüde batsındı. Kimse kimseye güvenmiyordu, çeşit çeşit insan vardı, kimin eli kimin cebinde belli değildi. Hem Amerika’lıların olduğu yerde, onların forsuda yoktu. Buranın asıl kaymağını onlar yiyordu. Oysa ülkede öylemiydi. Kimin eli kimin cebinde bilirlerdi. Tabi balı kimin yediğini de. Ayrıca başlarına birşey gelse bok yoluna gideceklerdi. Birde hak hukuk yoktu. Daha doğrusu sadece Azad’ı koruyan diğerlerini yok sayan bir hukuk yoktu. Azad’ın hukuk tanımı ve insan hakları anlayışı kendisi ve abilerinin kontrolünde olan anlayıştı.

Bu alanda onların pek esamesi okunmuyordu, başka kontroller altında bir nevi esaret içindeydiler. Elde ettikleri ganimetler için epeyde bedel ödüyorlardı.

Oysa onlar bedelleri başkasına ödeten leş kargaları gibi beslenen grupdan geliyorlardı.

Suçlayan yakalayan, cezaları uygulayan, bunuda kendine hak görenlerdendi.

Burada bunu yaşayamamıştı. Ama abileri ondan bu işi istemişti. Başka şansıda yoktu, ne derseler yapmak zorundaydı. Bu bir terfimi cezamıydı bunu pek anlamamıştı. Allahtan bölücü grupla ilgili haber gelmişti, şimdi onları takibe gidiyordu. Yapa-

cağı bu iş sonucu hem cebi dolacak, Hemde biraz olsun moral bulacaktı. Buna inanıyor ve acele ediyordu.

Daldığı düşüncelerden şoförin:

“Abi sınıra yaklaşıyoruz” demesiyle uyandı.

Tamam anladık der gibi kafasını salladı. Son günlerde sinirleri çok bozulmuştu. En ufak bir olaydan, en ufak bir sesden kıl kapıyordu. Yanındakilerde son durumunun farkındaydılar.

Eskisi gibi ona takılmıyor, şaka yapmıyorlardı. Birazda ondan korkuyorlardı. Gözünü kaybetmesi sol yanağında kalan yanık izi bütün karizmasını yok etmişti. Oysa onca ameliyat, estetik boşa gitmişti, eskisinden çok daha felaket görünüyordu, Azad çalan telefonunu kulağına dayadı, Bir müddet dinledi. Sonra,

“Anladım” abi söyleyip telefonu kapattı. Arkada oturan arkadaşlarına dönüp,

“Biraz önce bir grup terörist sınırdan geçmiş” dedi.

“Onlara dokunmamışlar, takip ediyorlarmış, ne yapacakları merak ediliyor. Biz gidince işi devir alacağız. Nasıl olsa bu itler sonunda kapana girecekler ama önce bekleyelim ne yapacaklar.”

Arkada oturan istihbaratcının biri:

“Abi ellerinden kaçırmasınlar, bu adamlar gerilla, tehlikeli tipler, halka benzemiyorlar. Bunlar silahlı.”

Azad:

“Yok sınırdaki kontrol etmişler üzerlerinde ve arabalarında birşey yokmuş. Sıradan insanlar gibi girmişler. Hatta sorguya çekildiklerinde- Biz Erbil’de inşaatta çalışıyorduk- demişler.”

Üzerlerine şüphe uyandırmamak için gitmemişler o bizim işimiz. Gözden kaçırmasınlar yeter gerisini biz hallederiz. Kesin ülkeden birşey alıp dönecekler yada orada eylem yapacaklar. Ama takip ediliyorlar kaynaklarımız sağlam merak etmeyin.”

Azad'ın keyfi yerine gelmişti. Yeni bir av kokusu almaya başlamıştı.

Birden konuşmaya başladı, şoförle şaka bile yapıyordu, oysa son günlerde iyice içine kapanmıştı. Azad

“Yav çocuklar iyi ki bu cehennemde ki görevimiz sona erdi. Yahu bu Kürtler, Araplar ne biçim insanlar. O kadar petrol, o kadar para hiç bundan nasiplenememişler.

Akşama kadar kahve önlerinde tozun toprağın içinde nargile içip duruyorlar.

, bunları Saddam adam edememiş Amerika'mı düzeltecek, bence daha kötü olacaklar.”

Şoför konuşmasını kesip,

“Abi kapıya geldik.”

Azad:

“Tamam uzatma burası bizim ülkemiz, tabiki kapı olacak. Buranın gözünü seveyim.

Insan yaşadığını hissediyor. Azad hızla

Aşağıya inip kapıdaki görevliye kimliğini gösterdi. Ondan başka arabadan kimse inmemişti. Aralarındaki konuşma uzaktan duyulmuyordu, sonra aralarında gülüşme başladı. Çok geçmeden Azad arabaya döndü.

“Hadi devam acele etmeliyiz ilerde otelde abiler bizi bekliyorlar” dedi.

Istihbaratçılar,

“Abi biraz dinlenseydik, görevimiz daha yeni sone erdi.”

Azad onlara dönüp,

“Ne görev sona erdi diyorsunuz. Asıl görevimiz yeni başlıyor.

Herkes Azad'ın bu yeni haline şaşırıyordu, sanki o eski Azad gitmiş yeni Azad gelmişti. Neşeli ve hareketliydi. Tekrar arabaya binip yola çıktılar, heyecanlı bir takip başlamıştı.

SERHAT kendisini sınırdan sonra karşılıyan grupla birlikte kalacağı yere gitti.

Kaldığı yer orta halli bir Kürt ailesinin eviydi. Evde bir kadın üç küçük çocuk vardı.

Evin sahibi,

“Heval sakın çekinme, kendini evinde say” demişti.

Güler yüzlü insanlardı. Evlerine getirilen bu konuğa en iyi şeyleri sunmak için ellerinden ne geliyorsa yapıyorlardı.

Serhat gördüğü bu yakın ilgiden dolayı biraz sıkılıyordu, nede olsa habersiz gelmiş insanların düzenini bozmuştu. Ama ev sahibi çekingen davranmasından hoşlanmamıştı.

“Rahat et heval! Biz misafire alışkınız. Sizin ne şartlar altında yaşamak zorunda olduğunuzu biliyoruz. Şu iş bir sona ermedi, yazık size. binlerce genç dağlarda kar tipi çamur yağmur yaşıyorsunuz. Bir sıcak yatağa bile hasret gidiyorsunuz. Sıcak bir yemek özleminiz olmuş,. (

Sürekli barış erteleniyor yıllar geçiyor, ama hiçbir şey değişmiyor. Bizde burada rahat değiliz.

Bu savaş ne kadar sürecektir herkesin içi bir çeşit yanıyor. Öbür tarafta gencecik çocuklar askere gidiyor, karşı karşıya geliyorsunuz ya öldürüp ya ölüyorsunuz. Bu ne kadar devam edecek hepimize yazık oluyor. Bu böyle gitmez Ama

Baştakilerin bu durum umrunda değil, ben zaten şimdiye kadar ne bir asker çocuğu ne bir başbakan çocuğunun bu savaşa gittiğini, burunlarının kanadığını duymadım. Yahu nasıl olur

o mecliste beşyüz insan var birinin oğlu, damadı, torunu bu işin içinde olmuyor.

Hani generallerin çocuklarını beklemiyorum, peki siyasetçilerin çocukları nerede?

Hepsi nasılsa gidip başka ülke pasaportu alıyor, olan fakir halka oluyor. Benim hem size hem o askerlere içim yanıyor.

Ama bizi kim takıyor, kim ciddiye alıyor ki, etimiz ne budumuz ne.”

Serhat ne diyeceğini bilmiyordu, onu oraya bırakanlar, en güvenilir yer burasıdır.

“Dinlen biz seni sonra gelip alacağız” demişlerdi.

“Evinde kalacağın insan bizim yurtseverlerdendir. Etrafta sevilen sayılan biridir, dikkat çekmez” demişlerdi. Ama şimdi adam onu karşısına almış soru soruyordu. Hiç cevap vermezse ayıp olur, diye düşündü. İstemiye istemiye konuşmaya başladı.

“Bizde biran önce bitsin, barış olsun istiyoruz” dedi.

Adam ayağa kalktı.

“Bunlar barış marış yapmazlar, akşama kadar onlarlayız. Yıllardır, Kürtleri yok saymışlar. Şimdi mi kabul edecekler. Onlar Bulgaristan daki bir milyon Türke kimlik- dil hakkı istediler, oraları karıştırıp, onları bu ülkeye kadar getirdiler. Gerçi adamları rezil ettiler. Yerinden yurdundan oldular, televizyonda gördüm adamların evlerini başlarına yıktılar, televizyonda kadın ağlayarak bağıyordu.

“Biz Bulgaristanda bile bu zülmü görmedik” diye.

“Ah oğlum bu topraklarda kimler zülüm görmedi ki... Ne halklar geldi geçti, siz bunlardan barış marış beklemeyin, olan sizin bizim gibilere olacaktır.

Onlar bu dünyada yaşıyorlar, öbür dünyayıda bilmem, kim senin o taraf için garantiside yok.”

Serhat adamın konuşmaları karşısında şaşırılmıştı, ilk başta sakın konuşan adam değişmiş, propaganda yapar gibi bağırmaya başlamıştı. O ise sadece dinliyordu. Günün tüm yorgunluğu üzerindeydi, sıcak sobanın yanına oturuncada bir ağırlık basmıştı.

Zaman zaman gözleri kapanıyor, bu durumu ev sahibi görmesin diye elinden gelen çabayı gösteriyordu. Yoksa adama ayıp olacaktı, tüm gücüyle vücuduna yüklendi, artık uyumuyordu.

Adam yorulmuş oturmuştu, masanın üzerinde duran sigarasından aldı.

“Heval bir tanede sen yak” dedi.

Serhat:

“Yok kullanmıyorum, hiç içmedim sağol” dedi,

Adam saşırılmış gibi.

“Nasıl? O kadar zor koşullarda içmeden duruyorsunuz, bravo” dedi,

Tam o anda içeri karısı girmişti.

“Hevalın yatağını hazırladım, çok geç oldu yorgundur, bırakalım uysun sabah erken alacaklar onu” dedi.

Adam ayağa kalktı.

“Tabi hanım tabi! Buyur heval yatağın hazır” dedi.

Serhat yatacağı odaya girip kapıyı kapattı, Hala Türkiye olduğuna inanamıyordu.

Ülkeye girdiğinde çok heyecanlanmıştı. Ama arkadaşlarına belli etmemişti Yalnız kalınca tekrar heyecanı. Geri gelmişti. Altı yedi yıldır köyünden uzaktaydı.

Cama doğru yürüdü, uzaktan hayal meyal görünen, dağlara baktı. Oysa köyü çok yakınındaydı.

İçinden dışarı çıkıp koşarak köye gitmek geldi. Hiç durmadan koşmak ve yolun sonundada evine dedesine kavuşmak, annesinin boynuna sarılmak, kazanda pişen sıcak yemeğin kokusunu almak, postun üzerinde yorgun argın işten gelen babasının horlamasıyla dalga geçmek, kardeşleriyle evin etrafında dört dönmek köpeklerle taş atmak koşmak koşmak, ve sonunda uçup kaybolmak.

Serhat çekip açtığı perdeyi kapatıp yatağın üzerine oturdu. Gözlerinden akan yaşları sildi. Hayal bile kurmak onu incitmişti, artık öyle birşey kolay kolay olmayacaktı. Yaşadıkları o olaylar geçmişte bir anı olarak kalacaktı. Ne ailesi, ne o köy artık orada durmuyordu.

Belki bir gün yine bir köy olacak, ama geçmişte kaybettiklerinin yerine koyamayacaktı.

Sabah gün ışıklarıyla Serhat'ın yattığı odanın kapısı yavaşca açıldı, ev sahibi yattığı yere yaklaştı, eliyle sesizce dürterek,

“Kalk heval arkadaşların seni almaya gelmişler, her şey hazır” dedi.

Serhat yattığı yerden doğrularak kalktı. Biran nerede olduğuna şaşırmış gibiydi.

Uzun süredir, böyle bir yatakta yatmamıştı, alışması biraz zaman almıştı. İlk başta uyku tutmamış ama sonra yorgunluktan daha fazla dayanamayıp uyumuştı.

Dinlenmiş ve yorgunluğu geçmişti. Birden ev sahibinin sesini duydu,

“Heval bu giysileri senin için verdiler.”

Serhat getirilen giyecek torbasını aldı. Elbiseleri torbadan çıkarttı, tek tek bakarak giyindi. Başına bereyi boynuna boyun bağını bağladı. Artık onu arkadaşları bile görse tanıyamazlardı. Salona geçti, yeni arkadaşlarıyla tanıştı.

Ona iki kişi eşlik edecekti.

İçlerinden biri “ heval senin ehliyetin varmı” dedi,

Serhat gülümsedi Evet var diyecekti, durakladı, ehliyeti Almanya'dan almıştı. Biraz düşündü

Sustu. Soruyu soran,

“Önemli, değil sadece öylesine sordum. Benim var. Arada değişmeli kullanırız diye

Söyledim Birde biz sana kimlik getirdik. İstersen onu kullanabilirsin. Birde

kullanacağımız araba kiraladık. Çok yeni değil, dikkat çeksin istemedik. Ama merak

etme bizi oraya getirir götürür, Ayrıca malzemeyide arabaya yükledik. Kazma kürek

birde büyük bir çuval var.

Yolda aramaya rast gelirsek İstanbul' a doktora gidiyoruz deriz. Bu konuda anlaşalım.

götürecekler.”

Serhat: “tamam” dedi.

Kahvaltı yapılmış, araba yola çıkmıştı. Önce benzinliğe uğrandı, benzin istasyonundan benzin ve yolda yenilecek yiyecekler alındı.

Ayrıca sık sık yolda durmak ve zaman kaybetmek istemiyorlardı.

Bütün gün arabayı önde oturan iki genç değiştirerek kullandı.. Yol epey uzundu, sürekli araba kullanmak yorucu oluyordu.

Serhat yolun büyük bir bölümü uyuyarak geçirmişti.

Tüm yol boyunca hiç arama yapılmamıştı. Ankarayı geçtikten sonra bir ara polis kontrolüne takılmışlardı.

Serhat arkada uyuyordu, polis arabayı el işareti yaparak yolun kenarına park ettirtti. Araba duruncada arabanın yanına yaklaştı, şoferden arabanın kağıtlarını ruhsatını ehliyetini istedi. Uzun uzun inceledikten sonra. Şoförlük yapanın yüzüne bakmadan kendi kendine kiralık araba dedi ve Bu arada arabayı kullanan Genç

“Abi hastamız var İstanbul' a gidiyoruz” dedi.

Polis pür dikkat arabanın arka koltuğunda oturan Serhata bakıyordu. Bu bakış birkaç

Dakika sürdü sonra dönüp
-şöfere in arka bagajı aç dedi.

Şoför söyleneni yaptı, inip bagajın kapağını açtı, polis eliyle
çuvalı kaldırdı. İçi boştu, sonra
kapat devam edin dedi.

Polis sadece şoförlik yapanın kimliğine bakmıştı, Diğerlerinden kimlik istememişti. Arkadaki malzemelerle ne yapacaksınız diye sormamıştı. Tuhaf bir durumdu. Bu kadar sakın ve sessiz davranmasının ardında sanki anlaşılmayan birşeyler vardı..

Yola çıkıp Polis kontrolünden epey uzaklaşmışlardı. Peşlerine takılan özel bir araba olduğunu gördüler.

Söfer. „Aslında arabanın onları uzun suredir takip ettiğini hissediyorlardı.. Ama takip edildiklerinden tam emin olmamamıştı.

bir ara ihtiyaç için mola verelim dedi. Hem dikkat ettim yola çıktığımızdan beri şu arkadan gelen araba bizi takip ediyor. Bakalım onlarda bizimle mola vereceklermi.?..

Ama onları takip eden araba mola için durmamıştı,
Serhat:

“Eğer takip etseydiler onlarda dururdu demek ki sana öyle gelmiş.”

İhtiyaç molası bitmiş tekrar yola koyulmuşlardı.

Bolu dağına yaklaştıklarında artık akşam olmak üzeriydi..Karanlığın dışında etrafı bir
de sis kaplamıştı.

Artık çok yavaş ilerliyorlardı, görüş mesafesi iyice daralmıştı, sadece bir arabalık yer

kadar önlerini görebiliyorlardı. Her taraf kar içindeydi, üstelik yolda buz tutmuştu. Bir ara önlerine bir tır girmişti, geçmeleri için yolda vermiyordu.

Serhat:

“Sakin ol daha çok zamanımız var. Boş ver yol vermesin sen proveke olma geniş bir yere gelince onu sollarız.”

Şoför zaten yol çok kötü., Birde önümüze bu tır çıktı. Acaba kasıtlımı yol vermiyor bilmiyorum. Önlerinde bulunan tır uzun sure daha yol vermedi. Serhat ta merak etmişti. dikkatle tırı izlemeye başladılar)

Sonunda tır yol verdi. Geçtiler rahatladılar. Bir an takip edilme hissi onları huzursuz

Etmmişti, Dağı indiklerinde tekrar yol açılmıştı. Kar vardı, ama yol açıktı. Arabada eskiydi ama herhangi bir sorun da çıkarmamıştı. Şimdilik herşey yolundaydı, öğleye kalmaz İstanbul’a varırlardı. Ama öğle saatleri İstanbul trafiğinin en yoğun saatiydi. Onun için acele etmek gerekmiyordu. Tekrar bir ihtiyaç molası verip ellerini yüzlerini yıkadılar. Birazda dinlendiler. Sonra istanbulda onları karşılayacakları arkadaşları aradılar ve yola çıktılar.

Sonunda istanbula girdiler. Arabayı kullanan genç anlaşılan İstanbul’u iyi biliyordu.

“Birazdan boğaz köprüsünü geçip verilen adrese ulaşırız” dedi.

Serhat yıllar önce anne ve ninesiyle İstanbul’a gelişini hatırladı.

Korku içindeydiler, Ninesi yol boyunca şitem etmiş, Annesine huzur vermemişti.

Anneside durumdan hoşnut değildi. O da korkuyordu. İlk defa yerinden yurdundan çıkıyordu. Bilmediği yerler onu da çok korkutuyordu. Ama mecburdu, köyleri yakılıp yıkılmıştı.

Gidecek başka yerleri yoktu, birde Babası İstanbul da ceza evinde yatıyordu. Hem Babasıda İstanbul’a gelin diye mektup göndermişti. Arada bir annesiyle, babasını görmeye gidebilecek-

ti. Ama olmamıştı. Biran babasını çok özlediğini hissetti. Onu çok uzun zamandır görmemişti. Şuan geldiği şehire babamı görürüm diye gelmişti, göremediği gibi en değerli şeyini, ninesini kaybetmişti. Boğaz köprüsünden geçerken biran arabanın önünde giden siyah

jipe baktı, aklına Azad geldi. Üperdi. İçinden acaba o mu dedi.

Dikkat kesildi. Arabayı kullanan gence,

“O öndeki jipi geçsene” dedi.

Arabayı kullanan genç:

“Abi o jipi geçersen, bu şehirliler bozulur. Başımız belaya girmesin.”

Serhat “birşey olmaz.”

Arabayı kullanan genç:

“Zaten abi kullanan kadın yavaş gidiyor. ” Serhat kadın di-yince,

“O zaman vaz geç bir kazaya neden olmayalım yolundan git ben vazgeçtim.”

Düşünmeye başladı, acaba bu Azad belası hala bu şehirde-miydi. Artık ondan korkmuyordu.

Onunla karşılaştığında ona ne yapabilirdi, onuda bilmiyor-du, ondan nefret edip iğrenmişti.

Ama acaba bir gün Azadı eline geçirse kendiside aynı acıları ona yaşatabilirmiydi.

“İçinden herhalde yapamam” diye geçirdi.

“O zaman bana niye onları yaptığını bilmiyordum. Ama şimdi biliyorum. Bana yaptıklarından dolayı çok acılar çektim. Yeni-den yaşamayı öğrendim. Ayrıca bir insanın bu kadar aşağılık ola-bileceğine Azadı tanıyınca tanık oldum. Şimdi eminim ondan iğ-reniyorum ama yinede ona acıyorum.

Sırf kendi çıkarları için ailesini, tüm çevresini, herşeyini satmış. Ve efendilerine yaranmak için benide av olarak seçmişti. Bugün düşünüyorumda bir insan nasıl o noktaya gelebilir.

Çatışmada askerin beni vurmasını anlayabiliyorum, beni öldürmesinide ama bu Azad'ın hem masum insanlara hemde halkına bunu salt kendi çıkarları için nasıl yaptığını anlıyamıyorum.

Onu doğuran annenin bu yaptıklarına evet diyeceğini düşünmüyorum. Yoksa insanlığın sonu gelmiş olur.”

Arabayı kullanan genç:

“İşte adres burası bu kahvede bizim hemşerilerimiz var. Burada buluşacağız.”

Arabayla kahvenin önüne geldiler, kahvenin önünde iki kişi onları bekliyordu.

Arabayı görünce koşarak arabanın yanına geldiler. Arabanın park edeceği yeri gösterdiler, biri Serhat'ın yanına yaklaşarak,

“abi geceye kadar burada bekliyeceğiz, Ama bugün dinlenmek ister bu gece yapmayalım derseniz haber veririz yarın akşam gelir arkadaşlar - ikisinede hazırız sadece diğer arkadaşlara haber verceğiz

Bizim için bir sorun olmaz ,biz iki türlüde hazırız.. Serhat yorgundu ama zaman kaybetmekte istemiyordu.

Serhat

Yok yok biz geceye kadar dinlenmiş oluruz siz gerekeni yapın.

Genç,

Tamam o zaman siz bilirsiniz zaten her şey hazır sadece mezarlıktaki gece bekçisi, bize mezarlığın kapısını açıp gidecek. Diğer hazırlıklarıda biz yaptık. Siz şimdi kahveye geçip dinlenin, elinizi yüzünüzü yıkamak için arkadaşlar size arka odada yer gösterecekler. Yol uzundu. Gece tekrar dönecekmişsiniz dinlenmeniz lazım.”

Birlikte kahvenin içine girip bir masada oturdular.

Kahvenin İçersinde oturan birkaç kişi belliki görevliydi selam verip hemen yerlerinden kalktılar. ve dışarıyı çıktılar. Anlaşılan eylem planı önceden yapılmıştı.

AZAD tüm yolu farkedilmeden takip ederek gelmeyi başarmıştı, yolda kontrol yapan polisten aldığı bilgi onu epey şaşırtmıştı. Acaba arabada ki kazma kürek ve çuvalla ne yapacaklardı? Yoksa şehrin bir yerine gömülü birşey mi vardı?

Acaba daha önce gelip silahları bu şehirde mi gömmüşlerdi?

Niye ta Irak´tan dağdan buraya kadar, bu gerillalar gelmişti? Madem silah yada her ne varsa buradakiler çıkartıp göndermemişlerdi.? Bu riske niye girdiler ,kesin bunlar bir yerde eylem yapacaklar. Ama Istanbulda kazma kürek yokmuyduda arabanın arkasına koydular. Yoksa yolda başka birşey yapacaklardıda Azadlarını farkettiler-? Ama kendi kendine sanmıyorum.

Onları karşılayanlar var. Gün gibi örgütlü bir iş olduğu anlaşıyor.

Burada bu şehirde belkide yeni bir olay yapacaklar, ama yapacakları neydi?

Üstelik silahlarıda yoktu. Acaba silahları buradan mı temin edeceklerdi? Azad aklından fikrinden binbir düşünce geçirirken

Arabanın arkasında oturan istihbaratçılardan biri,

“Bence bunlar birini öldürüp gömecekler.”

Gülerek “ Bak Azad, Bunlar senin yöntemlerinle işi çezecekler.”

Azad bozulmuştu istihbaratçıya dönerek,

“Ne o kendi yerinize gelince dilin çözüldü, şimdiye kadar hiç konuşmuyordun. ”

Ne bileyim abi bana biraz tuhaf geldi. Bu ne biçim iş anlayamadım.?

“Neyse” dedi Azad,

“şimdi girdikleri kahveyi göz hapsine alalım, bakalım bu işin sonu ne olacak.”

Bunlar Artık bizim avucumuzda

Azad kahvenin karşısındaki lokantanın önünde arabadan indi. Istibaratçılara.

“Siz gidip dinlenin, buraya iki adam gönderin kahveyi kontrol altında tutsunlar.

Ben burada bekleyeceğim. Sizde heran hazır olun ne olacağı belli olmaz.”

Araba uzaklaşırken Azad lokantaya girdi, camın önündeki masaya oturdu, hem kahveyi Hem de kahveye girip çıkanları izleyebilecekti.

Çok geçmeden Azad yanına gelen garsona yiyeceği yemeğin siparişini vermişti. Biraz acele edin fil gibi açılmışım dedi. Siparişi alan garson uzaklaşırken Azad,, oturduğu köşeden kahveyi dikizlemeye başladı.

Çok geçmeden lokantanın önüne gelen iki sivil kişi lokantanın içersinde oturan Azada işareti verip kahveye girdi, Azad artık rahatlamıştı. Yerinden kalktı

Lokantanın tuvaletine girip elini yüzünü yıkadı, sonra gelip yerine oturdu bu arada garsonda yemeği getirmişti. Azad iştahla yedi. Garson boş tabakları alırken abi taze çay var içermisin dedi. Azad olur olur içirim dedi. Azad üst üste beş çay içmişti. Zaman da bir türlü geçmiyordu. İçinde binbir türlü kuşku vardı. İş bırakıp gitmekte istemiyordu. Yaptığı son bir kaç hata nerdesyse hayatına mal olacaktı. En iyisi beklemek dedi. Yoksa ne terfi alabilirim nede bu abiler bir daha bana bir iş verirler işin kaymağını-

da onlar yer- Her şeye rağmen Azadın beklemesi çok uzun sürmüştü.

Bir ara çıkıp yürüdü. Lokantada dikkat çekmişti. Kendi kendine huysuzlanmış, bir ara garsona, bu gece yolcuyum otobüs saatini bekliyorum demişti..

Ama yinede bakışları üzerinde hissedince rahatsız olmuştu.

Artık gün kararmış vakit gece yarısına doğru yaklaşmıştı.

Serhat heyecandan yerinde duramıyordu. Sonunda ninesine kavuşacaktı.

Artık ninesinin tutsaklığı sona erecekti. Bu şehir de ninesi için sürgün yeri olmaktan çıkacaktı

Kahvedekilerde heyecanlıydı. Hepsi belli etmiyor ama Serhat'ı izliyorlardı. Belliki Yapılacak iş onları ürkütüyordu.

Artık çoktan gün ağırmış zaman gece yarısına doğru yol almıştı- İçeriye giren genç Serhata kalkması için işaret yaptı. Kahvede uzun süredir oturup tavla oynayan sivillerin haberi belliki ona ulaştırılmıştı- Serhat oturduğu yerden kalktı. Yanına bıraktığı naylon torbayı eline aldı. İçersinde ninesinin ona verdiği tülbenti vardı .Onu yanından hiç ayırmamıştı. Anlaşılan son hazırlıklarda yapılmıştı. Artık gitme zamanıydı, bu arada arabalar kahvenin önüne gelmiş, ışıklarını yakmışlardı.

Herkes toparlandı, iki sivil polis uzun saattir kendi aralarında tavla oynuyorlardı Birden - Kahveden Serhatların çıkışını meraklı gözlerle izleme başladılar .Ama yerlerinden kıpırdamadılar. Ne zaman ki Serhatlar arabaya bindi

Onlarda oturdukları yerden hızla kalkıp kahveden çıktılar.

Arabalar mezarlığa geldiğinde. Mezarlığın girişinde mezarlığın bekçisi onları karşılayıp kapıyı açtı ve.,

“İşiniz bitince tekrar kapıyı kapatıp gidin” dedi ve ortadan kayboldu.

Serhat elinde kazma koşarak gösterilen mezarın başına geldi.

Hemen çeketini çıkarttı. Kazağının kollarını yukarı doğru sıyırdı Kazmayı eline aldı. İşe koyuldu, hiç durmadan kazıyordu.

Arkadaşları da bekçinin bıraktığı diğer malzemeleri alıp , Serhat’a yardıma gittiler. Daha çok da Serhat’ın kazdığı toprağı kürekle dışarı atıyorlardı. Hepsinin içi tuaf olmuştu, Hiç hayatlarında böyle bir durumla karşılaşmamışlardı. Ama Serhat’ın sakinliği dirayeti onların korkusunu bastırmıştı.

Bir kaç saat kazıldıktan sonra sonunda mezarın tahtalı bölümüne ulaşmışlardı. Herkes geri çekildi.

Serhat eliyle bir bir dizilen tahtaları kaldırdırırken bir taraftanda ninesiyle konuşmaya başladı. Kimseden çıt çıkmıyordu.

Gençlerin sanki kanları donmuştu. Onları donduran tabiki soğuk değildi, mezardan çıkacak nineden korkuyorlardı.

Hiç ölü iskeleti görmemişlerdi. Üstelik karanlık olayın gizemimde artırıyordu, mezarda yatan diğer ölüleride işin içine katılıyordu.

Birden Serhat ninesine

“Bak Nine, artık yalnız değilsin seni köye dedemin yanına götürmeye geldim. Bak arkadaşlar da burada seni hiç unutmaz bu yad ellerde yalnız bırakır mıyız Biraz geç oldu ama inan başka şansım yoktu. Seni çok seviyorum. Beni affet emi güzel ninem.”

Serhat ninesiyle konuşmasını bitirip. arkadaşlardan çuvalı istedi. İçlerinde biri çuvalı getirdi. Yaşlı olanına verdi, sanırım onunda Serhata yardım etmesini İstiyordu.

Serhat:

“Sen gelme çuvalı at. Ben yaparım” dedi,

Serhat özenle ninesinin iskeletini çuvala koyarken bir taraf-tanda ninesinin o güzel mavi gözleri o pırlıl pırlıl beyaz saçlarını görür gibi oluyordu. Ne güzel kadındı. Bir gün dağda koyunları güderken dedesi Serhata ninesine nasıl aşık olduğunu anlatmıştı.

Dedesı onyedı onsekız yaşlarında var yok. Daha sübyan bir delikanlı. Köyde babasına yardım ediyor köyün dışında hiç bir yeri görmemiş. Nasıl görsünkü dağın başında bir köy ne yolu ne elektiriği ne okulu ne hastahanesi hatta karakolu bile yok. Zaten o zamanlar doğudaki bir çok şehirde bile bunlar çok az. Babası geçimini hayvancılıkla sağlıyor. Beslediği hayvanları yılda bir-kez şehire götürüp satıyor sonrada kışlık yiyeceklerini alıp geliyor. Yılın altı ayı kar evden dışarı çıkılmıyor. Velhasıl o yaşamada alışmışlar. Ama dedesinin babası inekleri genelde sınırdan geçip başka ülkeden alıyor. Zaman zamanda kaçağa gidiyormuş. Bazı yıllar kışları gittiği kaçaktan üç dört ay eve gelmediği de oluyor-muş. çünkü kaçakçılık zor bir iş sınırda asker var kolluk kuvetleri var döşenmiş mayınlar var anlıyacağın riskli iş Öyle ha diyince gidip gelinmiyormuş -Yani kefenin sırtında gidiyormusun . Ya kısmet diyorsun geri gelip gelmiyeceğin mechul. Ama ne yaparsın başka geçim kaynağıda yokmuş. Tabii Serhatın dedesi daha toy bir delikanlı baştan bunları bilmiyor tehlikelerini görmüyormuş, Taki babası ona hadi bu sefer sende bizimle gel bize yardımın dokunur. Belki birkaç tane daha fazla davar alırız geliriz .diyip onu yanında getirene kadar.

Dede dedenin babası, babasının arkadaşı birlikte yola çıktılar. Dede Babasının arkadaşını da ilk defa görüyordu. Babasının söylediğine göre o daha yüksek bir dağ köyünde yukarlarda bir sınır köyünde oturuyormuş. Hatta o arkadaşının ailesi Ermeniy-miş o yüzden pek kimseyle görüşmezmişler. Şehirede pek inmi-yormuş. Genelde onun alışverişimide dedemin babası yaparmış.

Neyse birlikte yola çıktık. iyi bir insandı. kaçak yollarını iyi biliyordu. İki haftalık bir zamanda gideceğimiz yere vardık. Hayatımda ilk defa bu kadar insanı bir arada görüyordum, ilk gece eski bir handa yattık. Her taraf çuvallarla doluydu. Pazarda genellikle hayvan vardı. Ama ot hayvan yiyeceği gibi şeylerde satıyorlardı. Babam ilk defa bir at aldı. çok iri yarı değildi ama güzel bir hayvandı. Gözleri parlıyordu. Bana da hemen alışmıştı. Aldığım akide şekerlerinin yarısını yolda ona yedirdim, şekeri çok sevmişti, oysa ilk defa kendim için şeker almıştım, Ama severek ata yediriyordum. Ayrıca annemede hediye diye bir güllü eşarp almıştım, hepsini torbaya doldurup atın sırtına otların arasına koyduk. Birde babamın arkadaşının aldıklarını torbalara yerleştirdik.. Yolculuğumuzun ilk üç günü rahat geçmişti. Bazen ben yorulunca ata biniyor bazende babamla değiştirerek arkadaşı biniyordu. Ama daha sonraki gün birden hava değişti, kar ve tipi olanca gücüyle yağmaya başladı. Babamla arkadaşı ne yapacağını şaşırmıştı. Havanın güzelliğine aldanıp her zaman duraklama yerinde de durmamışlardı. Akşam olmak üzereydi Babam arkadaşına gece bu yolları gitmemiz tehlikeli bir yerde durmalıyız dedi. Ama saklanacak bir dalda bulamadılar. Tek çare yola yola devam etmekti- Düşe kalka yürümeye başladık. Sürekli at kara batıyor yürümek istemiyordu. Bazen babamın ve arkadaşının sesini duyar gibi oluyordum. Ama net olarak ne sesler nede herhangi birşeyi görüyordum- Bir ara babamın elini hissettim. Yüzümü tuttu bu çocuk donuyor dedi. Gözlerimi açtığımda kendimi bir kayanın kovuğunda buldum. İçerde benden başka beş altı kişi daha vardı. Bir baktım babamda karşımda çömelmiş duruyor. Biraz daha gözlerimi açtım nerede olduğumuzu merak ediyordum.. Ama anlamadım içerde bulunan adamlarıda tanıımıyordum. Birde babamın arkadaşı etrafta yoktu. Daha sormama fırsat kalmamıştıki babam yanıma geldi

Yolda kaza geçirdik arkadaşım ve at tüm davarlar çiğın altın-
da kaldı.

Seninle beni bu insanlar kurtardı- onları düştükler yerden
çıkartamadık buralardan kar daha altı ay kalkmaz.

Yapacak birşey yok. Arkadaşımı elimizde avcumuzdaki her-
şeyi kaybettik. Bir canımız kurtuldu. Keşke bizide kurtarmasay-
dılar. Aç sefil nasıl yaşarsınız bilmiyorum. Dedem hatırlıyorumda
diyor o yıl çok zorluklar yaşadık demişti Sonra babası ölmeden
dedeme biraz para ve yiyecek un al o köye git onun ailesine ver,
Hatırlarımı sor demişti, Bu benden babamın son isteğiydi. Babam
öldükten kısa bir süre sonra söylediği köye gittim, Dağın başında
yıkık dökük bir ev –Yavaşca eve yaklaştım. Kapının önünde bir
kadın masmavi iki göz biraz korku birazda heyecanlı yanına yak-
laştım. Korktuğunu anlamıştım, Kendimi tanıttım. Getirdikleri-
mi çuvaldan çıkartım ona uzattım. Bana babasıyla ilgili sorular
sordu. Dört beş ay oldu gideli gelmedi. Bizi hiç bu kadar yalnız bı-
rakmazdı, Annemde perişan oldu. Mutlaka başına bir iş gelmiştir
diyor. Ben de merak etme diyorum ama benim de içimde bir kor-
ku var sen birşeyler biliyorsan bize söyle belki baban anlatmış-
tır. Ona babamın öldüğünü söyledim. Çok üzüldü. Koşarak içe-
ri girdi sesleri dışarıdan duyuyordum. Annesine babamın öldü-
ğünü anlatıyordu. Sonra yanıma geldi annem seni içeriye istiyor.
Hasta yataktan kalkamıyor dedi. İçeriye girdim. Annesi yatakta
yatıyordu. Soluk benizli ince yüzlü yaşlıca bir kadındı, Bana ba-
şın sağ olsun oğlum babanı tanırdım çok iyi bir insandı. Bize çok
yardımı oldu. Kocam onu çok severdi, mekanı cennet olsun dedi.
Biraz köyden çektiklerinden kocasından anlattı. Hiç haber ala-
madık kızım la bu köyde yalnız kaldık. Ölmüyor ama sürünüyo-
ruz, İnşallah çıkar gelir yoksa dayanacak gücümüz kalmadı. Diye
devam etti ona o sefer durumu anlatamadım. Yol çok uzundu. o
gece orada kaldım. Ninene ilk o gece vurulmuştum. Ona aşık ol-
muştum. Köye dönünce anama anlattım. anamda iyi oğlum onla-

rında kimsesi yok gider ister alır geliriz. Onları bu köye bir anası var o da bizimle kalır.

Bir yıl sonra dedemle ninem evlenmişler. Dedem hep ona ilk anda duyduğu aşkı duyarmış beni hiç utandırmadı, Bir gün olsun kalbimi kırmadı aç kaldık darda kaldık sorun yapmadı. Bende on-suz hiç olmadım, Bir daha onu bırakıp hiç evden uzaklara gitme-dim. Geçim zordu. Birlikte katlandık. Babanı doğurduktan sonra hastalandı. Nerdeyse doğumda ölüyordu. Köyün ebesi zor kurtar-dı. Babandan başka çocuğuda olmadı. Rahmetli anam birkaç kez bu hasta dediysede onu konuşturmadım, Hiç çocuğu olmasaydı bile onu bırakmazdım. Serhat daldığı hayellerden uyandı,

Ninesine “ çok kalmadı nine. Yarın köyde oluruz hemen yola çıkacağız.” Yine dedeme kavuşacaksın seni kimse ondan ayı-ramaz. Kimsenin gücü buna yetmez bak ben sözümü tutuyorum. Sen rahat ol emi.

Serhat konuştukca mezarın başında bekleyenler rahatlıyor biraz olsun korkuları gidiyordu, sonunda iş tamamlanmış çuva- lın içindeki nine arabanın bagajına koyulmuştu.

Serhat ve yanında gelen iki arkadaşı da arabaya bindi, İstanbul’ dan katılanlar Serhat’a “siz biran önce yola çıkın biz mezarı kapatır gideriz” dediler.

Serhat’ ın artık içi rahattı, ninesi ’si yanibaşmdaydı, arabaya oturdu İşte sonunda başarmıştı. Bunu neye borçlu olduğunu bi- liyordu. Dönüp son bir kez ona yardım eden arkadaşlarına min- netle baktı.

Ve ben bu “ bu şehire bir daha hiç gelmem” dedi ve kendisine yardım eden arkadaşlarından vedalaştı.

Tüm dünyanın harika diye adlandırdığı, hayranlık duyduğu İstanbul onların kabusu olmuştu.

Araba uzaklaştıkça şehirle olan kötü duygularda yok oluyor- du, Tüm bağlarıda kopuyordu.

AZAD üç' dört gündür yollardaydı. Takip etmek onu yormuştu. İçinden, "bunlarda ne güç var. Yorulmadılarda bir gün bile kalmadılar, galiba işleri acele. Tekrar geldikleri yere geri dönüyorlar."

Birden şoför:

"Abi ilerdeki benzinliğe giriyorlar, bizimde benzin almamız gerekiyor. Bizde girelim mi?"

Azad önce "yok" dedi,

"bizi farkedebilirler." Ama sonra, "Tamam sende gir ama uzak bir yerde dur."

Azad arabadan indi İstanbul da kalan istihbaratçıyı aradı.

"o mezarlığın bekçisini alm konuşturun banada sonucu hemen bildirin" dedi.

Istihbaratçı:

"tamam abi, yarın gündüz bakarım herhalde bekçi mezarlıkta yatmıyor dedi.

Azad saatine baktı, gece yarısı olmak üzeriydi. Takip ettiği araba sadece iki sefer

İhtiyaç molası için durmuş benzin almıştı.

Acaba nereye gidiyorlardı. Anlaşılan aceleleri vardı. Doğru dürüst molada

vermiyorlardı

İçinden, "acaba bunlar geri dağamı dönerler, iraktan geldiler belliki dağda kalıyorlar

.Yoksa şehir de mi kalacaklar.?"

Aslında Azadın büyük abilerini gelişmelerden haberdar etmesi gerekiyordu, ama yapmak istemedi. Tek başına işi halletmekten yanaydı. Artık bu büyük işi tamamlayıp terfi alacaktı.

Birde gerillayı yakalamak bissürü olayı çözebilirdi. Daha geridekilere de ulaşacaklardı.

İstihbarata gireli birçok işi yapmıştı. Kimsenin cesaret edemediği olaylarda hep onun adı vardı.

Çok ağır bedel ödemişti hatta bir gözünü bile kaybetmişti.

Hala eski düzeyde değildi, efendilerinin nezdinde itibarını geri getirmeliydi.

‘Biraz daha dışımı sıkmalıyım yakında istediğimi alırım’ diye iç geçirdi.

Şoför heyecanla:

“Takip ettiğimiz araba ana yoldan çıktı abi” dedi.

Azad: “ peki nereye gidiyor

“Abi tahminim bir köye gidiyorlar. Buradan yukarı, olsa olsa bu yol bir köye gider.”

Azad:

“İyi sende o yola gir, takip etmeye devam et” dedi.

Şoför biraz ürkmüştü bu ucsuz bucaksız تنها yerde dağlara doğru giden arabayı takip etmek istemiyordu.

“Abi eminmisin?”

“Tabi eminim. Biz oyun oynamıyoruz, birde işin sonunu görrelim.”

Şoför:

“Ama abi fazla benzinimiz de yok, ancak bir saatlik yola yeter.”

Azad:

“Önemli değil, dönünce alırız, şimdi uzatma arayı açtık biraz daha hızlı git, ağzın değil elin iş yapsın.”

Şoför bozulmuştu, nerdeyse iki gündür hiç durmadan araba kullanıyordu. Ama Azad ikisininde üstüydü. Burada emirleri o veriyordu, yapacak birşey yoktu.

Ama şoför son kez denemek istedi.

“Abi vallahı hem çok yorulдум, hemde bu benzin biter, bu dağ yolunda rezil oluruz” dedi.

Azad iyice sinirlenmişti,

“Ne demek ulan. Bana karşı mi geliyorsun, kes sesini, arabayı kullan” dedi.

Şoför istihbarata belliki yeni girmişti, acemi ve toydu, üstle-riyle nasıl konuşulacağını bilmiyordu.

Bağırışma sesinden arkada uyuyan istihbaratçı rahatsız olup uyanmıştı,

“Ne oluyor Azad, biz neredeyiz?”

Uykulu gözlerle etrafına bakınmaya çalıştı. Araba dağ yolundan yukarı çıkmaya çalışıyordu.

Karanlıkta basmak üzereydi, ama çevre görünüyordu, eğilip aşağıya doğru baktı, aşağısı uçurumdu.

“Azad burası neresi, sen bizi nerelere getirdin...? Burası dağ başı, takviye gücü istedin mi? Burada başımıza birşey gelse ne olacak” dedi.

Azad:

“Sakin ol burası bir köy yolu, ileride köyde mutlaka askerler vardır. Hem ne olacak, tam teşekküllüüz yeteri kadar cephane-miz var” dedi.

İstihbaratçı:

“Onu biliyoruz ama burası sınır köyü, üstlere bildirmemiz ge-rekiyordu, o işi yaptın mı..?”

Bu arada şoför tekrar söze girdi, cesaretlenmişti:

“Abi zaten benzinimizde bitiyor” dedi.

İstihbaratçı tam “durdur arabayı demişti ki.”

Azad’ın telefonu çaldı.

Telefon İstanbul daki istihbaratçılardandı.

Azad telefonu açtı, sinirle

“sabahtan beri niye aramadın” dedi.

İstihbaratçı,

“Abi sabahtan beri ulaşmaya çalışıyoruz, senin telefonun çekmiyor” dedi, “kapsama

alanına girmiyorsun.”

Azad “ tamam sonuç?”

İstihbaratçı,

“Abi biz mezarlığa gittik, bekçiyi aldık. Burada ne vardı, ne aldılar dedik.

Adam- Bilmiyorum mezarda ölü vardı dedi,- ne yaptıysak konuşTURamadık.”

Azad bağırarak:

“Ne demek ölü vardı, sıkıştırsaydınız.2

“Abi sıkıştırdık, hatta işkence yaptık konuşmadı.”

“O zaman öldürseydiniz.”

“Öldürdük abi, hemde o mezara gömdük, şimdi içinde bir ölü var.”

Azad telefonun kesilmesinden sonra düşünmeye başladı. Hala o mezarda ne olduğunu ne aldıklarını anlamamıştı. Olaya bir anlamda veremiyordu. İçine bir korku ve sıkıntı girdi.

Acaba yanlış mı yapmıştı?

Bu operasyonu tek başına yapmak hatamıydı? Keşke üstlerden yardım alsaydı. Bu dağ başında şimdi ne yapacaklardı? Acele bir karar vermesi gerekiyordu.

Şoföre döndü:

“İlerde bir yerden geri dönelim” dedi.

Şoför:

“Ben size baştan beri bu benzin biter demiştim, şimdi bitmek üzere yolda kalacağız. Bu benzin bizi aşağıya kadar getirmez, bununla şehre gidemeyiz.”

Arkada oturan istihbaratçı Azad’a dönüp,

“Senin ne yaptığını anlamıyorum. Hepimizi riske attın. Kiminle çalışıyorsun belli değil. Bu kadar aptallık olmaz, gözün dönmüş senin. Ama suç bende ne uyuyorsam.”

Cebinden telefonu çıkartı, üstleri aramak istiyordu.

Azad:

“sinirle ne yapmak istiyorsun niye acele ediyorsun daha işin sonuna gelmedik.”

Bak başımıza da birşey gelmedi. Ama istihbaratçı onu dinlemiyordu. Üstlerine rapor verecekti.

Numarayı çevirdi, telefon çekmiyordu, sürekli kapsama alanı dışındasınız diyordu.

Biraz düşündü burada çekmemesi normal dedi, gerillanın rahat konuşması engellenmişti, şimdi aynı engel onlar için söz konusuydu.

Birden Azad’a döndü,

“Bu dinini ettiğimin dağına niye getirdin bizi” dedi, “bak telefon bile çekmiyor.”

Azad kapana sıkışmış gibiydi.

“Tek çare yola devam etmek” dedi.

“Aslında Kürtlerin yaşadığı her yerde güvenlik kuvvetleri olur biz niye bir karakola rastlamadık anlayamadım” dedi.

Arkada oturan istihbaratçı belki buralarda kimse yaşamıyor. Birçok köy boşaltıldı.

Gerçi sen bizden iyi bilirsin, hem ben oraları avucumun içi gibi bilirim diyen sendin. Şimdi ne yapmaya çalışıyorsun anlayamadım, dışarıda göz gözü görmüyor, dağın başındayız.

Senin peşine takılında suç, ama bunu ödeyeceksin.”

Azad:

“Şimdi tartışmak istemiyorum, takip ettiğimiz arabayı da kaybettik.” Şoföre dönüp,

“Müsait bir yerde arabayı durdur.”

Şoför kısa bir zaman sonra arabayı durdurdu, yerin müsait olduğundan dolayı değil

arabanın benzinin bitmesinden dolayı durmuştu. Azad arabadan dışarı çıktı.

Çok uzaktan dağların yamaçlarında hafif hafif ışıklar parlıyordu. Orada bir köy yada askeri birlik olabilir. Tekrar arabaya geldi, “en iyisi biz burada bekleyelim” dedi.

“sabah olunca o köye gideriz,” hem şoför, - benzinde bitti demişti.-”

İstihbaratçı şoföre dönerek,

“Sen niye beni uyandırmadın, şimdi bu orosbu çocuğunun dediğini yapmaktan başka çaremiz yok” dedi.

Arabayı kenara çektiler.

Azad silahını çıkarttı, kontrol etti, beline taktı.

Diğerlerine “ sizde kontrol edin” dedi, “ buralar emin yer değildir” diye ekledi.

Arkada oturan istihbaratçı,

“Ben inanıyorum buradan kurtulursak bu senin son işin olacak” dedi.

İçinden “ben bu tuzığa nasıl düştüm olanlara inanamıyorum” diye yakınmaya başladı,

Azad tartışmak istemiyordu, uzun bir yol gelmişti. Üstelik bir haftadır da yollardaydı. Doğru dürüst uyumamış, dinlenememişti. Arabadakilere döndü.

“Sırayla uyuyalım, nöbet turalım” dedi.

Arkadaki istihbaratçının sinirleri bozulmuştu, tüm yol boyu da uyuduğundan,

“Tamam ben tutarım, zıbarın uyuyun” dedi,

Nöbetçi olan İstihbaratçı arabanın kapısını açtı, hem hava almak hemde tuvalete gitmek için dışarıya çıktı. Etraf zifiri karanlıktı. Soğuk bir rüzgar esiyordu.

Koskoca dağ yolunda çıt çıkmıyordu. Arabadan uzaklaştı, çamur birikintisi olmayan sert bir yer aradı. Pantolonunu aşağıya indirdi. Uzun süre arabada oturmaktan ve soğuktan kabız olmuştu. Kıcı üşümeye başladı, ıkındı, ıkındı olmadı. Kalkıp tekrar oturdu.

Karnına ağrı girmişti, bu arada dalların içersinde bir kıpırdama duydu. Korkuyla kalktı. Bir parça yapabilmişti. Elinde kıcını silmek içinde hiç bir şey yoktu.

Çalılıkların arasında karanlıkta bir yaprak buldu, iyice kıcına sürttü.

Önce birşey anlamadı. Sonra yanmaya başladı.

“Ne oluyor ulan” dedi, koşarak tekrar arabaya bindi. Elinde kalan yaprak parçasına baktı. Ot diye eline aldığı ısırlandı, kaşınmaya başladı. Biraz durduğu yerde tepindi. Olmuyor geçmiyordu.

Gözlerinden yaş gelmişti, en iyisi uyumaya çalışmak dedi. Ama uyuyamıyordu.

Azad’ın horlaması tüm arabayı sarsıyordu. Sessizce,

“Ayı gibi horluyor” dedi,

Elinden gelse Azad’ın boğazını sıkacaktı. Uzun süre kötü kötü Azad’a baktı. Horlamayı kesmiyordu. Eliyle Azad’ı dürttü. Uyanmamıştı, çok derin uyuyordu.

Ama biraz horlaması yavaşlamıştı. Arabanın kapısını kontrol etti, kilitliydi, üşüyordu paltosunu kendisine iyice sardı. Beklemeye başladı. Uykuya dalması çok uzun sürmedi.

Büyük bir patlama sesiyle uyandılar. Elleri yüzleri cam kırıklarıyla dolmuştu, arabanın tüm camları aynı anda tuz buz edilmişti. Dört beş taraftan içeriye sokulan namlu uçlarının arasındaydılar. Gür bir ses, “Kıpırdamadan dışarı çıkın” diyordu.

Gördüklerine inanamıyorlardı, zaten gördükleri tek şey de namlu uçlarıydı. Nefes almaya bile korkuyorlardı. Birbirlerine bakmaya bile cesaret edemiyorlardı, dışarıdan kırılan camdan içeri sokulan eller arabanın kilitli kapılarında açmıştı, teker teker dışarı çıkartıldılar.

İlk çıkartılan Azad’ tı, soyunmasını istedi elinde silahı tutan adam.

“Tüm üstündekileri çıkart” diye emrediyordu.

Azad önce itiraz etmeye çalıştı vücüduna değen silahın vücüdunda bıraktığı soğukluktan ürpermişti. Yavaş yavaş tüm üzerindeki çıkarttı. Birtek üzerinde atlet ve don kalmıştı.

Hala şoktaydı, nerede olduğunu onu esir alanların kim olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Birden geceyi hatırladı sırayla nöbet tutacaklardı, ama öyle olmamıştı, uykuya yenilmişlerdi.

Bir haftalık takip onların tüm enerjilerini yok etmişti. Yorgun düşmüşlerdi. Sonunda insandılar Kalpleri beyinleri olmasada vücutları onları bu noktaya kadar taşımıştı.

Onlar için artık kendi yazdıkları kader çizgisi galiba buraya kadardı.

Duydukları sesden irkildiler.

“Hiç kimse kıpırdamasın, hatta gözünü açmasın, nefes bile almasın. Yoksa kurşunu beyninize yersiniz.”

Emirler üst üste yağıyordu, yapabilecekleri hiçbir şey yoktu. Kapana düşmüş fareler gibiydiler. onları esir alanlar gelen bir arabaya bindirdiler, iki kilometre gittikten sonra bir mezarlıkta,

“Hadi aşağıya inin” dediler.

Azad adım atmak istemiyordu, artık sonumuz geldi, der gibi yanındakiler bakıyordu. Mezarlığın etrafında hiç kimse yoktu. Sabah ışıkları yeni doğmuş hava aydınlanmıştı, buz gibi bir hava vardı, insanın ta iliklerine kadar soğuk işliyordu.

Azad olduğu yerde büzüşmüştü, başlarında duran adam,
“Hadi adım atm, hem mezar kazmak sizi ısıtır” diyordu.

Azad mezarlara baktı, yaklaşmak istemiyordu. Silahlı grubun içinden bir adam elindeki kazma küreği getirip önlerine attı.

Sonra eliyle bir yeri işaret ederek,

“Hadi burayı kazmaya başlayın” dedi. Yapılacak birşey yoktu. Emir kesindi, karşı gelecek güçleride yoktu.

Kazmaya başladılar, üstleri başları toprak oluyor, soğuktan tir tir titriyorlardı, epey kazmışlardı ki mezarlığa yeni bir araba geldi durdu.

Azad başında duran silahlı adama,

“Tuvalete gideceğim” dedi, sıkışmıştı, soğukta bunu dahada arttırmıştı.

“daha çok dayanamam” diye tekrarladı.

Elinde silahlı olan adam,

“Devam et kıpırdarsan kurşunu beynine yersin” dedi.

Azad daha çok dayanamadı, bir ara çöker gibi yaptı. Altına işemişti, utandı, yanındakilere baktı. Diğer istihbaratçının yüzündeki ifade iyi oldun der gibiydi.

Azad başını önüne eğdi, iyice yere çöktü. Yanma gelen silahlı adam ayağını başına koydu.

“Kalk ulan pislik, eşşek kadar adamsın utanmadan altınımı işedin, korkak köpek” dedi.

Azad yerden kalkmaya çalıştı, korkudan ve soğuktan tir tir titriyordu.

Silahlı adam:

“Hadi oyalanmayın beş dakika da bu mezar kazma işiniz bitecek” dedi.

Azad ve yanındakiler var gücüyle kazımaya başladılar. İkisi kazıyor biride toprağı dışarı atıyordu.

Sonunda mezar kazma işi bitti. Azad kazırken “ nedir bu, üç gündür mezardan başka bir şey yok” diye geçirdi. Silahlı adam düşünmesine bile izin vermemişti, ayağının ucuyla mezardaki

Azad’ m kafasına vurdu.

“Hadi çıkın karşıda boy sırasına göre dizilin” dedi.

Üçünün ödü kopuyordu. Tavsan gibi mezardan sıçrayarak çıktılar, boy sırasına göre dizildiler, üçü bir anda yalvarmaya başladı,

“ne olur bizi öldürmeyin abi” diyorlardı.

Silahlı adam:

“Kesin sesinizi” dedi, karşıda bekleyenlere, “tamam iş bitti mezar tamam.”

Bu arada Azad artık sonumuz geldi, bütün suç benim diye hayıflanıyor, bir taraftanda elleriyle işediğı donunun önünü kapatmaya çalışıyordu.

Arabada oturan adamlar aşağıya indiler, geçip arabanın arkasında bagajın önünde durdular. İki kişi bagajı açıp içindeki çuvalı tutarak çıkartı. Diğer iki kişi daha yardıma gitti. Düzgün bir sıra halinde çuvalı mezara taşıdılar. Artık on kişiydiler. İki kişi mezara indi, diğerleri çuvalı uzatarak mezara yerleştirdi. Sonra arabadan tahtalar getirtildi, mezara dizildi, üzeri toprakla kapatıldı.

Herkes dua edip uzaklaşmıştı, sadece bir kişi uzun süre mezarın başında kaldı, diğerleri arabaya doğru uzaklaştı.

Serhat vedalaşmak için ninesiyle başbaşa kalmıştı.

Serhat uzaklaşırken son kez geride bıraktığı mezarlara baktı.
Gözlerinden akan son yaşları sildi;

Sevgili ninem. Sevgili dedem

Etrafa bakıyorum, ne köyümüzü ne evimizi görüyorum.

Sizlere dokunamıyor, o eski sıcaklığınızı duyamıyorum.

Düşünüyorum, kahroluyorum

Ben sizlere karşı son görevimi yapıyorum..

Ama ninem sevgili dedem, ne size .

Ne de bu köyden kovulan insanlara,

bu yapılanları reva görmüyorum,

bu sonu kaldıramıyorum,

*size ve bu mezarlarda yatan tüm yakınlarıma elveda diyo-
rum.*

Bilmenizi istiyorum, sevgili ninem sevgili Dedem

İntikam almayaya gitmiyorum,

İnsanca yaşamak için

İsyan ateşini yakıp,

Baş kaldırıyorum.

Azad olanlara yapılanlara hiçbir anlam veremiyordu. O me-
zara kimi koymuş tören yapmışlardı.

Mezarın başındaki adam kimdi. Halbuki kazdıkları o meza-
ra kendilerini öldürüp atacaklarını sanmıştı, ama aldanmıştı. İki
gündür hiç uyumadan olayı takip etmişti ama bu olayın hala ne
olduğunu anlamamıştı.

Serhat yavaşca mezardan kalktı. Arabanın yanında duranları yanına çağırdı.

“o üç istihbaratçının ikisine gerilla kıyafeti verin giysinler” dedi, Sonra Azad’ın

yaklaştı.

“Evet Azad bey dünya ne kadar küçük değil mi? Bak dağ dağa kavuşmazmış ama insan insana kavuşurmuş. Gerçi senin insan olmadığın her halinden belli ya...

Beni tanıdın mı? Hani İstanbul daki genç gazete dağıtıcısı, dövüp köpeklerinle birlikte kapana

sıkıştırıp işkence yaptığın genç. İyi bak tanıyabildin mi.?”

Azad şaşırılmıştı, gözlerine inanamıyordu.

Ama diye düşündü, o yurt dışına kaçmamışmıydı, o değilse peki giden kimdi.

O gence ne olmuştu.

Serhat Azad’ın cevap vermesini dinlememişti, altına işemesiyle dalga geçip uzaklaşmıştı.

Arkadaşlarına burada ayrılmamız gerekiyor. Azad ve yanındaki istihbaratçı benimle dağa gelecek, diğerini alıp getirin o daha yeni hiç bir olaya katılmamış. Bir müddet eğitin, tekrar katılmayacağından emin olduktan sonra bırakın gitsin. İhbarcı, ihanetçi ve istihbaratçılara neler yapıldığını gösterin.”

Azad ve istihbaratçılar giydikleri gerilla kıyafetleriyle arabanın arkasına oturtuldu, yanlarına silahlı bir gerilla verildi.

Kemerlerinin ucuna ufak birer bomba bağlandı, şehirden geçerken herhangi bir olayda yada sınıra yakın yerlerde ele geçerseler patlatılacaklardı.

Serhat için artık vedalaşma zamanıydı Arkadaşlarının yanına gitti onlara minnetle sarıldı. Görevini yerine gertirmesinde ona çok yardımları olmuştu.

Hepsi bu zor ve duygusal iş de onun yamndaydılar. Onlara teşekkür edip vedalaştı.

Hepsi ayrı ayrı arabalara binip uzaklaştılar.

Serhat arabanın önüne şöförün yanına oturdu.

On beş günlük izinle geldiği bu ülkeden ayrılıyordu. İşini bir hafta gibi kısa bir sürede bitirmişti, daha fazla kalmaya gerek yoktu, heyecanla geldiği bu ülke ona derin bir acı veriyordu. Ne köyü ne doğduğu yerler aynı değildi, sevdiği insana karşı görevini yerine getirmiş olmanın rahatlığından başka birşeyi kalmamıştı. Komutanına söz verdiği gibi geri dönüyordu.

Yanında hediye olarakta Azad'ı getiriyordu.

Şöföre,

“Son bir kez şehrin içinden geç” dedi.

Arabayı kullanan genç:

“Tehlikeli olmaz mı heval” dedi.

Serhat:

“Hiçbir şey olmayacağı, içime doğuyor” dedi,

Şöför ilk yoldan şehre doğru arabayı kırdı.

“Yinede dikkat edelim, şehir merkezinden geçmeyelim. Ben buraları iyi bilirim, arka sokaklardan, adliyenin arkasındaki sokaktan geçelim” dedi.

Adliyenin arka sokağına geldiklerinde Azad'ın kalbi atmaya başlamıştı.

Birden kaçırıp öldürdüğü genç gazeteciyi hatırladı. Korkmaya başladı.

Bu arada araba ışıklarda durmuştu. Serhat cama vuran çocuğu gördü. Git der gibi

İşaret etti.

Ama çocuk gitmiyordu, camı açtı.

“Ne istiyorsun” dedi.

Küçük çocuk parıldayan gözlerini Serhat’a dikerek.

“Abi gazete alırmısın” dedi,

Serhat sert bir tonla

“Ne gazetesi?”

Çocuk sesden ürkmüştü:

“Abi Züriyet” dedi,

Serhat aynı sertlikle,

“Ben o gazeteyi okumuyorum” dedi,

Çocuk gülümseyerek:

“Tamam abi bizde başkasıda var” dedi, elindeki gazeteyi tutması için Serhat’a

verdi, kazağını yukarı çekti, koynuna sakladığı gazeteyi çıkarttı. Serhat’a uzattı.

Serhat şaşırmıştı,

“Niye o gazeteler orada” dedi.

Çocuk bilge bir adam gibi,

“Abi bu iş çok tehlikeli, kamuflaj, elimde tuttuğum gazeteyi satar gibi yapıyorum.

Ama onu satmıyorum, niye onların gazetesini satayım. Ciddi olarak almaya yeltenen varsada bitti bir tane kaldı. Sahibi var diyorum, bazende tarihi geçiyor öyle yutturuyorum.”

Serhat bu küçük çocuğa hayran olmuştu, birden kendinin on yedi yaşındayken yaptığı bu işle

Azad’ın tuzacağına nasıl düştüğünü hatırladı.

Cebinden kalan paraları çıkartı, küçük gazeteci çocuğa uzattı.

Çocuk paraları görünce afallamıştı.

“Abi bunlar çok para ben onları alamam” dedi.

Serhat ısrar etti.

“Ben bu paraları sana harcayasın diye vermiyorum, götür anene ver senin okuman için harcasın” dedi. Ve devam etti, “bak sen okuyup gazeteci olacaksın. O gazetelerin köşesinde yazacaksın, bütün ömrünü gazete dağıtarak geçiremezsin.” Çocuk gülümseyerek paraları aldı. Cebine koydu.

“Tamam, dediğini yapacağım, anneme vereceğim” dedi.

Çocuk tam ayrılıyordu, zurriyet gazetesini Serhat’ ta unutmuştu, Serhat ona seslendi.

“Bak gazeteni unuttun, gel al” dedi.

Çocuk gazeteyi almaya geldiğinde eğilip arabanın içine baktı.

Biran çarpılmış gibi oldu, Serhat’ ın kulağına sessizce,

“Abi o arkada oturan iki adam varya. Onlar katil” dedi.

Serhat gülümsedi, “Sen nerden biliyorsun.”

“Hani bundan birkaç yıl önce burada bir gazeteci kaçırılmıştı. Yağmurlu bir gündü, bende mahkemenin önünde duvarın dibinde yağmurdan korunmak için duruyordum. İşte o zaman, aha bu adam onu kaçırdı. Ve onu bıcakladı. Ben anneme anlattım inanmadı. Ben daha sonra bu adamı takip ettim otelde kalıyordu. Bunlar istihbaratçı.” dedi.

Serhat çocuğun gördüklerini kimseye inandıramamasının üzüntüsünü yaşadığını anlamıştı,

“Zaten bizde biliyoruz onları esir aldık” dedi.

Çocuk: “Esir ne demek abi onlara ne yapacaksınız

Serhat biraz düşünerek, küçük çocuğu korkurtmamak gerekir dedi Aklma bir oyun geldi. Espirili bir şekilde:

“Bunlar varya, işte bunlar Kürtlerin üzerine para kazanmak için Kürt Ruleti oynadılar, ama sonunda kaybettiler. Bizde şimdi onun hesabını soracağız.”

Küçük gazeteci:

“Neyi kaybettiler” dedi.

Serhat:

“Kürt Ruletini.”

Çocuk olayı yinede tam anlayamamıştı. Anladığı tek şey arabayı daha fazla oyalamasının tehlikeli olacağıydı. Hızla geri döndü, son kez Serhat’a el salladı. Sıkıca elindeki gazetelere yapıştı. Koşarak şehre doğru uzaklaştı.

Arabada son gazla şehri çıkıp sınıra doğru yola koyuldu. Görev tamamlanmış, ülkeden ayrılma zamanı gelmişti.

Küçük gazeteci koşarak köşe başına geldi. Arabada gözden kaybolmuştu.

Serhat’ın verdiği paraları cebinden çıkartıp eline aldı. Gözleri yerinden fırlayacaktı,

“Of be ne çok para” dedi.

Biraz düşündü annesi bu paraları bilmiyordu.

Hem o adam kimdi ki onuda tanımıyordu, birden aklına şehrin merkezindeki oyuncakçı geldi.

Hemen hemen hergün önünden geçip içeriye bakıyordu , ama oradan hiç oyuncak alamamıştı.

Hele o camın önünde duran sarı kırmızı yeşil ışıkları olan yuvarlak kocaman oyuncak çok hoşuna gitmişti, üzerinde sayılarda vardı, gerçi biraz büyüktü, annesi belki kızardı ama bir yolunu bulur onu ikna ederim diye düşündü.

Tekrar paraları cebine koydu, koşarak yokuş aşağıya indi, nefes nefes oyuncakçıdan içeri girdi.

Oyuncakçı kapıyı açan Kürt çocuğunu pek ciddiye almamıştı. Elinde maşa oturduğu mangalın başında közlerle oynuyor bir taraftanda nargilesini hopurdlatıyordu.

Çocuk uzun süre oyuncaklara baktı, sonra çekinerek adamın yanına geldi.

“Amca şu duvarda asılan oyuncağı istiyorum” dedi,

Oyuncakçı gülümsedi,

“O çok para sen alamazsın, önce para bulda karnını doyur” dedi.

Çocuk bozulmuştu,

“Yok amca benim param var” dedi,

Adam çocuğun parası olduğunada inanmamıştı.

Çocuk yine devam etti,

“Amca o dönen oyuncağın adı ne” dedi. Adam konuşmuyordu, aslında çocuğu gözü tutmamıştı. Bir an önce defolup gitsi istiyordu, çocuğun beklediğini görünce de:

“Tamam adı oyun Ruleti” dedi,

Çocuk anlamamıştı, merakla sordu:

“Nasıl yani”, oyuncakçı iyice sinirlenmişti, bağırmaya başladı. Birde çocuk korksın diye,

“O oyuncağın adı Kürt Ruleti” dedi,

Çocuk birden durdu, adam şaşırmıştı. Çocuğun aklına arabada oturan istihbaratçılar gelmişti.

Serhat Ona “ bunlar Kürt Ruleti oynadılar” kaybettiler diye söylemişti.

Korkarak geri geri gitti, kapının yanında durdu.

“Bende Kürdüm Kürt Ruletiyle niye oynayayım ki ” dedi.

Hızla kapıyı açtı, dışarı çıktı. Koşarak yokuş aşağı indi. Yıldırım gibi eve girdi.

“Anne, anne bana bir heval para verdi. Okuda gazeteci ol dedi. Bu paraları benim okulum için harcayacakmışsın. Anladın mı, başka birşey almak yok” dedi.

Annesi yanma geldi, “ Doğru söylüyorsun di mi, bu paraları bir yerden çalmadın.”

Çocuk:

“Anne sen delirdin mi nereden çalacağım, arabayla ışıktadır heval verdi.

Hem sen biliyormusun hani o iki tane katil var diyordum ya, hani genç muhabiri bıçaklayıp öldürdüler, işte onlarıda tutuklamışlar.” Anne birden çocuğunun sözünü kesti,

“Tamam tamam sen o konuyu unut. Ver o paraları.saklıyayım sen okulunu bitir. Gerçi şimdiden gazeteci olmuşsun ya ?”

“ana cahil cahil konuşma hemen olunmaz. Ben gazateyi satanından değil. Yazanından olacağım.”Annesi ben de onu diyorum oğlum ya.

Serhat'ın bir hafta içinde görevini tamamladığı ve kampa geri döneceği tüm dağdakiler tarafından duyulmuştu.

Herkes sabırsızlıkla Serhat'ı bekliyordu.

Serhat kampa yaklaşırken iki istihbaratçı esir getirdiğide komutana bildirilmişti.

Komutan karşılanmaları için kadın komutanlardan birine emir verdi. “Kampa yaklaşımadan esirleri teslim alın gereğini yapın” dedi.

Kadın komutan hazırlıklarını yaptı, birliğiyle birlikte Serhat'ı karşıladı.

Serhat esir iki istihbaratçıyı kadın komutana teslim edip, onu bekleyen komutanın yanına gitti.

Kadın komutan teslim aldığı esirleri sorgularken . Bir anda Azad'la göz göze geldi.

Tüm dünya durmuş gibiydi. Başından aşağıya sanki bir kazan sıcak su döküldü. Yanmış bitmişti.

Azad'ta olduğu yere çöktü. Başında duran silahlı gerilla ne olduğunu anlayamadı

.Kalk ayağa hastamısın kim sana çok dedi.

Azad yalvarır bir şekilde başında duran gerillaya.

“Ne olur o tetiğe bas beni vur” dedi.

Hiç kimse birşey anlamamıştı.

Kadın komutan biran gözlerini kapadı. Küçük bir kızken berdel olarak satılışını hatırladı.

Korku içinde Azad’ın ailesine gittiği gün geldi aklma. Köydeki olayları hatırladı. Daha akli köyde vuku bulan, cereyan eden olayları anlayamamıştı, Bildiği tek şey abisinin bir kızı kaçırıp evlenmek istemesi aileninde abisine kızlarını vermemek için direndikleri. annesinin olan olaylardan dolayı korku içinde olduğuydu, O olaylı günlerin birinde birgün annesi yanına geldi: “ Kızım hazırlan yarın gelip seni alacaklar” dedi.

“Kim alacak anne.”

Annesi.

“Abinin kaçırdığı kızın ailesi, biz onlarla barış yaptık, yeni gelen gelinin yerine bizde

Seni veriyoruz.”

“Anne ben gitmek istemiyorum.” Biliyorum kızım ama başka yolu yok bunun “Olsun yinede ben gitmem dediyse. kimse onu dinlememişti, birde üstelik yediği dayaklar yanma kar kalmıştı. Sonunda aile dediğini yapmış, olaylar sakinleşsin diye onu vermişlerdi. Kime veriyorlardı onu dahi bilmiyordu.

Gideceği gün korkudan tir tir titriyordu. Bir taraftanda içinden, hep genç biri olsun diye dua etmişti. Onu Azad’ın ailesine getiren kadının elini sıkı sıkı tutmuştu, kadın eve girdiğinde kulağına,

“Bak kız korktuğun olmadı, genç ve yakışıklı bir delikanlı” demişti.

Oda çarşafın kenarını kaldırıp bakmıştı. Gerçektende ocağın başında oturan genç bir delikanlıydı, üstelik kendisi de adamın ilk karısıydı. Kuma üstüne bile gitmemişti, gerçi yaşı daha onbeşti ama olsun, anneside on üç yaşında evlenmemişmiydi. Köydeki yaşlılarıda hep kuma üstüne yaşlı başlı adamlara verilmişti. Belki benimde sonum öyle olacaktı. En azından bu genç diye düşündü.

Berdel verildikten üç yıl sonra abisinin cesedi nehrin kenarında bulunmuştu. Kimin öldürdüğü bulunamamıştı. Bazıları,

“Azad’lar yapmıştır” demişti.

Ama ilk yıllarda buna kendisi inanmamıştı.

Çünkü olay tatlıya bağlanmış hatta abisinin karısı hamile kalmıştı. Ve üstelikte

kendisi iki çocuk dünyaya getirmişti. Hem Azad’lar, niye hamile kızlarına kıysmlardı.

Evde iki tane daha genç vardı. Geleneklere göre diğer küçük kardeş dul kalan kadını alacaktı, ama öyle olmamıştı. Aradan çok geçmeden gelen haber tüm dünyasını yıkacaktı.

Babası ve kardeşleri bir çatışmada ölmüşlerdi. Bazılarına göre, kaçağa gitmişler gelirken jandarmalarla çatışmışlar.

Bazılarına görede, Azad’ın aşireti onları öldürüp, askerlerle çatışırken öldüler demişlerdi.

Daha sonra ki yıllarda Azad zorla kızkardeşini aşiretin ile-ri gelenlerinden biriyle evlendirmek istemiş, genç kadında uçurumdan aşağıya atlayarak canına kıymıştı.

Azad kendisiyle kaldığı sürede tek kelime konuşmamış, hiç bir zaman ona ne saygı ne sevgi sunmamıştı. Üstelikte eve her geldiğinde körkütük sarhoş olup her tür şiddeti uygulamıştı.

Sadece kendisine kızı intihar ettikten sonra duygusallaşan kaynanası yardımcı olmuştu.

Dört yıl üst üste çocuk doğurmuştu, çocukların sadece doğum sancılarını hatırlıyordu.

Çocuklara süt vermesine bile izin vermemişlerdi. Çocukların annenin sıcaklığına alışmasını istemiyorlardı. Ve çocukları ondan uzakta tutuyorlardı. Ona anneliği bile reva görmemişlerdi.

Çocukların bakıcısıda köyün fakirlerinden birinin kızıydı. Bir kez Azad'ı ona sataşırken görmüştü ama korkudan sesini çıkartamamıştı.

Son doğumunda da az daha ölüyordu. Ebe onu hastaneye zor yetiştirtmişti.

Azad annesinin zoruyla hastahaneye geldiğinde,
“Bıraksaydınız ölseydi” demişti.

Kahveden kalkıp gelmek huzurunu kaçırmıştı. Kaynanası çocuğu hastahaneden almış gitmişti. Giderkende gelinine sen “hastahaneden çıkınca en iyisi birkaç hafta annenin evine git dinlen” demişti.

O gidiş son gidişi olmuştu, bir daha o eve geri dönmek istememişti. Kurtulmak için bu arada kararını vermiş örgüte katılmak için arayışa geçmişti. Hastahanede çalışan bir hemşirenin evinde kalmaya başlamış ilk ilişkileri kurmayı başarmıştı. Hemşire partiliydi, onun sayesinde partililerle tanışmıştı. Herşey tamamdı kendisi karar vermişti. Dağa gidecekti. Gitmeden önce son kez gizlice Azad'ın sürekli oturduğu kahvenin karşısındaki sokağa gitti.

Köşe başında Azad'ın çıkışını bekledi. Gece yarısına doğru Azad görünmüştü. İçtiği içkinin etkisiyle ayakta duramıyordu. Karşısında karısını görünce şok olmuştu. Elinde tuttuğu silahı Azad'a doğrulttu. Eli tetiğe gitti. Karşısında her zaman kükreyen Azad suya düşmüş it gibi titriyordu. Elini tetikten çekti. Biran gözü önüne babası ve üç kardeşi geldi. Azad'ın yanına yaklaştı.

“Senden iğreniyorum. Seni gebertip elimi pis kanınla kirletmek de istemiyorum.

Ama ben gidiyorum gerillaya katılıyorum bir daha karşıma çıkma. O zaman bunu yapmam” dedi ve devam etti. “Artık karışında gördüğün senin satın aldığın kullanıp attığın kadın değil.”

Geri geri açılıp silahın kabzasını Azad’ın kafasına indirdi, koşarak oradan ayrıldı.

Aradan geçen onca zaman sonra hayat ona yine oyun oynamış, Azad’ı karşısına çıkarmıştı.

Yaptığı yemini hatırladı. Artık yeni başladığı mücadele hayatında intikamlara yer yoktu.

Duygusal davranamaz duygularıyla hareket edemezdi. Sorumluluk taşıyordu. Yanmdakilere dönerek,

“Onları alıp gidin. Hainlere katiller ne yapıyorsanız onlara da yapın” dedi.

Dönüp son kez Azad’a acıyarak baktı. Ona birşey yapmak kaybettiklerini geri getirmiyecekti.

Serhat sorumlunun yanına geldi selam verdi.

“Görevimi bitirdim iznim sone erdi” dedi.

Sorumlu,

“evet biliyorum. Görevini başarmışsın. Ninene bize verdiğin sözü yerine getirmişsin.

Şimdi seni yeni görevler bekliyor. Buradaki görevinde sona erdi.

Sana şehirde ihtiyacımız var, seni tekrar geldiğin yere Avrupa’da yayın yapan bir

Gazeteye yolluyoruz. Orada çalışacaksın. Yolun açık olsun.”

Serhat dağdan inerken dönüp arkada kalan arkadaşlarına baktı.

En sıcak arkadaşlıkları dostlukları burada yaşamıştı. Onlardan ayrılmak zordu.

Ama bu insanlarda burada daha fazla kalmamalıydı.

Bu durumdan onları en çok elinde kalemleri olanların sahip-
lenmesi kurtaracaktı.

Ve ayrılırken dönüp, son kez yaşlı gözlerle dağlara bak

Ey koca dağlar

İşte geldim gidiyorum Sizleri terketmiyorum.

En çok sevdiğim, değer verdiğim,

benliğimi, sevdiklerimi, kimliğimi bırakıyorum.

Onları sizin saklayacağınızı koruyacağınızı biliyorum.

Sizlere elveda demiyorum.

Çünkü hiçbir zaman dağlarla vedalaşılamiyacağını
görüyor biliyor hissediyorum.....

SON

Hamburg ; 6.9.2010 Nebahat Dertli

KÜRT RULETİ

SIYAH
BEYAZ

NEBAHAT DERTLİ

Kitap | Kültür | Sanat